ROGER GARAUDY

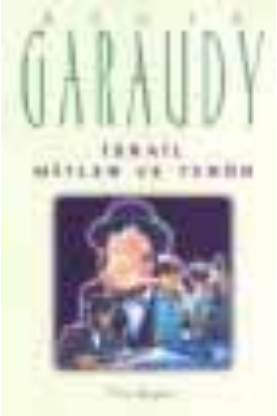

İSRAIL
MITLER VE TERÖR

Türkçesi
Cemal Aydın

Birinci basım
1996
Istanbul
PINAR YAYINLARI

Internet
2007
AAARGH

AAARGH
http://aaargh.com.mx

http://vho.org/aaargh

Mail : aaarghinternational@hotmail.com

ROGER GARAUDY

17 Temmuz 1913'te Marsilya'da doğdu. 1952 yılında
Sorbonne Üniversitesi'nden edebiyat dalında, 1954 yılında da SSCB Bilimler Akademisi'nden bilim dalında doktor ünvanını aldı. Bir ara Marksist Inceleme ve Araştirmalar Merkezi Müdürlüğü yaptı. Fransiz Komünist Partisi'nde zirveye tırmanmişken mevkiye değil, vicdan ve aklının sesine kulak vererek bu kuruluştan koptu. Fransız Parlamentosnu'nda milletvekili, Millet Meclisi Başkan Yardımcısı, Millî Eğitim Komisyonu Üyesi ve Senatör olarak görev yaptı. Daha sonra Yüksek Öğretim'deki profesörlüğüne döndü.

Çağimizin yetiştirdiği Büyük düşünürlerden biri olan yazar, Islâm'i seçip Filistinliler'i savunmaya başladıktan sonra, Batı basın ve yayın organları tarafından dişlanmaya başlandı. Eskiden her hafta ya bir gazete veya dergi yahut bir televizyon veya radyo istasyonunun misafiri iken, Müslüman olmasından itibaren Avrupa kitle iletişim araçlari kendisini tam bir sükût ablukası altına aldılar. Fakat elinizdeki eserden dolayı, siyonist güdümlü basın bugünlerde hep kendisinden bahsediyor ve kendisine karşı hakareti de aşan saldırgan yazılar yazıyorlar.

Düşünürümüz, seçkin bir kesime hitap etmesine rağmen, yirmiyi aşkın dile çevrilen eserleriyle, dünya aydınları arasında çok geniş bir kitle tarafından tanınmakta ve okunmaktadır. Türkçe'ye *Jean Paul Sartre ve Marksizm* (1964), *Islâmiyet ve Sosyalizm* (1966), *Sosyalizm ve Ahlâk* (1965), *Karl Marks'in Fikir Dünyasi*, *Sosyalizmin Büyük Dönemeci* (1970), *Islâm'in Vaadettikleri* (1983), *Siyonizm Dosyasi* (1983), *Yaşayanlara Çağri* (1986), *Yirminci Yüzyıl Biyografisi* (1989), *Islâm ve Insanlığın* Geleceği (1990), *İsrail Mitler ve Terör* isimli eserleri çevrilmiştir.

pınar yayınları
büyük reşitpaşa cd. no: 22/16 vezneciler istanbul
tel: (0212) 520 98 90-527 06 77
bilgia@pinaryayin lari. com

İsrail Mitler ve Terör
Roger Garaudy

Les Mythes fondateurs de la politique israélienne

pınar yayınları: 101
araştırma. inceleme: 25

ISBN 975-352-094-8

yedinci basım: eylül 2005

kapak tasarım: sezer erdoğan
uygulama: pınar dizgi-içdüzen: pınar
baskı: yıldızlar matbaacılık
cilt: yıldız mücellit

http://pinaryayinlari.com

[5]

Bu kitap Fransa'da hiçbir yayınevi tarafından yayımlanmak istenmemiş ve yazar eserini kendi hesabına bastırmak mecburiyetinde kalmıştır. Kitabın en başında konuyla ilgili olarak Roger Garaudy'nin düştüğü notu aynen sunuyoruz:

Yarım asırdan fazla bir süre kitaplarımı Fransa'nın en büyük yayınevlerinde neşrettirdikten sonra, bugün şu Siyonist sapıklığın antolojisini kendi adıma bastırmak zorunda kaldım. Çünkü ben 1982'den itibaren bir tabuyu çiğnedim. Yani İsrail siyasetini tenkit ettim. Böyle bir tenkit, 13 Temmuz 1990 tarihli lânet Gayssot-Fabius kanunu tarafından yasaklandı. Bu kanun, Fransa'da İkinci İmparatorluk döneminin düşünce suçu'nu yeniden ortaya koymuş bulunuyor. Delilin, ispatın yerini baskıcı bir kanun alıyor.

Onun için, mesleklerini icra etmek isteyen kitapçıların siparişlerini Romanya'nın Paris'teki kitabevi, Librairie du Savoir'a vermeleri gerekiyor. Bu kitabevi, tıpkı Çavuşesku zamanında yaptığı gibi, bana bu eseri kendi adımla yayımlama hakkı tanıdı. Daha önce Çavuşesku döneminde orada da -fakat Fransa dışında- tek tip düşünce ve entellektüel terör hüküm sürüyordu.
R.G.

İçindekiler

Bu kitabı niçin yazdım? / 9
Giriş / 17

I - TEOLOJIK EFSANELER /29
1 - "Vaad" efsanesi: Vaad Edilmiş Toprak mı,
Yoksa Fethedilmiş Toprak mı? / 31
Hıristiyan tefsirinde. / 33
Peygamberlere yapılan vaadin muhtevası /36
Yahudi peygamberlerinin tefsirinde / 38
2 - "Seçkin millet" efsanesi / 43
3 - Yeşu efsanesi: Etnik temizlik / 51

II - XX. YÜZYILIN EFSANELERI ? 65
1 - Siyonist antifaşizm efsanesi ? 67
2 - Nürnberg adaleti efsanesi ? 93
A) Metinler / 108
B) Tanıklıklar / 124
C) Suç âleti / 139
3 - "Altı milyon" efsanesi (Holokost). / 149
4 - "Topraksız halk için halksız toprak" efsanesi /167

III - EFSANENIN SIYASÎ KULLANIMI / 189
1 - Amerika Birleşik Devletleri'nde lobi / 191
2 - Fransa'daki lobi / 211
3- İsrail mucizesi efsanesi: Diş finansman / 229

Sonuç / 241

Ekler / 261
İsrail'deki yeni tarihçiler / 263
Roger Garaudy'nin eserleri / 269
Roger Garaudy'nin eserleri üzerine incelemeler /275

[9]

Bu Kitabı Niçin Yazdım?

Şiddet ve savaşların üreticisi olan entegrizmler zamanımızın öldürücü bir hastalığıdır.

Bu kitap entegrizmlere ayırdığım üç eserden birini oluşturuyor:

İslâm'ın Yükselişi ve Çöküşü adlı eserimde Müslüman entegrizminin merkez üssü olan Suudi Arabistan'ı gözler önüne serdim. O eserde, Amerika'nın Ortadoğu'yu istilâsındaki hempası olan Kral Fahd'ı İslâmcılığı İslâm'ın bir hastalığı haline getiren "siyasî fahişe" olarak takdim ettim.

Bir taraftan çocuk aldırma ve gebelikten korunmaya karşı çıktığını açıklayarak "hayatı savunduğunu" iddia ederken, diğer yandan, Amerika'nın dayatmasıyla sürdürülen "pazar tektanrıcılığı"nın kurbanları olarak yetersiz beslenme ve açlıktan her yıl 12 buçuk milyon çocuk can verirken susan Roma Katolik entegrizmi hakkında iki eser yayınladım. Bu kitaplarım *Allah'a ihtiyacımız var mı?* ve (pazar tektanrıcılığına karşı yazılmış olan) *Bir din savaşına doğru mu?* adlarını taşıyorlar.

[10]

Üçlü çalışmamız ın üçüncü kanadı olan *İsrail Politikasının Kurucu Efsaneleri* ise, İsrail'in *Allah'ı* yerine, İsrail devletini koymaktan ibaret olan politik siyonizmin sapmasını sergiliyor. Bu haliyle İsrail devleti dünyanın geçici efendilerinin, yani Batı tipi büyümenin temel taşı olan Ortadoğu petrollerini sahiplenme gayesi güden Amerika Birleşik Devletleri'nin batmayan nükleer uçak gemisi konumundadır. (Bu "büyüme" modeli, IMFnin aracılığıyla Üçüncü Dünya ülkelerine her iki günde bir Hiroşima zayiatına denk bir pahaya mal olmaktadır).

Kendisine ait olmayan bir ülkeyi siyonistlere teslim ederken "*Kullanılan sistem pek önemli değil, yeter ki biz Ortadoğu'nun petrollerini elimizde tutalım. Asıl önemli olan bu petrolün ulaşılabilir olarak kalmasıdır*" (Kimhe John, *Filistin ve İsrail*, Ed. Albin Michel, 1973, s. 27) şeklinde demeç veren Lord Balfour'dan, "*Çok iyi anlamak lâzımdır ki Suudi Arabistan petrolüdünyanın en giıçlü iş bitirici araçlarından birini oluşturur*." (aynı eser, s. 240) diyen Amerikan Dışişleri Bakanı Cordell Hull'a kadar, aynı politika İsrail'in siyonist yöneticilerine aynı görevi yüklemektedir. Bu görev, NATO eski genel sekreteri Joseph Luns'un tarif ettiği görevdir: "*İsrail modem çağımızın en az masraflı paralı askerî olmuştur.*"

Kaynak: Nadav Shragai, *Haaretz* 13 Mart 1992.

Meselâ 1951'den 1959'a kadar, iki milyon İsrailli fert başına, iki milyar Üçüncü Dünya ülke sakinlerinin aldıklarından yüz kat daha fazla yardım aldığına göre, yine de kendisine çok iyi ödeme yapılmış bir paralı asker. Özellikle de çok iyi korunan bir paralı asker. Çünkü Amerika Birleşik Devletleri, 1972'den 1996'ya kadar, İsrail'in Birleşmiş Milletler'de her mahkûm edilişinde harekete geçmiş ve alınan kararları *otuz defa* veto etmiştir. Oysa İsrail yöneticileri o sırada Ortadoğu'nun bütün devletlerini parçalama programlarını uygulu-

[11] yorlardı. Söz konusu program, Lübnan'ın 1982 Şubat ayında istilâsı sırasında *Kivunim* (Yönelimler) sayı 4, s. 50-59 dergisi tarafından kamuoyuna açıklanmıştır. Bu politika, ABD' nin şartsız desteği sayesinde, milletlerarası kanunun bir "kağıt parçası" (Ben Gurion) olduğu düşüncesine dayanıyor. Nitekim İsrail'in Batı Şeria ve Golan'dan geri çekilmesini gerektiren Birleşmiş Milletler'in 242 ve 338 numaralı kararları geçersiz kalmışlardır. Amerika'nın dahi

lehte oy kullandığı Kudüs'ün ilhakının oy birliğiyle fakat hiçbir yaptırım öngörülmeden mahkûm edilmesi de aynı neticeyi doğurmuştur.

Temeli itibariyle böylesine utanç verici olan bir siyaset, belli bir kamuflajı gerektirir ki benim kitabım da işte bunu ortaya çıkarmayı hedefliyor.

En başta, siyonistlerin kutsal kitapları entegrist bir bakış açısıyla okuyarak saldırıları "dinen" sözde haklı göstermeleri yer almaktadır. Onlar efsaneyi tarihe dönüştürüyorlar. Sözgelimi, Hz. İbrahim'in Allah'a şartsız boyun eğişini ve "yeryüzünün bütün ailelerini" kutsamasını kabile ci bir anlayışa çeviriyorlar. Bunun sonucu olarak da, fethedilmiş toprak, "vaad edilmiş toprak" haline geliyor, tıpkı Mezopotamya'dan Hititler'e ve Mısır'a kadar bütün Ortadoğu toplumlarında görüldüğü gibi.

Mısır'dan Çıkış için de aynı şey söz konusu. Halkların baskı ve zulümden kurtuluşunun bu ebedi sembolü, Kur'an tarafından zikredildiği (Duhan, 44/30-31) kadar, günümüz "kurtuluş ilahiyatları" tarafından da yad edilir. Bu kurtuluş sembolü Evrensel bir Allah'a bağlanıp O'nun iradesine boyun eğmişbütün halklara seslendiği halde, bir eşi daha olmayan bir mucizeye dönüştürülmekte ve *seçkin bir halkın* kısmî ve tarafgir bir Allah'ının bahşettiği bir imtiyaz olarak sunulmaktadır. Nitekim bütün kabileci dinlerde ve bütün milliyetçilik akımlarında hep bu yola gidilir. Hepsi de kendilerinin Allah'ın iradesini gerçekleştirmekle görevlendirilmiş *seçkin halk* oldukları
[12]
iddiasındadır: Fransızlar'ın sloganı *Gesta Dei per Francos*; Almanlar'ınki *Gott mit uns*; Franco'nunki *Hz. İsa'yı Kral yapmak*'tır; para ve pazar tek tanrıcılığının her şeye gücü yeten ilâhı olarak görülen her doların üzerinde ise şu küfür sloganı yer alır: *In God we trus*t.

Derken yepyeni bir mitoloji ile karşı karşıyayız. Bu, sanki İsrail, Hitler'in barbarlığının kurbanlarının yegane sığınağı imiş gibi, "Holokost'a (Hitler'in Yahudi kıyımına) Allah'ın cevabı" olarak takdim edilen İsrail devleti mitolojisidir. Halbuki (düşmanla işbirliği etmek ve terör suçu işlemekten dolayı ıngilizler tarafından tutuklanışına kadar Hitler'e ittifak teklif eden) İzak Şamir'in kendisi şunları yazıyor: "Genel kanaatin aksine, İsrail'e göç edenlerin ekserisi Hitler'in katliamından arta kalanlar değillerdi, fakat bazı Arap ülkelerinin bölgenin yerlileri durumundaki Yahudiler'i idi."

Kaynak: İzak Şamir, *Looking back, looking ahead*. 1987, s. 574.

O halde kurbanların sayılarını şişirmek gerekiyordu. Meselâ, Auschwitz kurbanları adına dikilmiş anıtın levhasında, 1994 yılına kadar ondokuz dilde *dört milyon kurban* ifadesi yazılıydı. Bugün ise yeni levhalarda "yaklaşık bir buçuk milyon" ifadesi yer alıyor. Altı milyon Yahudi'nin katledildiği efsanesi ortaya atılarak, insanlığın bu konuda "tarihin en büyük soykırımına" tanık olduğu kabul ettirilmek isteniyordu. Amerika yerlilerinden 60 milyonunun öldürüldüğü, yine (her bir esir için 10 kişi ölü olmak üzere) Afrikalı 100 milyon Siyahî'nin katledilmiş olduğu unutturuluyordu. Hatta Hiroşima ve Nagazaki ve bu ikinci dünya savaşında, 17 milyonu Slav olmak üzere, can veren elli milyon insan da unutuluyordu. Sanki Hitler sadece Yahudi kıyımı yapmıştı da, bütün insanlığa karşı bir suç işlememişti. Yahudiler çok ağır darbe yediler, fakat tek darbe yiyen onlar değildi, siz televizyonların hep öldürülen Yahudiler'den bahsedip diğerlerinden hiç söz etmemesine
[13]
bakmayın denilince, insan Yahudi düşmanı mı olmuş olur?

Kamuflajın tam olması için, buna *dinî* bir isim, "Holokost" ismi bulmak, bu gerçek kıyımlara bir kendini feda etme, kendini kurban etme niteliği kazandırmak ve tıpkı Hz. ısa'nın haça gerilişi örneğinde olduğu gibi, onları bir tür ilahi plana dahil etmek gerekiyordu.

Bizim bu kitabımızın tek gayesi, bir politikanın bu ideolojik kamuflajını ortaya koymak ve bunun İsrail peygamberlerinin büyük geleneğiyle karıştırılmasını önlemektir. L.I.CA.'nın

(daha sonra L.I.C.R.A. olmuştur) kurucusu ve benimle aynı toplama kampında kalmış olan dostum Bernard Lecache ile birlikte, akşam derslerinde, kamp arkadaşlarımıza bu Yahudi peygamberlerinin büyüklüğünü, evrenselliğini ve kurtarıcı gücünü öğretiyorduk.

O peygamberî mesaja ben, Komünist Partisi'ndeki 35 senelik militanlığım ve yönetim görevimden sonra bile, her zaman sadık kaldım. 1968'den itibaren "Sovyetler Birliği sosyalist bir ülke değildir" demeye başladığım için 1970'te Komünist Parti'den ihraç edildim. Nitekim bugün de şunları söylüyorum: Katolik Kilisesinin egemenlik teolojisi, Hz. ısa'nın getirdiği mesaja sadık bir teoloji değildir; İslâmcılık İslâm'a ihanet etmektedir; ve siyasi siyonizm büyük Yahudi peygamberlerinin öğrettiklerine terstir.

Daha önce de, 1982'deki Lübnan savaşı sırasında, 17 Haziran 1982'de, genel yayın müdürünün himmetiyle, *Le Monde*'da, Lübnan'ın istilâsının siyasî siyonizmin mantığı içinde yapıldığını gözler önüne serdiğimiz için, Peder Lelong, Rahip Matthiot ve Jacques Fauvet ile beraber L.I.C.R.A. tarafından mahkemeye verildik. Paris mahkemesinin temyiz edilen ve sonunda yargıtayca kesin olarak onaylanan hakkımızdaki 24 Mart 1983 tarihli kararı şöyledir: "*Bir devletin siyasetinin ve ilham aldığı ideolojinin meşru bir tenkidi söz konusu olduğu, ırkçı bir provokasyonun bulunmadığı...göz önüne alınarak, onun*
[14] (L.I.C.R.A.'nın) *bütün isteklerinin reddine ve masrafları ödemesine*."

Elinizdeki kitap o zamanki siyasi ve ideolojik tenkidimize sıkı sıkıya bağlı kalmıştır. "Komünist" Gayssot'nun acımasız kanunu, Nürnberg mahkemesi kararlarını tarihî hakikatin ölçüsü yapmak ve bir "düşünce suçu" ihdas etmek suretiyle, çıktığından beri, ifade hürriyetine karşı baskıyı güçlendirmiştir. Bu kanun tasarısına o zamanki Büyük Millet Meclisi'nde şimdiki Adalet Bakanı tarafından karşı çıkılmıştı.

Bu eserimizle hakikate ve milletlerarası hukuka saygıya dayalı gerçek bir barış için yapılacak mücadeleye bir katkıda bulunduğumuzu sanıyoruz.

İsrail'in içinde bile, kendi peygamberlerine sadık Yahudiler, Kudüs İbrani Üniversitesfnin "yeni tarihçileri" ve âdil bir barışın taraftarı İsrailliler, gerek bizzat İsrail devleti, gerekse dünya barışı açısından zararları apaçık ortaya çıkmış olan siyasi siyonizmin "efsaneleri" üzerinde cesaretle kafa yoruyorlar. Nitekim bu efsaneler, Baruch Goldstein'i, Halil kentinde Müslümanları topluca öldürmeye itmiş ve Yigal Amir'e Başbakan İzak Rabin'i öldürtmüştür.

Hakikat yoluna devam ediyor, hiçbir şey de onu durdu ramayacaktır.

Bir zamanlar General De Gaulle tarafından "medya üzerindeki aşırı nüfuzu" yüzünden eleştirilmiş olan bir "lobi"nin entellektüel terörizmi, beni Fransa'da bu kitabı sadece bir derginin abonelerine has olmak üzere özel bir sayı halinde bastırmaya mecbur bıraktı. Yorumcular dikkatlerini, Fransa'daki durumu gözler önüne seren bu vakıa üzerine çevirdiler ve eserimin muhtevasından çok onunla ilgilendiler.

O yüzden bugün bizzat ben, bütün sorumluluğu üstüme alarak, Rusça'daki anlamıyla tam olarak "kendisi tarafından basılmış" manasına gelen Samizdat şeklinde eserimi yayınlıyorum.
[15]
Bu kitap ABD, İtalya, Lübnan, Türkiye ve Brezilya'da tercüme edilmiş ve yayınlanma aşamasına gelmiştir. Almanca ve Rusça'ya tercümesi sürmektedir.
Fransızca metin İnternet ağına verilmiştir.

http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html

http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html

Bu eserimiz, saptırılmış mitolojilere karşı çağdaş dünyanın eleştirmed tarihine yeni bir katkı olacaktır.

[17]

GIRIŞ

Bu kitap bir sapkınlığın tarihidir. Bu sapkınlık, vahyedilmiş bir kelâmı harfiyyen ve seçmeci bir tarzda okumak suretiyle dini, kutsallaştırılan bir siyasetin âleti yapmak tan ibarettir.

Bu, yüzyılımızın sonunda ortaya çıkmış olan öldürücü bir hastalıktır. Ben bu hastalığı daha önce Entegrizm adlı kitabımda tanıtmıştım.

"*Islâmcılık Islâm'ın bir hastalığıdır*" dememi istemeyenıerin hoşlarına gitmemek pahasına, ben Müslümanlar arasında görülen bu hastalığı İslâm'ın yükselişi ve çöküşü adını taşıyan es erimde tenkit ettim.

"*Pavlus'un Mesih'i HZ. İsa değildir*" dememi istemeyenıerin canlarını sıkmak pahasına, *Bir din savaşına doğru mu?* isimli çalışmamda aynı anlayışı yerden yere vurdum.

Bugün ise *İsrail politikasının kurucu efsaneleri* kitabımla Yahudiler'deki sapkınlığı tenkit ediyorum. Bunu siyonist İsrailliler'in şimşeklerini üzerime çekmek pahasına yapıyorum. Zaten
[18] onlar Haham Hirş'in kendilerine "*siyonizm Yahudi halkını millî bir kimlik olarak tarif etmek istiyor... Bu bir sapkınlıktır*" (*Washington Post*, 3 Ekim 1978) hatırlatmasında bulunmasından da hoşlanmıyorlardı.

Kitabımda itham edilen siyonizm (Yahudi inancı değil) nedir?

Siyonizm ekseriya kendileri tarafından tarif edilmiştir:

1. Siyas bir doktrindir.

"*1896'dan itibaren, siyonizm Theodore Herzl tarafından kurulmuş olan siyasi hareketin adıdır.*"

Kaynak: *Encyclopaedia of Zionism and Israel*.
Herzl Press, New-York 1971, cilt II, s. 1262.

2. Yahudilik'ten değil, 19. yüzyıl Avrupa milliyetçiliğinden doğmuş *milliyetçi* bir doktrindir. Siyasî siyonizmin kurucusu Herzl, dinden yola çıkmıyordu:

"*Hiçbir dinî eğilimin etkisinde değilim.*"

Kaynak: Th. Herzl: Diaries (Hatıralar),
Ed. Victor Gollancz, 1958.

"*Ben agnostikim/bilinemezciyim*" (s. 54).

Onu ilgilendiren, mutlaka *kutsal toprak* değildi. Milliyetçi hedefleri için Uganda veya Trablusgarb'ı, Kıbrıs veya Arjantin'i, Mozambik veya Kongo'yu kabule hazırdı (Herzl, Diaries, aynı bilgiler).

Fakat Yahudi imanına sahip dostlarının muhalefeti karşısında, kendisinin ifadesiyle (*Diaries* I, s. 56) "*dayanılmaz bir kudretin bir araya gelme çığlığını oluşturan*" efsanenin kudretinin ("*mighty legend*") önemini kavrar (Herzl, *Yahudi devleti*, s. 45).

Yüksek düzeyde gerçekçi bu siyasetin bilmezlikten gelemeyeceği tahrik edici bir slogandır bu. Onun için, *dönüş*'ün *efsanevi kudretini* tarihi gerçeklik şekline koyarak ilân eder: "Filistin bizim unutulmaz tarihi yurdumuzdur... tek başına bu isim halkımızın güçlü bir birleşme çığlığı olacaktır."

Kaynak: Herzl, *Yahudi devleti*, s. 209.

[19]

"*Yahudi meselesi benim için ne sosyal, ne de dinî bir meseledir..., sadece millî bir meseledir*."

3. *Sömürgeci* bir doktrindir. Uyanık Théodore Herzl bu hususta da amaçlarını saklamaz. Bunun için ilk aşamada, İngiltere veya herhangi diğer bir devletin himayesinde, ileride bir Yahudi devletine dönüştürmek üzere, bir "sözleşmeli şirket" kurmak ister.

Bu maksatla, bu tür hareketlerde ustalığını kabul ettirıniş olan birine başvurur. Bu kişi, sömürge madrabazı Cecil Rhodes idi. Kendi sözleşmeli şirketinden bir Güney Afrika yapmasını bilmiş, bunun şubelerinden biri de kendi adıyla anılır olmuştu: Rhodezya.

Theodore Herzl 11 Ocak 1902'de ona şu mektubu yazar :

"*Programımı incelemiş olduğunuzu ve kabul ettiğinizi belirten bir yazı göndermenizi istirham ediyorum. Mösyö Rhodes, niçin size müracaat ettiğimi merak ediyorsunuzdur. Çünkü benim programım da bir söm^ürge programıdır.*"

Kaynak: Herzl, *Tagebuch*, cilt III, s. 105.

Siyasî siyonizmi tanımlayan üç temel özellik, onun politik, milliyetçi ve sömürgeci bir doktrin olmasıdır. Ağustos 1897'de yapılan Bazel Kongresi'nde Theodore Herzl siyonizmi herkese kabul ettirmiştir. Siyonizmin dâhi ve makyavelik kurucusu, bu kongrenin sonunda haklı olarak şöyle diyebilirdi: "*Yahudi devletini kurdum*."

Kaynak: *Diaries*, s. 224.

Yarım asır sonra, gerçekten de, bu politikayı harfi harfine takip eden onun çömezleri, onun yöntemlerine bağlı kalarak ve onun siyasî çizgisini takip ederek (ikinci dünya savaşı ertesinde) İsrail devletini kurdular.

Fakat bu politik, milliyetçi ve sömürgeci teşebbüs, Yahudi inanç ve maneviyatının hiç de tabiî sonucu değildi.

[20]

Alman Musevî cemaatının muhalefeti yüzünden (Herzl'in öngördüğü şekilde) Münih'te yapılamamış olan Bazel Kongresi ile aynı zamanda, Amerika'da Montreal Konferansı (1897) düzenleniyordu. Bu konferansta, o zamanın Amerika'sının en sözü geçen Yahudi ileri geleni olan Haham İzak Meyer Wise'ın teklifi üzerine, bir önerge oylandı. Bu önerge, biri siyonizmin siyasî ve kabile ci okuması, diğeri ise Peygamberlerin manevî ve evrensel okuması olmak üzere, Tevrat'ın bir birine taban tabana zıt iki okumasını karşı karşıya getiriyordu.

"*Bizler bir Yahudi devleti kurulmasına ilişkin her türlü girişimi temelden reddediyoruz. Böylesi girişimler, Yahudi peygamberlerinin ilk önce ilân ettikleri... İsrail misyonunun saptırılmışbir anlayışını apaçık sergilemektedir... Bizler Yahudiliğin hedefinin siyasî've millî olmayıp, manevî olduğunu beyan ediyoruz... Bu inancımız, Allah'ın Krallığı'nın yeryüzünde kurulması için bütün insanların tek bir büyük cemaate katılmayı kabul edecekleri Mesihî bir dönemi hedeflemektedir.*"

Kaynak: Amerikan hahamlannm merkezi

konferansı, *Yearbook* VII, 1897, s. XII.

"Almanya Hahamları Birliği"nden, "Fransa Evrensel İsrail İttifakı", Avusturya "l'Israelitische Allianz"a kadar, hatta Londra Yahudi Birlikleri'ne varıncaya dek, Musevî cemaatlerinin ilk tepkileri böyle olmuştur.

Siyasî siyonizme karşı ilhamını Yahudi imanının maneviyatından alan bu muhalefet bu tür görüşlerini sürekli dile getirmiştir. İsrail siyonizmi, 1kinci Dünya Savaşı sonrasında, Birleşmiş Milletler'deki milletlerarası rekabetten, özellikle de ABD' nin şartsız desteğinden bir kere daha yararlanarak, kendisini hakim güç olarak kabul ettirdiği ve harikulâde peygamberler geleneğine karşı, siyonist İsrail politikasının kudretini kamuoyuna kabul ettirdiği zaman bile bu muhalefet susmamıştır. İsrail siyonizmi büyük manevi akımların tenkitlerini bir türlü yok edememiştir.

[21]

Bu yüzyılın en büyük Yahudi seslerinden biri olan Martin Buber hayatı boyunca ve hatta İsrail'de ölünceye kadar, dinî siyonizmin siyasî siyonizm olarak yozlaşmasını ve tersine çevrilmesini durmadan kınamıştır.

Martin Buber New-York'ta şu açıklamayı yapıyordu: "*Altmış sene önce siyonist harekete girdiğimde hissettiğim duygu, esas itibariyle bugün de hissetmekte olduğum duygudur... Bu milliyetçiliğin diğerlerinin yolundan gitmeyeceğini umuyordum. Diğer milliyetçilikler büyük bir umutla başladılar ve sonunda kutsallaştırılmış bir bencillik haline geldiler. Hatta Mussolini gibiler, kollektif bencillik ferdî bencillikten daha kutsal olabilirmişgibi, kendilerini sacro egoismo ilân ettiler. Bizler Filistin'e döndüğümüzde, kesin ve asıl soru şu oldu: Sizler buraya bir dost, bir kardeş, Ortadoğu halkları topluluğunun bir üyesi olarak mı geliyorsunuz, yoksa sömürgeciliğin ve emperyalizmin temsilcileri olarak mı?*

Amaç ile o amaca ulaşmak için kullanılan araçlar arasındaki tezat siyonistleri bölmüştür: Bazıları büyük devletlerden özel siyasî imtiyazlar koparmak arzusundaydılar, bazıları ise, özellikle de gençler, Filistin'de komşularıyla birlikte, Filistin ve gelecek için çalışmalarına izin verilmesini istiyorlardı...

Araplar'la olan münasebetlerimizde her şey her zaman mükemmel değildi, fakat umumiyetle Yahudi köyü ile Arap köyüarasında iyi komşuluk ilişkileri vardı.

Filistin'e yerleşmedeki bu organik saj1ıa Hitler dönemine kadar sürdü.

Yahudi kitlelerini Filistin'e gelmeye iten, ömürlerini camamlamaya ve geleceği hazırlamaya gelen seçkin bir tabaka değil, Hitler oldu. O yüzden, seçmeci organik bir gelişmenin yerini, kendi güvenliği için siyasi bir güç bulma zaruretindeki bir kitle göçü aldı... Yahudiler'in çoğunluğu bizden değil de Hitler'den ders almayı tercih etti... Hitler, tarihin aklın yolunu değil de kudretin yolunu izlediğini ve bir halk yeterince güçlü olduğu zaman per–

[22] *vasızca başkalarını öldürebildiğini gösterdi... Işte bizim karşı koymak mecburiyetinde olduğumuz durum bu durumdur... "Ihud"da biz teklif ediyoruz ki... Yahudiler ve Araplar birlikte yaşamaktan değil, birlikte iş yapmamaktan şikayetçiler... Böylesi bir durum Ortadoğu'nun ekonomik bir gelişimini mümkün kılacak, bu sayede Ortadoğu insanlığın geleceğine büyük ve esaslıbir katkıda bulunabilecektir.*"

Kaynak: *Jewish Newsletter*, 2 Haziran 1958.

5 Eylül 1921'de KarsIbad'da yapılan 12. Siyonist Kongre'ye hitap eden Buber şunları söylüyordu: "*Bizler İsrail ruhundan bahsediyoruz ve diğer milletlere benzemediğimize inanıyoruz... Eğer İsrail ruhu, millî kimliğimizin sentezinden daha fazla bir şey değilse, putlaştırılmış...kollektif bencilliğimizin güzel bir savunmasından öte bir şey değilse, kâinatın Rabbı'ndan başka hiçbir hükümdarı kabul etmemiş olan bizler, o zaman diğer milletler gibiyiz*

ve onlarla birlikte bizler de onları sarhoş eden kadehten içiyoruz demektir. Millet en yüce değer değildir... Yahudiler milletten öte bir özelliğe sahiptirler: Bir iman cemaatinin üyeleridir onlar.

Yahudi dini kökünden koparılmıştır ve bu durum onun hastalığının özüdür. Bu hastalığının belirtisi ise 19. yüzyılortasında Yahudi milliyetçiliğinin doğması olmuştur. Toprak arzusunun bu yeni şekli, modem millî Yahudiliğin Batı'nın modem milliyetçiliğinden neler aldığını gösteren yönüdür...

İsrail'in "seçilmiş olması" fikrinin bütün bunlarla ne alâkası var? "Seçilmiş olma" bir üstünlük duygusunu değil, aksine kaderin bir yönünü belirler. Bu duygu başkalarıyla mukayeseden değil, aksine bir yüce istidattan ve peygamberlerimizin durmadan hatırlattıkları bir vazifeyi yerine getirme sorumluluğundan doğar: Eğer siz Allah'a boyun eğerek yaşamak yerine seçilmiş kimseler olmakla boşuna övünür durursanız, bu büyük bir görev suçu olur."

[23]

Yahudi maneviyatının bir sapması olan siyasi siyonizmin bu "milliyetçi krizini" hatırlatan Buber, sözlerini şöyle noktalıyordu: "*Bizler Yahudi milliyetçiliğini, bir halkı putlaştırma yanlışından kurtarmayı umuyorduk. Başarısız olduk.*"

Kaynak: Martin Buber, *Israel and the World*,
Ed. Schocken, New-York, 1948, s. 263.

1926'dan itibaren Kudüs İbrani Üniversitesi Rektörü olan Profesör judas Magnes, Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasını isteyen 1942 yılının "Biltmore Programı"nın "Araplar'a karşı savaşa sürükleyeceğini" haber veriyordu.

Kaynak: Norman Bentwich, *For Zion Sake*,
Judas Magnes'in biyografısi. Philadelphia.
Jewish Publication Society of America, 1954, s. 352.

20 yıldır rektörlüğünü yaptığı bu İbrani Üniversitesi'nin 1946 yılındaki açılışında verdiği ilk dersinde şunları söylüyordu: .

"*Yahudi'nin yeni sesi silâhların ağzıyla konuşuyor...İsrail toprağının yeni Tevrat'ı şimdi budur. Dünya kendini maddi güç çılgınlığına kaptırdı. Yahudiliğin ve İsrail halkının bu çılgınlığa kapılmasından bizi Allah korusun. Çeşitli ülkelerde dağınık halde yaşayan kardeşlerimizin büyük çoğunluğunu putçu bir Yahudilik anlayışı ele geçirmiştir. Bizler romantik siyonizm döneminde, Siyon'un dürüstlükle ve doğrulukla geri alınabileceğini düşünmüştük. Bütün Amerikan Yahudileri bu hatanın, bu değişimin sorumluluğunu taşıyorlar... Putçu yönlendiricilerin davranışlarını tasvip etmeyenleri de buna dahildir. Çünkü onlar oturmuş, elleri böğründe durmuşlardır. Ahlâk duygusunun duygusuzlaştırılması, bu duygunun körelmesine sebep olmuştur.*"

Kaynak: Aynı eser, s. 131.

Gerçekten de, Amerika'da, Baltimore Deklarasyonu'ndan itibaren, siyonist yöneticiler artık en güçlü koruyucuya sahip olmuşlardı. Amerika Birleşik Devletleri'ydi bu. Dünya Siyonist

[24] Teşkilâtı, İsrail peygamberlerinin manevî geleneğine sadık Yahudi muhalefetini silip süpürmüş ve artık "Filistin'de millî Yahudi Yuvası" oluşturmayı değil, önceki savaşın Balfour Deklarasyonu'nun (ruhuna değilse bile) ifadesine bağlı kalarak bir Filistin Yahudi devleti kurulmasını istemiştir.

Daha 1938 yılında Albert Einstein bu eğilimi beğenmemişti:

"*Bence, Araplar'la müşterek barışçı bir hayat esası üzerinde bir anlaşmaya varmak, bir Yahudi devleti kurmaktan daha man tıklı olacaktır... Yahudiliğin temel karakteri hakkında*

edindiğim şuur, ne kadar mütevazıolursa olsun, sınırları, ordusu ve dünyevi bir iktidar projesi olan bir Yahudi devleti fikrini kabullenmiyor. Saflarımızda, dar bir milliyetçiliğin gelişmesiyle Yahudiliğin uğrayacağı dahili zararlardan endişe ediyorum... Bizler artık Makkabeliler dönemi Yahudileri değiliz. Kelimenin siyasî anlamıyla yeniden millet olmak, cemaatimizin peygamberlerimizin dehasına borçlu olduğumuz ruhanileşmesinden yüzçevirmek demek olacaktır."

Kaynak: Haham Moşe Menuhin: *The Deca-dence of Judaism in Our Time*, 1969, s. 324.

İsrail'in milletlerarası hukuku her çiğneyişinde bu tür hatırlatmalar hep yapılageldi.

Bunlardan sadece ikisini örnek verelim. Bu uyarılarda, milyonlarca Yahudi'nin düşündüğü, fakat siyonist İsraillobilerinin entellektüel engizisyonu yüzünden açıkça dile getiremediği fikirler yüksek sesle ifade edilmiştir. Nitekim 1960 yılında, Eichmann'ın Kudüs'teki davası sırasında, *American Council for Judaism* şu açıklamayı yapmıştı:

"*Amerikan Yahudi Konseyi dün pazartesi günü Sayın Christian Herter'e bir mektup göndermiş ve İsrail hükümetinin bütün Yahudiler adına konuşmaya hakkı olmadığını bildirmiştir.*

Konsey Yahudiliğin bir milliyet değil, bir din meselesi olduğu nu beyan eder."

Kaynak: *Le Monde*, 11 Haziran 1960.

[25]

Tel-Aviv Üniversitesi'nden Profesör Benjamin Cohen, 8 Haziran 1982'de, İsrailliler'in kanlı Lübnan işgali sırasında, P. Vidal-Naquet'ye şu mektubu gönderir:

"*Size bu mektubu "bizler"in Lübnan'da "hedef'imize ulaşmak üzere olduğumuzu, bu hedefin de Galile sakinlerine "barış" getirmek olduğunu az önce haber veren transistorlu radyoyu dinlerken yazıyorum. Goebbels üslûbu bu yalanlar beni deli ediyor. Bütün öncekilerden çok daha barbar olan bu vahşi savaşın Londra saldırısı ile de Galile'nin güvenliği ile de hiçbir alakasının olmadığı ortadadır... Yahudiler, ıbrahim'in oğulları... Kendileri onca gaddarlığın kurbanı olmuş olan Yahudiler böylesine gaddar olabilirler mi?.. Demek ki en büyük başarısı sadece şudur: Yahudiler'i "Yahudilik'ten uzaklaştırmak"...*

Aziz dostlar, Begin ile Şaron'un çifte hedeflerine ulaşmamaları için elinizden ne geliyorsa yapın. Onların hedefi, Filistinliler'i halk olarak, İsrailliler'i ise insanî varlıklar olarak (bugünlerde moda olan ifadeyle) nihâî tasfiyeye tabi tutmaktır."

Kaynak: *Le Monde*'da yayınlanan mektup, 19 Haziran 1982, s. 9.

"*Profesör Leibowitz, İsrail'in Lübnan'daki siyasetini Yahudi Nazi politikası olarak adlandırmaktadır.*"

Kaynak: *Yediot Aharonoth*, 2 Temmuz 1982, s. 6.

Peygamberlere dayalı Yahudi inancı ile her milliyetçilik gibi başkasını redde ve kendisini kutsal görmeye dayalı siyonist milliyetçilik arasındaki mücadelede ortaya konan bahis işte budur.

Her milliyetçilik kendi iddialarını kutsallaştırmak ihtiyacındadır: Hıristiyanlık âleminin parçalanmasından sonra, ulus devletlerin herbiri kutsal mirasın kendilerinde olduğu ve Allah tarafından görevlendirildikleri iddialarında bulundular.

Meselâ Fransa, kendisi aracılığıyla Allah'ın hükümranlığının yürüdüğü (*Gesta Dei per Francos*) "Kilisenin Ablası"dır. Almanya "her şeyin üstündedir", zira Allah onunla birliktedir

[26]
(*Gott mit uns*). Eva Peron, "*Arjantin'in misyonu Allah'ı dünyaya taşımaktır*" açıklamasında bulunur. 1972 yılında, Güney Afrika Başbakanı, vahşi ırk ayırımcılığı "*apartheid*" ile ünlü Vorster ise şu kehaneti savurur: "*Bizler Allah'ın özel bir görevle yükümlü halkı olduğumuzu unutmayalım*"... Siyonist milliyetçilik bütün milliyetçiliklerin bu sarhoşluğunu aynen benimser.

En aklı başında olanları dahi kendini bu "sarhoşluğa" kaptırmaktan alıkoyamaz.

Profesör Andre Neher gibi bir adam bile, *L'essence du prophétisme* / *Peygamberliğin Özü* (Ed. Calmann-Levy, 1972, s. 311) adlı o güzel kitabında, Ahid'in, yani Allah'ın insanla olan ahdinin evrensel anlamını çok iyi hatırlatmasının ardından şunlarıyazabilmektedir: İsrail, "*ilâhî tarihin yeryüzündeki en üstün alametidir. İsrail, dünyanın ekseni, can damarı, merkezi ve kalbidir*" (s.311).

Böylesi söylemler, can sıkıcı bir şekilde" Aryen ırkı efsanesini" hatırlatmaktadır. Bu efsanenin ideolojisi, Panjermanizmin ve Hitlerizmin temellerini oluşturmuştur. Bu yola girilince, Peygamberlerin öğretisinin ve Martin Buber'in o harika *Ben ve Sen*'inin tam karşısına geçilir.

Tekelci anlayış diyaloğu ortadan kaldırır. Onun için ne Hitler ile "diyalog" kurulabilir, ne de Begin'le. Çünkü onla-' rın ırki üstünlükleri veya Allah ile olan tekelci ahitleri, onlara artık başkasından beklenilecek hiçbir şey bırakmaz.

Oysa bizler şu gerçeklerin bilincindeyiz: Çağımızda diyalog veya savaştan başka seçenek bulunmamaktadır. Diyalog ise, durmadan tekrarladığımız üzere, herkesin en başta kendi temel kanaatinde eksik olanın şuurunda olmasını gerektirir. Bir kimsenin kendisindeki bu boşluğu doldurması için başkasına ihtiyacı vardır. Bu boşluğun doldurulması da, her bakımdan kendisini aşmasının ve her bakımdan (her canlı inancın ruhu demek olan) eksiksiz olma arzusunun temel şartıdır.
[27]

Bizim siyonist cinayetleri ile ilgili olarak ortaya koyduğumuz bu antoloji, Peygamberlere dayalı Yahudiliği kabileci bir siyonizme karşı savunmaya çalışmış olan Yahudilerin bu konudaki gayretlerinin tabii bir sonucu mahiyetindedir.

İsrail siyonizminin saldırı, sahtekarlık ve kan dökücü politikasının tenkit edilmesi, Yahudi düşmanlığını beslemez ve tahrik etmez. Yahudi düşmanlığını (antisemitizmi) asıl besleyen, böyle bir politikayı kayıtsız şartsız desteklemektir. Çünkü bu politika, Yahudiliğin büyük geleneklerinden yalnızca bu politikayı haklı çıkaracak olan kısımları göz önüne almaktadır. Bunu yaparken de eski ilahi metinlerin dış anlamlarınıesas almakta ve onları harfi harfine yorumlama yoluna gitmektedir. Sonuçta kendi güüğü siyaseti, milletlerarası bütün kanunların üstünde görmekte ve onu dünün ve bugünün efsaneleriyle kutsallaştırmaktadır.

[29]

Birinci Bölüm

TEOLOJIK EFSANELER

[31]

1. "Vaad" Efsanesi: Vaad Edilmiş Toprak mı, Yoksa Fethedilmiş Toprak mı?

"Mısır ırmağından büyük ırmağa,
Fırat nehrine kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim.'
Tekvin, 15/18

[32]

Siyasi siyonizmin entegrist okuması

— "Bizler Tevrat'a sahipsek, bizler kendimizi Tevrat'ın halkı olarak görüyorsak, Tevrat'ta vaad edilen bütün topraklara sahip olmak zorundayız."

General Moşe Dayan, *Jerusalem Post*, 10 Ağustos 1967.

— 25 Şubat 1994, Doktor Baruch Goldstein, atalarının mezarlarında dua etmekte olan Arapları makinalıyla tarayarak öldürür.

—4 Kasım 1995, Yigal Amir, "İsrail savaşçıları" adlı grubunun, "Jude ve Samari"nin (şimdiki Batı Şeria'nın) "vaad edilmiş toprağını" Araplar'a bırakacak her kişiyi katletme kararı ve "Allah'ın emri üzerine" İzak Rabin'i katleder.

[33]

a) Hıristiyan tefsirinde

Cenevre Protestan İlâhiyat Fakültesi Eski Ahit profesörü Albert de Pury'nin "Hz. Yakup devrindeki ilâhî vaad ve dinî efsane" (2 cilt, ed. Gabalda, Paris, 1975) adlı bir doktora tezi vardır. Bu tezinde çağımızın aşağıda birkaçının adını vereceğimiz en büyük tarihçi ve tefsircilerinin araştırmalarını toplar, tartışır ve sonuçlar çıkarır: Albrecht Alt ve Martin Noth (bkz.M. Noth'un *İsrail'in Tarihi*, Fransızca çevirisi), Payot yayınları 1954; Von Rad'ın *Eski Ahid'in İlâhiyatı*, 1971, Ed. Labor et Fides, Genève; Rahip R. de Vaux'nun *İsrail'in Eski Tarihi*, 2 cilt, Paris, 1971

.

Prof. Albert de Pury söz konusu tezini şöyle özetlemektedir:

"*Ülkenin bağışlanmasının Tevrat'taki teması, kaynağını "ilk peygamberlere ilişkin vaad"den almaktadır. Yani, bu ilâhî vaad, Tekvin'e göre, Hz. ıbrahim Peygamber'e yapılmıştır. Tekvin'deki metinler, birçok defa ve çeşitli şekiller altında, bize Allah'ın ilk*
[34] *peygamberlere ve onların zürriyetine yerleşmek te oldukları ülkenin sahibi olmayı vaad ettiğini nakledeler. Bu husus Şekem'de (Tekvin, 1217), Beyt-ele'de (Tekvin, 13/14-16; 28/13-15; 35/1112) ve Halil kenti yakınındaki Mamré'de (Tekvin, 15/18-21; 17/4-8) dile getirilmiştir. Şu halde buraları Samari ve Jude'nin belli başlı kutsal yerlerini içine almaktadır. Bu vaad her şeyden önce bugünkü Batı Şeria'yı içine alır görünmektedir.*

Eski Ahit'teki olayları anlatanlar bize İsrail'in kökenlerinin tarihini oldukça sınırsız bir devirler silsilesi içinde takdim ediyorlar. Kendilerine ulaşan ve sözlü gelenek içinde abartılmış bütün hatıraları, hikâyeleri, efsaneleri, masalları veya şiirleri, açık bir soykütüğü ve zaman sırası çerçevesine dahil ediyorlar. Hemen hemen bütün modem tefsircilerin ortak kanaatine göre, bu tarihî şema büyük oranda hayalîdir.

Albrecht Alt ve Martin Noth'un çalışmaları özellikle göstermiştir ki peşpeşe dönemlere ayırma işi (ilk peygamberler -Mısır'daki kölelik dönemi - Kenan diyarının fethi) sunidir." ([1])

Paris Protestan İlâhiyat Fakültesi dekanı Madam Françoise Smyth, çağdaş tefsir çalışmalarını, Albert de Pury'nin tezine uygun olarak, özetlerken şunları yazar:

"*Yakın tarihi araştırma, Mısır dışına çıkışın, Kenan diyarının fethinin, sürgün öncesi İsrail millî birliğinin, belirli sınırların klasik tasvirlerinin hayali olduğunu göstermiştir; Eski Ahit'teki olayların yazımı, anlattığı şeyler üzerinde değil de, anlatılanları hazır/ayan şeyler hakkında bilgi vermektedir.*"

Kaynak: Françoise Smyth, "*Protestanlar, Kitab-ı Mukaddes ve 1948'den Bu Yana İsrail*".
Kasım 1984'te çıkan Lettre'de, no. 313, s. 23.

---

[1] Bkz, A. Alt, "Der Gott der Vater" (1929), in A. Alt, *Kleine Schriften zur Geschichte des Volkes Israel*, I, Münih, 1953 (=1963), s, 1-78 (Ing. tere. in "*Essays on old Testament History and Religion*, Oxford, Blackwell, 1966, s. 1-77; "Die Landnahme der Israeliten in Palästina" (1925), in *Kleine Schriften*, I, s. 89-125 (İng, terc. aynı, s, 133-169).

[35]
Madam Françoise Smyth-Florentin şu kitabında da, vaad efsanesi üzerinde kesin bilgiler vermektedir: Gayrımeşru Efsaneler. "*Vaad edilen toprak" üzerine bir deneme*. Labor et Fides Yayınları. Cenevre, 1994.
Albert de Pury şöyle devam ediyor: "*Müfessirlerin çoğunluğu, İsrail'in Filistin'i fethettikten sonra, bu fethi meşrulaştırmak veya daha açık ve net ifade edersek, Hz. Davud'un hükümranlığı sırasında İsrail hakimiyetinin yayılışını meşru göstermek için, ilk peygamberlere yapılan vaadi klâsik söylemi (bkz. mesela Tekvin, 13/14-17 veya Tekvin, 15/18-21) içinde ele almış ve almaktadırlar. Bir başka anlatımla, bu "atalardan kalma efsane"yi Hz. Davud ile Hz. Süleyman'ın altın çağının bir başlangıç ve bir müjde yapmak üzere, söz konusu vaad ilk peygamberlerin hikayeleri içine sokuşturulmuş gibi görünmektedir. lık peygamber/ere yapılan vaadin kökenlerini şimdi kısaca belirleyebiliriz:*
1. Yerleşik bir hayata geçme vaadi olarak anladığımız toprak vaadi, öncelikle, göçebe hayatı yaşayan ve meskûn bölgelerden birine yerleşme hasreti çeken göçer gruplarına yönelik bir vaaddir. Bu şekliyle söz konusu vaad, çok sayıda değişik kabile gruplarının dinî ve hikâyeye dayalı mirasını oluşturabilmiştir. ([2])
[36]
2. Göçebelere yönelik vaad, bir bölgenin veya bütün bir ülkenin siyasî veya askerî fethini değil, sadece sınırlı bir araziye yerleşme gayesini güdüyordu.
3. Menşei itibariyle, Tekvin'in bize bahsettiği vaad, ("Çıkış grubu" ile Filistin'e girmiş olan ilâh) Yahova tarafından değil, aksine bu ilâhın mahalli uknumlarından biri olan Kenanlılar'ın ilâhı El tarafından yapılmıştır. Ancak arazinin sahibi, mahallî bir ilâh göçebelere kendi toprakları üzerinde yerleşme imkânı sunabilirdi.
4. Daha sonraları, yerleşmiş göçebe klânlar diğer kabilelerle "İsrail halkı"nı oluşturmak üzere bir araya geldikleri zaman, eski vaadler yeni bir boyut kazandılar. Toprağa yerleşme ulaşılmış olan bir hedefti ve vaad, bundan böyle siyasî, askerî ve "millî" bir anlayışa bürünüyordu. Bu şekilde yeniden yorumlanan vaad, Filistin'in kesin fethinin ön belirtisi ve Hz. Davud'un imparatorluğunun müjdelenmesi ve meşrulaştırılması olarak anlaşıldı."

Peygamberlere yapılan vaadin muhtevası

"Koyun sürüleri olan bir klânın toprağa yerleşmesini hedefleyen

"göçebe" vaadi, büyük ihtimalle yaşanan olaylar öncesi bir menşee kadar uzandığı halde, "millî" boyutlara doğru genişletilmişvaadin böylesi bir önceliği yoktur. "İsrail" kabileleri, ancak Filistin'e yerleştikten sonra bir araya geldikleri için, göçebe vaadinin siyasî bir egemenlik vaadi biçiminde yeniden yorumlanmasının olayların akışından sonra olmuş

---

[2] "Ortadoğu'nun kutsal metinlerinin okunması bize gösteriyor ki, bütün halklar orada kendi Tanrılarından benzeri vaadler almışlardır. Hititler'den başlayarak, onlara Mezopotamya'dan Mısır'a kadar toprak vaadleri yapılmıştır.
Gazze, Mekkido, Kadeş ve (Fırat üzerindeki) Karkamış'a kadar gittiği yol üzerinde kazanmış olduğu zaferleri yadetmek için, Tutmozis tarafından (MÖ. 1480 ile 1475 yılları arasında) dikilmiş olan Mısır'daki Karnak dikilitaşı üzerinde, Tanrı şöyle buyurmaktadır: "*Buyruğumla, arzı enine boyuna sana tahsis ediyorum. Ben geldim ve Batı'nın toprağını sana çiğneme hakkı veriyorum*."
"Verimli hilal"in öbür ucunda, Mezopotamya'da, "*Yaratılışın Babil Şiiri*"nin 6. tabletinde, İlâh Marduk "*her birinin payını tesbit eder*" (46. ayet) ve Ahd'e imza atmak üzere Babil'i ve Babil Tapınağını inşa etme emrini verir". (a)
Bu ikisinin arasında, Hititler güneş tanrıçası Arinna için ilahiler okurlar:
"*Göklerin ve yerin güvenliğini Sen gözetirsin Sen*
Ülkenin sınırlarını yalnızca Sen belirlersin Sen." (b)
Eğer İbraniler böyle bir mesaj almamış olsalardı, o zaman onlar gerçekten bir istisna teşkil etmiş olurlardı! 5c)
(a) - "Ortadogu'nun Dinleri", Rene Lebet, Ed. Fayard, 1970, s. 60.
(b) - Age. s. 557.
(c) - Vaad hakkında bkz., Paris Katolik Enstitüsü'nde, Rahip Landouzies' nin "Filistin Topragının Bagışlanması" (1974) hakkındaki tezi, s. 10-15.

olması gerekir. Onun için, "Mısır Irmağı (Ariş vadisi) ile Büyük Irmak, Fırat Irmagı arasında"
[37] *yer alan bütün bölgeler üzerinde seçilmiş halkın egemenliğini öngören Tekvin'in (15/18-21) vaadinin, Hz. Davud'un fetihlerinden ilham alınarak yapılmış ve sonradan ortaya atılmış bir vaad olduğu apaçık ortadadır.*

Kitab-ı Mukaddes tefsirlerine yönelik araştırmalar, "göçebe" vaadinin "millî" bir vaad halinde genişletilmesinin, ilk peygamberlere ait hikayelerin yazıya ilk geçirilişinden önce ortaya çıkmış olabileceğini düşünmemize imkân sağlamışlardır.

Eski Ahid'in ilk büyük anlatıcısı (daha ziyade de hikâyelerin yayıncısı) Yahvist, Hz. Süleyman zamanında yaşadı. Netice itibariyle, bu birkaç on yılın çağdaşı ve şahidi oldu. Bu yıllarda Hz. Davud'un ışığı altında yeniden yorumlanan peygamberlere yapılmış vaad, bütün umut/arın ötesinde gerçekleştirilmiş gibi görünüyordu.

Tekvin'in 12/3b metni, Yahvist eserin anlaşılması için anahtar metinlerden biridir. Bu metne göre, İsrail'in kutsanmasının doğal sonucu, bütün "toprak klanları ('adamâh)"nın takdis edilmesi olmuştur. Toprağın klanları ise, her şeyden önce, Filistin ve Batı Şeria'yı İsrail'le birlikte paylaşan bütün kavimlerdir.

O yüzden, tarihin şu veya bu ânında, Allah'ın İbrahim isimli bir tarihî şahsiyete kendisini tanıtmış olduğunu ve ona Kenan ülkesinin sahipliğinin meşru ünvanıarını vermiş olduğunu doğru layabilecek durumda değiliz. Hukukî açıdan ele alındığında ise, elimizde "Allah" tarafından imzalanmış hiçbir bağış belgesi bulunmamaktadır ve hatta haklı sebeplere dayanarak diyebiliriz ki Tekvin'in sözgelimi 12/1-8; 13/14-18 sahneleri, tarihî bir olayın yansıması değildir.

Durum bu olunca, peygamberlere yapılmış olduğu ileri sürülen o vaadin güncelleştirilebilmesi mümkün müdür? Hele bu vaadin güncelleştirilmesi, onun bir mülkiyet senedi olarak kullanılması veya siyasî bir hak istemenin hizmetine konulması anlamı taşıyacaksa, o zaman böylesi bir güncelleştirme kesinlikle mümkün değildir.
[38]

Hiçbir politika bu vaadin kefilinin kendisi olduğunu iddia etme hakkına sahip değildir.

Eski Ahid'in vaadlerini, İsrail devletinin şimdiki toprak isteklerinin yasal bir kabulü olarak gören bazı Hıristiyanların bu görüşlerine katılmak hiçbir surette mümkün olamaz."

Kaynak: Bütün bu metinler 10 Şubat 1975'te Crêt-Bérard'da (İsviçre), İsrail-Arap çatışmasınm teolojik yorumları hakkında yapılan bir toplantıda verilen konferanstan alınmıştır. Bu konferans Teolojik ve Dini İncelemeler dergisinde yayımlanmıştır, No 3, 1976 (Montpellier).

b) Yahudi peygamberlerinin tefsirinde

(ABD'deki *Yahudilik Için Birlik*'in eski başkanı, Haham Elmer Berger'in konferansı.)

"*İsrail devletinin halihazırdaki yerleşimini Kitab-ı Mukaddes'teki bir vaadin yerine getirilmesi olarak görmek ve sonuç olarak İsrailliler tarafından devletlerini kurmak ve onu ayakta tutmak için yapılmış olan bütün eylemlerin Allah tarafından önceden onaylanmış olduklarını iddia etmek hiç kimse tarafından kabul edilemez.*

İsrail'in bugünkü politikası, İsrail'in manevî yönünü ve anlamını mahvetmiş veya en azından karartmıştır.

Ben peygamberi geleneğin iki temel yanını ele alıp anlatmak istiyorum.

a - Her şeyden önce, Peygamberler Siyon'un kurulmasından bahsettikleri zaman, kutsal bir niteliğe sahip olan bizzat toprağın kendisi değildi. Peygamberlerce gerçekleştirilecek Kurtuluşanlayışının mutlak ve tartışılmaz ölçüsü, Allah ile olan Ahd'in yeniden kurulması idi. Çünkü bu Ahit, Kral ve halkı tarafından bozulmuştu.

Mika bu hususu apaçık dile getirir: "Yakup ailesinin liderleri ve İsrail evinin yöneticileri beni dinleyin. Sizler iyilikten nefret ediyor ve kötülüğü seviyorsunuz... Siyon'u kanla ve Kudüs'ü cinayetle kuruyorsunuz... Siyon tarla gibi sürülecek, Kudüs bir
[39] *moloz yığını haline gelecek ve Mabed'in dağı putçuluğun mümtaz yeri olacaktır*."

Kaynak: Mika, III, 1-12.

Siyon, ancak orada Allah'ın Kanunu yürürlükte olursa kutsaldır. Bunun anlamı, Kudüs'te ilân edilen her Kanun kutsal bir Kanun'dur demek değildir.

b - Ahd'e bağlı olmak ve onu gözetmek sadece toprağa bağlı bir şey değildir. Aksine, Siyon'a tekrar yerleşen halk aynı adaletin, doğruluğun ve Allah'ın ahdine sadakatin gereklerini yerine getirmek zorundadır.

Anlaşmalara, ittifaklara, askerî güç ilişkilerine veya İsrail'in komşuları üzerinde üstünlük kurmasını sağlayacak askerî bir hiyerarşiye dayanan bir halkın yeniden canlandınlmasını Siyon bekleyemezdi.

...Peygamberler geleneği açıkça gösterir ki toprağın kutsallığı yere, o yerin halkına değil, sadece kendisinin o toprak üzerinde bulunmasına bağlıdır.

Halkının davranışında ifadesini bulan ilâhi Ahit'tir tek kutsal olan ve Siyon'a lâyık olan.

Onun için, şu anki İsrail devletinin Mesihî bir dönem adına ilâhî projenin gerçekleştirilmesini istemeye hiçbir hakkı yoktur...

Onun yaptığı sırf bir toprak ve kan demagojisinden ibarettir.

Ne halk, ne de toprak kutsaldır ve ne de bunlar dünyanın hiç bir manevî imtiyazına sahiptir.

Bütün Yahudi halkını şiddet ve zor yoluyla da olsa, kendisine boyun eğdirmeye çalışan siyonist totalitarizm, bu halkı diğerleri gibi ve diğerleri arasında bir halk yapmaktadır."

Kaynak: Haham Elmer Berger: *Prophecy, Zionism and the State of Israel*, Ed. American Jewish Alternatives to Zionism. Leiden (Hollanda) Üniversitesfnde 20 Mart 1968'de verilen konferans.

[40]

* * *

İzak Rabin'in katili Yigal Amir ne bir serseridir ne de bir deli, aksine siyonist eğitimin katıksız bir ürünüdür. Haham çocuğudur, Tel-Aviv yakınındaki Bar Ilân Hahamlık Üniversitesi'nin üstün nitelikli öğrencisidir, Golan'da seçme askerdir, kitaplığında Baruch Goldstein'in (atalarının mezarlarında dua etmekte olan 27 Arabı Halil şehrinde birkaç ay önce öldürmüş olan bu kimsenin) biyografisi vardır. Siyasî siyonizmin kurucusu Theodore Herzl'in kabri başında "*Jude ve Samari'nin "vaad edilmiş toprağını*" (bugünkü Batı Şeria'yı) *Araplar'a bırakacak her kişiyi öldürme*" andı içen "EyaI" (tsrail savaşçıları) grubu hakkında yapılmış bir röportajı İsrail'in resmî televizyonundan izleyebilmişti.

Başbakan Rabin'in katledilişi (tıpkı Goldstein'in işlediği cinayet gibi), siyonist entegristlerin efsanelerinin katı mantığıiçinde yer alır. Nitekim Yigal Amir, tıpkı Yeşu Peygamber zamanında olduğu gibi, öldürme emrinin "*Allah'tan geldi*"gini söylüyor.

Kaynak: *Le Monde* (A.F.P), 8 Kasım 1995.

Ayrıca kendisi İsrail toplumu içinde sıradışı bir insan da değildi. Zira İzak Rabin'in katledildiği gün Kiryat Arba ve Halil yerleşim birimlerinin insanları sevinçten dansediyorlar ve Baruch Goldstein anısına dikilmiş anıt mezarın önünde Hz. Davud'un mezmurlarını okuyorlardı.

Kaynak: *El Pais* (İspanya), 7 Kasım 1995, s. 4.

İzak Rabin, Bill Clinton'un cenaze merasimi sırasında iddia ettiği gibi "*bütün hayatınca barış için savaşmış*" olduğu için öldürülmemişti, o sadece sembolik bir hedefti. (Öte yandan, İntifada'nın başlarında işgalorduları komutanı olan Rabin'in kendisi idi Filistinli çocukların "*kollarını kırma*" emri ni veren. O çocuklar ki ellerinde, atalarının yurdunu savunmak için [41] kendileriyle birlikte yerden havalanan, ülkelerinin eski taşlarından başka silâhları yoktu.)

Ne var ki İzak Rabin, gerçekçi bakış açısıyla bakmış ve (tıpkı Vietnam'daki Amerikalılar veya Cezayir'deki Fransızlar gibi) anlamıştı ki, bir ordu başka bir orduyla değil de, bütün bir Halk ile karşı karşıya kalırsa, hiçbir askerî kesin çözüm mümkün değildir.

Onun için Yaser Arafat ile bir uzlaşma yoluna girişti. Bunun sonucu olarak, Birleşmiş Milletler tarafından işgali kınanmış olan toprakların bir kısmında idari bir özerklik lûtfedildi. Bu arada, yerli halktan çalınmış ve Halil şehri gibi yerlerde kin yuvaları haline getirilmiş "koloniler" İsrail'in askerî himayesi altında kalmaya devam edecekti.

Böylesi bir anlaşma, bu sömürgecilikten yararlanan entegristler için bu kadarı da çok fazlaydı. Derken, bir "hain" olarak takdim ettikleri Rabin'e karşı onun katledilmesi alçaklığına götürecek olan ortamı oluşturdular.

İzak Rabin, kanlı sömürgeciliklerin binlerce yıllık bahanesi olan "vaad edilmiş toprak" efsanesinin, binlerce Filistinli'den sonraki kurbanı olmuştur.

Bu fanatik katletme olayı bir kere daha gösteriyor ki, 1947 taksimi ile tesbit edilmiş olan sınırları içinde emniyet altındaki bir İsrail devleti ile tamamen bağımsız bir Filistin devleti arasında hakiki bir barış, şimdiki sömürgeciliğin kökten bertaraf edilmesini gerektirmektedir. Şimdiki sömürgecilikten kastımız, müstakbel Filistin devleti içerisinde provokasyon ların bitmez tükenmez kaynağını ve ilerdeki savaşların da bir o kadar ateşleyicisini oluşturan bütün koloniler (Yahudi yerleşim birimleri)dir.

[43]

2. "Seçkin" Millet Efsanesi

"Şöyle seslenir Rab: Benim ilk dagan aglum İsrail'dir."
Çıkış, 4/22

[44]

Siyasi siyonizmin entegrist okuması

— "Dünya insanları, İsrail ve bir bütün olarak ele alınan diğer milletler olarak ikiye ayrılabilir. İsrail seçkin millettir. Bu, temel dogmadır."

Kaynak: Haham Cohen'in Talmud adlı eseri,
Ed. Payot, Paris, 1986, s.104.

[45]

Bu efsane, tarihî hiçbir temeli olmayan bir inançtır. Bu inanca göre, monoteizm Eski Ahit'le birlikte ortaya çıkmıştır. Halbuki Kitab-ı Mukaddes'in kendisinden anlaşılmaktadır ki bu kutsal kitabı yazıya geçiren belli başlı iki kişi, yani Yahvist ile Elohist, monoteist değillerdi. Sadece İbranî Tanrı'sının diğer ilâhlardan üstünlüğünü ve onun diğerlerine karşı "kıskançlığını" vurguluyorlardı (Çıkış, 20/2-5). Moab İlâhı Kemoş "diğer ilâhlar" (I. Samuel, 27/19) gibi kabul ediliyordu (Hakimler, 11/24 ve II. Krallar, 27).

T.O.B (Kitab-ı Mukaddes'in Ökümenik Tercümesi) şu notu düşmektedir: "*İsrail'de uzun zaman yabancı ilâhların varlığına ve kudretine inanılmıştır*" (s. 680 not d).

Monoteizm, ancak sürgünden sonra, özellikle de Peygamberler ile birlikte kendini gösterecektir. Yani, Çıkış'taki "*Ben'den başka ilâhların olmayacak*" (20/3) gibi ifadelerden, "*Başka ilâhların peşinde gitmeyeceksiniz*" (4/14) şeklinde Tesniye'de de tekrarlandığı üzere, başka ilâhlara değil, Yahova'ya
[46] boyun eğilmesini istemekle yetinmeyen, aksine "*Ben İlâhım, başka ilâh yoktur*" (İşaya, 45/22) açıklamasını yapan ifadelere geçilecektir. Monoteizmin bu tartışılmaz tasdiki altıncı yüzyılın ikinci yarısında (550 ile 539 arası) kendini göstermiştir.

Monoteizm gerçekten de Ortadoğu'nun Mezopotamya ve Mısır gibi büyük kültürlerinin uzun bir olgunlaşmasının meyvesidir.

13. yüzyıldan itibaren Firavun Akhenaton, "İlâh" kelimesinin çoğul şekillerini bütün mabedlerden sildirtmişti. Onun "Güneş ilâhisi" hemen hemen metin olarak 104. Mezmur'da tekrarlanıp genişletilmiştir. Babil dini monoteizme doğru yol alır. Tarihçi Albright İlâh Marduk'u anarak bu değişimin safhalarına dikkat çeker: "*Çok sayıdaki farklı ilâhların tek bir lIah'ın yalnızca tezahürleri oldukları kabul edilince... belli bir monoteizme ulaşmak için atılacak sadece bir adım kalmıştı.*"

Kaynak: Albright, *Ortadoğu'da Dinler*, s. 159.

"Babil Yaratılış Manzumesi" (ki MÖ 11. yüzyılda yazılmıştır), bu son adımlara şahitlik eder: "*Varsın insanlar ilâhlar konusunda ayrılığa düşsünler, bizler onu adlandıracağımız bütün adlarla adlandıralım ve O, bizim İlâhımız olsun.*"

Bu din, içinde acı çeken Adil imajının göründüğü şu derunilik derecesine ulaşır:

"*Bilgeliğin Rabbına hamdetmek istiyorum... Tanrım beni terketti...*
Bir Rab gibi caka satıyordum, şimdi yıkıyorum temelinden duvarları...
Bir güvercin gibi dem çekiyorum bütün gün, yanaklarımı yakıyor gözyaşlarım.

Oysa ibadet benim için bilgelikti
ve fedakârlık kanunum.
Kendimi Allah'ın hizmetinde sanıyordum,
fakat uçurumlar kadar derin ilâhî hikmetleri
[47]
kim kavrayabilir?
Dirilişin efendisi Marduk değilse başka kim olabilir?
O'nun ilk balçıktan yoğurduğu sizler,
Marduk'un yüce şanını şakıyın."

Kaynak: age., s. 329 - 341.

Hz. Eyüp Peygamber'e has bu imaj, ondan asırlarca öncedir. Benzeri bir acı çeken âdil imajı, yani (İbranî Kitab-ı Mukaddes'ininki değil) Allah tarafından cezalandırılan ve yeryüzüne gönderilen Daniel'in imajı, Ras Shamra'nın Ugarit metinlerinde, "Kenan Kitab-ı Mukaddesi" diyebileceğimiz kitapta bulunmaktadır. Bu kitap İbraniler'inkinden öncedir, çünkü Hezekiel, Eyüb'ün yanında Daniel'i anar (Hezekiel, 14/14-20).

Bunlar ruhî anlamı hiçbir şekilde tarihî hakikatlere bağlı olmayan mesellerdir.

Mesela Çıkış hikâyesi, baskıya direnişin ve hürriyetin şu harikulâde meselidir.

Mircea Eliade ([3]), "*Sazlı denizden geçişin tarihî bir hadise olarak görülmemesi*"nin ve İbraniler'in bütünüyle değil de, sadece kaçan bazı gruplarla ilgili olmasının pek önemli olmadığınıyazar. Buna karşılık, o muhteşem yorumuyla, Mısır'dan Çıkışile, Yahvizm'in kutsal tarihine dahil edilişi ve yeniden değerlendirilmesi demek olan Paskalya kutlaması arasında ilişki "kurulmuş" olması manidardır. ([4])

MÖ 621'den itibaren Çıkış'ın kutlanışı, gerçekten de Kenanlılar'ın ilkbahardaki Paskalyaları olan tarımla ilgili bir âyinin, Adonis'in diriliş bayramının yerini alır. Böylelikle Çıkış, Tanrı'sı tarafından kölelikten kurtarılmış bir halkın dirilişinin kurucu eylemi hâline gelir.

İlâhî girişimle insanın eski köleliklerinden bu çıkarılıp alınışı, pek çok çeşitli halklarda görülür: Bir asırdan fazla süren
[48] bir çileden sonra, Tanrı'sının yol göstermesiyle vadiye ulaşan "Meksika" Aztek kabilesinin 13. yüzyıldaki bitmek tükenmek bilmeyen başı boş dolaşması gibi. Kabilenin Tanrı'sı kendisine o zamana kadar hiçbir yolun geçmediği bir yerden bir yol açar. Afrikalı Kaidara'nın hürriyete doğru mistik seyahatleri de aynı şekildedir. Göçebe veya başı boş dolaşan kabileIerin toprağa yerleşmeleri, -özellikle Ortadoğu' daki- bütün halklarda, bir ilâh tarafından vaad edilmiş toprağın ihsan edilmesine bağlıdır.

İnsanın insanlaşmasının ve ilâhileşmesinin yolunubazı mitler belirler. Allah'ın, insanları hataları yüzünden cezalandırıp yaratışına yeniden başlamasını belirleyen Tufan hâdisesine, Mezopotamyalı Gılgamış'tan Mayalar'ın Popol Vuh'una (1. kısım, 3. bölüm) kadar uzanan bütün medeniyetlerde rastlanır.

Tanrı'yı öven ilâhiler bütün dinlerde gqrülür: İnkalar'ın İlâhı veya ana tanrıçası Paşamama onuruna düzenlenen mezmurlar gibi:

"Varlığın kökeni, Wirakoşa,
hep yakın olan Tanrı...
Yaratırken buyurur:
Erkek olsun !
Kadın olsun !
Nurlu Rab, Wirakoşa,

---

[3] Mircea Eliade, " *İnançlar ve Dini Fikirler Tarihi*" (T.I, s. 190).
[4] Age. s. 191.

var eden ve öldüren Tanrı...
Yaratışı yenileyen Sensin
Yaratıklarını gözet
uzun günler boyunca
böylelikle yaratıkların doğru yolda
yürüyebilecek olgunluğa erişsin."

Şayet ırk merkezli bir önyargıyla önleri kesilmeseydi, her bir halk için kendi "Eski Ahitleri" olan bu kutsal metinler üzerinde, hayatın anlamının keşfediliş anları bakımından teolojik bir düşünce niçin geliştirilmesindi?
[49]

Ancak o zaman, Hz. İsa'nın sözleri ve hayat mesajı hakikî evrenselliğe erişebilirdi. Çünkü bunlar, tek taraflı bir gelenekle daraltılmamış ve hatta boğulmamış olan bütün ilâhî menşeli girişimlerde kökleşmiş ve yerleşmiş olarak görülebilirdi. Hz. İsa' nın kendi hayatı, artık soyluların kudretiyle değil de, yoksulların umuduyla desteklenen Allah'ın Hükümranlığı hakkındaki yepyeni görüşü, bir halka yapılmış ve gerçekleşmesine kadar uzayıp giden sadece zafer vaadlerinden oluşan tarihi bir şe ma uğruna silinemezdi.

Biz burada sadece, içlerinde monoteizmin filizlendiği ve aralarında lbraniler'in de yetiştiği, Ortadoğu dinlerini, öncelikleri itibariyle ele aldık.

Batılı olmayan diğer kültürlerde, monoteizme doğru yürüyüş daha da eskilere uzanır.

Sözgelişi, Hindistan'ın Vedalar'ında şöyle denilir:

"*Bilgeler Biricik Varlığa birdenfazla isim verirler*" (Rig-Veda ilâhisi, 3/7).

Vrihaspati, "*Bütün ilâhları içine alan Babamız'dır o*" (3/18).

"*Bizim Babamız, bütün varlıkları doğurmuş ve onları kapsa*
maktadır. Tek Tanrı'dır, diğer ilâhları o yapar. Bütün mevcudat onu sahip olarak tanır... Siz bütün şeyleri yapmış Olan'ı tanıyor
sunuz; sizin içinizde olan da O'dur" (111/11).

"*O'nun adları çoktur, ama O Bir'dir.*"

Bu kutsal metinler MÖ 16. ilâ 6. yüzyıllar arasında sıralanırlar ve Rahip Monchanin (S.].), Vedalar'ın içinde kendini bulmak için yaptığı mistik çaba sırasında onlara şu adı verir:

"Mutlak İlâhi."

Kaynak: Jules Monchanin, *Hint Mistisizmi, Hıristiyanlık Esran*, s. 229-231.

[51]

3 . Yeşu Efsanesi: Etnik Temizlik

"Yeşu ve onunla birlikte bütün İsrail Lakiş'ten Eglon'a geçti. Yahova Lakiş'i İsrail'in ellerine teslim etti. Onu ele geçirdiler ve içinde hiçbir canlı bırakmamacasına orasını kılıçtan geçirdiler... Yeşu ve onunla birlikte bütün İsrail Eglon'dan Hebron'a çıktı."
Yeşu, 10/34.

[52]

Siyasi siyonizmin entegrist okuması

9 Nisan 1948'de Menahem Begin, kendisine bağlı İrgun askerleriyle birlikte Deyr Yasin köyünün erkek, kadın ve çocuk 254 sakinini katliama tabi tutar.

[53]

Efsanenin tarih olarak fosilleştiriliş kısmını ve bu "tarihî uyarlarna" iddialarının bir siyasetin meşrulaştırılmasında kullanılışını yalnızca özel bir durum içinde ele alıp inceleyeceğiz: Bu özel durum, Kitab-ı Mukaddes'te anlatılanların araç olarak kullanılması durumudur. Zira bu efsaneler, en kanlı teşebbüslerini haklı göstererek Batı'nın oluşumunda belirleyici bir roloynamaya devam ettiler. Romalılar, ardından da Hıristiyanlar tarafından Yahudiler'e yapılan zuhimlerden tutun da, Haçlı Seferlerine, Engizisyonlara, Kutsal İttifaklara, "seçkin halklar" tarafından yürütülen sömürgeci egemenliklere, hatta İsrail'in aşırılıklarına varıncaya dek... İsrail'in aşırılıkları denilince, onun sadece Ortadoğu'daki yayılmacı siyasetinin aşırılıklarını değil, aynı zamanda lobileri aracılığıyla yaptığı baskıları da kastediyoruz. Bu lobilerinin en güçlüsü, "en güçlü güç" olan Amerika Birleşik Devletleri içerisinde, Amerika'nın dünya hakimiyeti ve askerî saldırganlığı politikası üzerinde birinci plânda roloynamaktadır.
[54]

Böyle bir tercih yapmamızın sebebi işte budur. Çünkü efsanevî bir geçmişin istismarı, geleceği dünya çapında bir intiha ra sebep olabilecek olan bir gidişe doğru yönlendirmektedir.

Kitab-ı Mukaddes, bir "Ordular İlâhı" tarafından yapılması emredilen katliam hikâyelerinin ötesinde Amos, Hezekiel, İşaya ve Eyüb'ün büyük peygamberliklerini, ayrıca Daniel'le birlikte bir "yeni ahit"in müjdelenmesine kadar uzanan hususları da ihtiva eder.

Bu *Yeni Ahit (Inciller)*, aynı zamanda, Hz. İsa'nın başkaldırışı ile birlikte, tarihte insanların ve ilâhların en büyük değişimini işaretleyecektir. Nitekim Doğu Kilisesi'nin Rahiplerinin dediği üzere Hz. İsa'da "*İnsan İlâh olabilsin diye Tanrı kendisini insanlaştırmıştır.*" Daha sonra, Aziz Pavlus ile birlikte, geleneksel egemen ve mutlak kâdir Tanrı anlayışına dönüldü. Bu Tanrı dışarıdan ve tepeden insanların ve toplumların hayatını yönetiyordu ve bunu Yahudi "şeriati"ne göre değil, Hıristiyanı "inayet" ile yapıyordu. Bu ise insanın sorumluluğunu ortadan kaldıran aynı dışarıdanlık niteliği taşıyordu. "*Çünkü iman yolu ile inayetle kurtuldunuz ve bu sizden değil, Allah'ın atıyesidir*" (Efesoslulara, 2/S).

Biz Kitab-ı Mukaddes'in bütününü ele almayacağız. Sadece bugünkü İsrail teokratik rejiminin ve siyonist hareketin ilham aldığını iddia ettiği kısımlar üzerinde duracağız. Bu kısımlar ise, Tevrat (yani Hıristiyanların Pentatök dedikleri şu ilk beş kitap: Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye) ile Tevrat'ın "tarihî" ekleri denilen Yeşu, Hakimler, Krallar ve Samüel kitaplarıdır. "Allah'ın insanlar ile ahdi"nin ilâhî kanuna bağlı, şartlı ve evrensel olduğunu ve bütün halklara ve bütün insanlara açık bulunduğunu durmadan hatırlatan o muhteşem *peygamberî* tenkit Yahudi Tevrat'ının içinde bulunmuyor.

* * *

[55]

Tevrat (Pentatök) ve "tarihî" kitaplar (bir asırdan fazla bir süredir müfessirlerin ispatlamış oldukları gibi), sözlü geleneklerin yazılı bir hâle getirilmiş şeklidir. Bunlar, 9. yüzyılın vakanüvisleri ile Hz. Süleyman'ın kâtipleri tarafından yazıya geçirilmişlerdir. Bu yazıcıların ana görevi, Hz. Davut'un ve imparatorluğunun fetihlerini meşru göstermek, bunları genişçe kaydetmektL Sözkonusu imparatorluk hakkında, Kitab-ı Mukaddes'te anlatılanların dışında, hiçbir tarihî doğrulama ve arkeolojik kalıntılarla bilgi alma imkânı bulunmamaktadır. Dıştarihler tarafından doğrulanan ilk olay, Hz. Süleyman'la ilgili dir ve bu hususta Asur arşivlerinde bazı izler bulunmaktadır.

Kitab-ı Mukaddes'te anlatılanların tarihen doğru olup olmadıklarını kontrol etmek için şimdiye kadar hiçbir dış kaynak bulunamamıştır.

Sözgelimi, Irak'taki Ur şehrinin arkeolojik kalıntıları Hz. İbrahim hakkında, Truva harabelerindeki kazıların Hektar veya Priam hakkında bize sağladıkları bilgilerden daha fazla bilgi vermemektedirler.

"Sayılar" kitabında (31/7-1S), bize "İsrailoğulları"nın zaferleri anlatılır. Medyenliler'i yenmişlerdir, "*Rabb'in Musa'ya emretmiş olduğu gibi, bütün erkekleri öldürdüler*", "*kadınları esir aldılar*", "*bütün şehirleri yaktılar*". Hz. Musa'ya döndükleri zaman, "*Musa kızdı. Onlara, bütün kadınları hayatta bıraktınız demek! dedi... Pekâlâ, şimdi, bütün erkek çocukları ve bir erkekle karı koca hayatı yaşamış bütün kadınları öldürün... Fakat bütün bakireleri... kendinize saklayın*" (14-1S).

Hz. Musa'nın yerine geçen Yeşu, Kenan'ın fethi sırasında, orduların Tanrı'sı tarafından emredilmiş olan bu "etnik temizlik" siyasetini sistemli bir şekilde devam ettirdi.

"*Ve Yeşu o günde Makkeda'yı aldı ve onu ve kralını kılıçtan geçirdi. Onları ve onda olan bütün canlıları tamamen yok etti. Arta kalan kimse bırakmadı. Ve Makkeda kralına Eriha kralına yaptığı gibi yaptı.*

[56]

Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Makkeda'dan Libna'ya geçti ve Libna'ya karşı cenk etti. Ve kralı ile beraber bunu da Rab İsrail'in eline verdi. Onu ve onda olan bütün canlıları kılıçtan geçirdi. Onda arta kalan kimse bırakmadı. Onun kralına da Eriha kralına yaptığı gibi yaptı.

Ve Yeşu ve kendisiyle birlikte bütün İsrail Libna'dan Lakiş'e geçti. Ve onun karşısına kondu ve onunla cenk etti. Ve Rab Lakiş'i İsrail'in eline verdi. Ve onu ikinci günde aldı. Ve Libna'ya yaptığı her şeye göre, onu ve onda olan bütün canlıları kılıçtan geçirdi.

O zaman Gezer kralı Haram Lakiş'e yardım etmek için çıktı ve Yeşu onu ve kavmini, onun kimsesini bırakmayıncaya kadar vurdu.

Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Lakiş'ten Eglon'a geçti. Ve onun karşısına kondular ve ona karşı cenk ettiler ve onu o günde aldılar ve onu kılıçtan geçirdiler. Ve Lakiş'e karşı yaptığı her şeye göre, onda olan bütün canlıları o günde tamamen yok etti.

Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Eglon'dan Hebron'a çıktı. "

Kaynak: *Yeşu*, 10/28-36.

Ve bu uzun ve bıktırıcı sözler, Batı Şeria'da devam ettirilen "kutsal temizlikler"i bir bir sayarak devam eder gider.

Bizler bu anlatılanlar karşısında iki temel soruyu sormaya mecburuz:

ı. Bunların tarihî hakikat olup olmadıkları;

2. Bir imha politikasının bu şekilde yüceltilmesinin harfi harfine taklit edilmesinin hangi sonuçları doğurduğu.

a) Birinci nokta üzerinde

Biz burada arkeolojiyle karşı karşıya kalıyoruz. Kazılar, MÖ 13. yüzyıl sonunda gelen Yahudiler'in Eriha'yı Jéricho'yu)

[57] fethetmemiş olduklarını, çünkü o zamanlar Eriha'nın henüz yerleşim merkezi olmadığını ve orasının bomboş bulunduğunu ispatlamış görünüyor. Orta Bronz dönemine ait bu şehir 1550'ye doğru tahrip ve ardından da terkedildi. 14. yüzyılda yetersiz bir şekilde tekrar işgal edildi: Orta Bronz dönemi mezarlarında yeniden kullanılmış olan o dönemden kalma kap ka cak ve içinde 14. yüzyılortalarının işçiliğini taşıyan küçük bir testinin ele geçirildiği bir ev bulundu. 13. yüzyılla alakalı ise hiçbir şey bulunamadı. Yakın Bronz dönemi kalelerinden de bir iz görülmemektedir. Miss K. M. Kenyon'un vardığısonuç, MÖ 13. yüzyıl sonunda İsrailoğulları'nın girişiyle Eriha'nın yıkılışını denk düşürmek imkânsızdır.

Kaynak: Bkz. KM. Kenyon, *Digging up Jericho*, London, 1957, s. 256-26; *Jericho, Archeology and Old Testament Study*'de, ed. D. Winton, Oxford, 1967, özellikle, s. 272-274; H.J. Franken, *Tell es-Sultan and Old Testament Jericho,* OTS'de, H (1965). s. 189-200. M. Weippert, *Die Landnahme der israelitischen Stamme*, s. 5f-55.

Ay şehrinin alınışı için de aynı şeyler söz konusu:

"*Bütün fetih hikâyeleri içinde en ayrıntılı olanı budur; hiçbir mucizevî öge taşımaz ve gerçeğe en yakın görünenidir. Maalesef arkeoloji tarafından yalanlanmıştır.*

Sit alanı iki farklı heyet tarafından kazı/mıştır. Sonuçlar aynıdır: Et-Teıı, Eski Bronz çağında adını bilmediğimiz büyük bir şehirdi ve MO 2400'e doğru, 3. Eski Bronz dönemi içinde tarümar oldu. 1200'e kadar ıssız kaldı, bu tarihte ise çevresi korunmamış yoksul bir köy yıkıntıların bir kısmı üzerinde ortaya çıktı. Bu köy de en fazla sadece MO 10. yüzyıl başlarına kadar ayakta kalabildi. Bundan sonra burası kesinlikle terkedildi. İsrailoğuııarı'nın gelişi sırasında, Ay'da şehir yoktu, Ay kralı yoktu, 1200 yıllık eski bir şehir yıkıntısı vardı."

Kaynak: Père de Vaux (O.P), *İsrail'in Eski Tarihi*, Ed. Lecoffre et Gabalda, Paris, 1971, cilt 1, s. 565. Bkz.: 1933-35 yıllannda Judith Marquet-Krause tarafından yapılmış *Ay (Et-Tell)* Kazıları, Paris, 1949. Daha sonra 1964'ten itibaren J.A. Callaway tarafından yapılan kazılar. Bkz.j.A. Calla-

[58]

way, Basor 178 (1965 sonrası), s. 13-40; RB, 72 (1965), s. 405-415; K. Schoonover, RB 75 (1968), s. 243-247; 76 (1969), s. 423-426; J.A. Callaway, Basor, 196 (Aralık 1969), s. 2-16.

b) İkinci nokta üzerinde

Bu durumda, dindar ve entegrist (yani Kitab-ı Mukaddes'te anlatılanları dış anlamıyla, harfiyen uygulamak isteyen) bir Yahudi, Hz. Musa ve Yeşu gibi saygın kişilerin örneğini niçin takip etmesindi?

Filistin'in (Kenan'ın) fethi başladığı zaman, Sayılar'da denilmiyor mu: "*Ve Rab İsrail'in sesini işitti ve Kenânlıları ele verdi ve onları ve şehirlerini bütün bütün yok ettiler*" (Sayılar, 21/3). Ardından da Amoriler ve kralları ile ilgili olarak: "*Ve onu ve oğuııarını ve bütün kavmini, kendisinde bir kimse kalma yıncaya kadar vurdular ve onun memleketini aldılar*" (Sayılar, 21/35).

Ülkeye el konulması, yerli halkın sürülmesi ile yetinilmeyip onların katledilmesini de isteyen Tesniye tekrarlar: "*Rab, senin Tanrın seni ülkeye soktuğu zaman... ve senin önünde sayı sız milletleri kovduğu zaman... sen onların hepsini imha edecek sin*" (Tesniye, 7/1-2) "*ve sen onları yok edeceksin*" (Tesniye, 7/24).

Şaron'dan Haham Meir Kahane'ye kadar, siyonistlerin Filistinliler karşısındaki davranışlarının ön işaretleridir bunlar.

Yeşu'nun yolu ile Menahem Begin'in yolu aynı değil mi? Silâhsız Araplar'ı korkUtup kaçırmak için, 9 Nisan 1948'de Deyr Yasin köyünün 254 sâkini erkek, kadın ve çocuk denilmeden "İrgun" askerleri tarafından katledilmediler mi?

Kaynak: Menahem Begin, İsyan:
İrgun'un Tarihi, s. 200, Editions Albatros, 1978.

Begin, Yahudiler'i "*Araplar'ı sadece püskürtüp kovmaya değil, bütün Filistin'i zaptetmeye*" çağırıyordu.

Yeşu'nun yolu, Moşe Dayan'ın da çizdiği yol değil miydi? "*Eğer biz Tevrat'a sahipsek, eğer biz kendimizi Tevrat'ın sahipleri*
[59] *olarak görüyorsak, o zaman bizler Tevrat'ın topraklarına da sahip olmak zorundayız.*"

Kaynak: *Jerusalem Post*, 10 Ağustos 1977.

Yeşu'nun yolu, 14 Temmuz 1972 tarihli İsrail'in büyük *Yediot Aharonoth* gazetesinde Yoram Ben Porath'ın belirlediği yol değil miydi? "*Araplar bertaraf edilmeden ve onların topraklarına elkonulmadan siyonizmden de Yahudi devletinden de bahsedilemez.* "

Toprakların Araplar'ın ellerinden çıkarılmasının araçlarının neler olacağına gelince, bunları Rabin işgal altındaki topraklarda başkomutan iken belirlemişti: lntifada'nın taş atan gençlerinin kemiklerini kırmak.

Peki, İsrail'in Talmud eğitimi veren okullarının tepkisi ne olmuştur? Sabra ve Şatila katliamından doğrudan doğruya sorumlu olan kişilerinden birini iktidara taşımak. Bu kişi, "*mevcut Yahudi kolonilerinin güçlendirilmesini*" isteyen General Rafael Eytan'dır.

Aynı kesin inançlardan hareketle, Amerikan menşeli (Batı Şeria'daki) Kiryat Arba kolonisinden Doktor Baruch Goldstein, atalarının mezarları başında dua eden Filistinliler'den yirmi beş kişiyi mitralyözle tarayarak öldürmüş ve elliden fazla kişiyi yaralamıştı. Ariel Şaron'un (ki Sabra ve Şatila katliamı bu kişinin desteğiyle yapılmış ve kendisi bu cinayetinden ötürü Konut Bakanlığı görevi ile ödüllendirilmiş ve işgal altındaki topraklarda yeni yerleşim birimleri açmakla görevlendirilmiştir) himayesinde kurulmuş olan entegrist bir grubun üyesi olan Baruch Goldstein, bugün entegristlerin yürekten bağlandı kı arıgerçek bir put haline gelmiştir. Mezarına çiçek üstüne çiçek koymakta ve mezarının toprağını bir bir öpmekteler. Çünkü o, topraklarını ellerinden almak için bütün Kenan halklarını kesip biçip yok eden Yeşu geleneğinin en sâdık kişisidir.

* * *

[60]

Bugünkü İsrail devletinde sistemli hâle gelmiş bulunan bu "etnik temizlik", Yahudi kanının bütün diğer insanların "pis kanı" ile karışmasını önlemeyi hedefleyen etnik saflık ilkesinden kaynaklanmaktadır.

Tanrı'nın kendilerine teslim ettiği halkların köklerini kazıma emrini verdiği bölümlerin devamında, Rab Musa'ya bu halkların kızlarıyla kendi halkının evlenmemesini tavsiye eder (Çıkış, 34/16).

Tesniye'ye göre, "seçkin" halk (Tesniye, 7/6) başkalarıyla karışmamalıdır: "*Kızını onların oğluna vermeyeceksin ve onların kızını oğluna almayacaksın*" (Tesniye, 7/3).

Bu *apartheid*, Allah tarafından seçilmiş ırkın kirlenmesini önlemenin tek yoludur; bu ayırımcılık, söz konusu halkı Allah'a bağlayan imandır.

Bu Başka'sından ayrılış, kanun olarak kalmıştır. Nitekim Talmud adlı kitabında (Paris, Payot, 1986, s. 104), Haham Cohen şöyle der: "*Dünya insanları, İsrail ile bir bütün olarak ele alınan diğer milletler olarak ikiye ayrılabilir. İsrail seçkin millettir. Bu, temel dogmadır*."

Sürgünden dönüşte, Ezra ile Nehemya bu *apartheid*'ın yerleşmesine özen gösterirler.

Ezra ağlar, çünkü "*kutsal(!) ırk, ülkenin halklarıyla karışmıştır*" (Ezra, 9/2)... Pinhas melez bir çifti kazığa oturtur... Ezra ırk ayırımını ve tecridini emreder: "*Yabancı kadınla evlenmiş olan herkes, onları, yani karılarını ve çocuklarını kovsun*" (Ezra, 10/44). Nehemya, Yahudiler hakkında şöyle der: "*Onları bütün yabancı unsurlardan temizliyordum*" (Nehemya, 13/30).

Karışmaya karşı bu düşmanlık ve Başkası'nı bu red, ırk boyutlarının ötelerine kadar da uzanır. Zira karma evlilik yoluyla başkasının kanının karışmasına karşı çıkılıyorsa, başkasının dinine, kültürüne ve yaşama tarzına da karşı çıkılıyor demektir.

Onun için Yahova, tabiî ki tek hakikat olan kendi hakika-
[61] tinden uzaklaşan kimselere verip veriştirir. Sofoni yabancı giyim kuşam şekillerine karşı mücadele eder. Nehemya da yabancı dillere karşı: "*Ve o günlerde Aşdodlu ve Ammonî ve Moablı karılar almış olan Yahudiler gördüm ve çocuklannın yarısı Aşdod dilini söylüyorlardı ve Yahudi dilini söylemiyorlardı, ancak bu ve şu kavmin diline göre konuşuyorlardı. Ve onlarla çekiştim ve onlara lânet ettim ve bazılarını dövdüm ve saçlarını yoldum...*" (Nehemya, 13/23-25).

Aykırı davrananların hepsi de sert bir şekilde yargılanırlar. İshak'ın karısı ve Yakub'un annesi Rebeka, "*Het (Hitit) kızları yüzünden hayatımdan bezdim; eğer Yakup bunlar gibi, Het kızlarından, memleketin kızlarından, kadın alırsa, ne diye yaşayayım?*" (Tekvin, 27/46) der. Oğullarının Filistî bir kızla evlenmesinden deliye dönen Şimşon'un anne babası haykırır: "*Kardeşlerinin kızları arasında yahut bütün kavminin arasında bir kadın yok mu ki sünnetsiz Filistîler'den kadın almağa gidiyorsun?*" (Hâkimler, 14/3).

İsrail Anayasa Mahkemesi'nde hâkimlik yapmış olan Haim Cohen şu tesbitte bulunur: "Talihin acı cilvesine bakın ki Naziler tarafından savunulan ve Nürnberg'in yüzkarası kanunlanna ilham kaynağı olan ırkçı ve biyolojik tezlerin aynılan, İsrail devletinin bağrında Yahudilik'in tarifinde temel vazifesi görüyorlar" (bkz. Joseph Badi, *Fundamental Laws of the State of Israel*, New-York, 1960, s. 156).

Gerçekten de Nürnberg savaş suçluları davasında, ırk "teorisyeni" Julius Streicher'in sorgulanması sırasında, şu soru sorulmuştu:

"*1935'te, Nürnberg'deki Parti Kongresi'nde "ırk kanunları" resmen ilân edildi. Bu kanun tasarısının hazırlanması sırasında, danışmak için çağrıldınız mı ve şu veya bu tarzda bu kanunların hazırlanmasına iştirak ettiniz mi?*

Sanık Streicher: - Evet, şu anlamda katıldım ki ben senelerdir, Alman kanı ile Yahudi kanının her türlü karışımının önlenmesi
[62] *gerektiğini yazıyordum. Bu yönde makaleler yazdım ve model olarak Yahudi ırkını veya Yahudi halkını almamız gerektiğini her zaman tekrarladım. Ben makalelerimde daima Yahudiler'in diğer ırklar tarafından bir model olarak düşünülmeleri gerektiğini tekrarladım, zira onlar ırkçı bir kanuna, Hz. Musa'nın şöyle diyen kanununa sahip bulunuyorlar:*
"Yabancı bir ülkeye giderseniz, yabancı kadınları almamalısınız." Işte bu hüküm beyler, Nürnberg kanun/arını yargılamanız için son derecede önemlidir. Bu Yahudi kanunları model olarak alınmıştır. Yüzyıllar sonra, Yahudi yasa koyucu Ezra, bütün bunlara rağmen, birçok Yahudi'nin Yahudi olmayan kadınlarla evlenmiş olduklarını tesbit ettiğinde, bu evlilikler bozulmuştur. Yahudiler'in menşei böyledir. Bu ırkçı kanunları sayesinde, asırlarca varlıklarını devam ettirebilmişlerdir. Oysa bütün diğer ırklar ve bütün diğer medeniyetler yok olup gitmişlerdir."

Kaynak: Milletlerarası Askerî Mahkeme'de büyük savaş suçlulan davası (Nürnberg: 14 Kasım 1945 - 1 Ekim 1946. Resmi metin Fransızca'dır. 26 Nisan 1946 Görüşmeleri, Cilt 12, D. 321.

Nazi İçişleri Bakanlığı danışman hukukçuları, "*Reich halkının ve Alman kanının ve Alman şerefinin hukukunun Nürnberg Kanunları* "nı gerçekten de bu şekilde hazırlamışlardı. Bu danışman hukukçulardan Bernard Losener ve Friedrich Knost, "Nürnberg Kanunları" derlemesinde, metni şöyle yorumluyorlar:

"*Führer'in arzusu göz önüne alındığında, Nürnberg kanunları, ırkçı kini körükleyecek ve bunu devam ettirecek tedbirleri kesinlikle içermiyorlardı. Aksine, böylesi tedbirler, Yahudi halkı ile Alman halkı arasındaki ilişkilerde bir yatışmanın başlangıcı anlamına gelmektedir.*

Eğer Yahudiler'in, içinde kendilerini evlerinde hissedecekleri bir devletleri olmuş olsaydı, Yahudi meselesi Yahudiler için de Almanlar için de çözülmüş olarak görülebilirdi. İşte bu yüzden en inançlı siyonistler, Nürnberg kanunlarının ruhuna karşı en ufak bir muhalefette bulunmamışlardır."

[63]

Diğer bütün ırkçılıkların modeli olan bu ırkçılık, çeşitli ırkıarı egemenlik altına almayı haklı göstermeye yarayan bir ideolojidir.

Kitab-ı Mukaddes'in zahirine bağlı kalarak okunması, Yeşu tarafından işlenen benzeri soykırımıarın sürdürülmesine sebep olur:

"*Amerika'nın koyu dindar ilk sömürgecileri, topraklarını ellerinden almak için yaptıkları Kızılderili avı sırasında, hep Yeşu yu ve onun Amoriler ile Filistîler'i "kutsal yok edişi"ni yâd ediyorlardı.* "

Kaynak: Thomas Nelson, *"The Pııritans of Massachusets"*, Judaism, Cilt 16, no 2, 1967.

Kenan *shoah*'ı ile ırk karışması düşmanlığı arasındaki orta yerde bugün halkların *transferi* ideolojisi yer almaktadır ki bunu Filistin'in judee-Samarie hahamlarının büyük çoğunluğu desteklemektedir. Levililer'in *lâfzı, harfiyen okuması* esas alınırsa, Tanrı Yahudiler'e *cinsler*'i karıştırmamayı emretmekte (Levililer, 19/19) ve onlardan murdardan "temiz"i ayırmayı istemektedir (Levililer, 20/25). Nitekim kendisi de, ırk ayırımını gerçekleştirmek üzere, İsrail'i diğer halklardan ayırmıştır (Levililer, 20/24). "*Benim halkım ile senin halkın arasında bir farklılık yapacağım*" (Çıkış, 8/19).

Onun için, 1993'te, Hahambaşı Sitruk, hiçbir mahkeme tarafından yargılanma korkusu taşımadan şöyle diyebiliyordu:

"*Yahudi delikanlıların Yahudi kızlarından başkasıyla evlen memelerini istiyorum.*"

Böylece *kutsal olacak olan* (Levililer, 20/26) İsrail'in, Tanrı'nın iğrendiği (Levililer, 20/23) diğer milletlerle temasa geçerek *kirlenmemesi* (Ezra, 9/11) gerekmektedir. Bu yasak defalar ve defalarca tekrarlanır.

"*Onlarla (Kenan halklarıyla) asla evlilik yoluyla bağ kurmayacaksın; kızını onların oğluna vermeyeceksin, onların kızını oğluna*

[64] *almayacaksın...*" (Tesniye, 7/3-4). "*Sizinle bu kalanlara, bu milletl'rden arta kalanlara bağlanırsanız ve onlarla hısımlık ederseniz ve onlar size ve siz onlara karışırsanız; iyi bilin ki, Allahınız Rab bu milletleri gözünüzün önünden artık kovmayacaktır ve siz Allahınız Rabbin size verdiği bu iyi toprak üzerinden yok oluncaya kadar, onlar sizin için kement ve tuzak ve böğürlerinizde üğendire ve gözlerinizde diken olacaklardır*" (Yeşu, 23/ 12-13).

10 Kasım 1975'te, bütün üyelerin hazır bulunduğu oturumda, Birleşmiş Milletler, siyonizmin bir ırkçılık ve ırk ayırımcılığı şekli olduğunu kabul etti.

Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından Amerika Birleşik Devletleri, Birleşmiş Milletler'e ağır baskı yaptı ve 16 Aralık 1991'de, 1975'te alınan haklı kararı kaldırttı. Halbuki,

yaşanmakta olan olaylarda 1975'ten bu yana hiçbir şey değişmedi, hatta daha fazlası oldu: Baskı, Filistin halkının örtülü ve yavaş soykırımı, yeni Yahudi yerleşim birimlerinin açılması daha önce görülmedik bir şiddet ve yoğunluk kazandı.

[65]

Ikinci Bölüm

YIRMINCI YÜZYILIN EFSANELERI

[67]

1. Siyonist Antifaşizm Efsanesi

1941 yılında, İzak Şamir, "*Ingiltere'ye karşı Hitler ile, Nazi Almanya'sıyla bir ittifakı öğütlemekle, ahlâki açıdan affedilmez bir cinayet*" işlemiştir.
Bar Zohar, *Silâhlı Peygamber, Ben Gourion*, Paris, 1966, s. 99.

Hitler'e karşı savaş başladığında, Yahudi örgütlerinin neredeyse tamamı müttefiklerin safında yer aldı ve hatta Weizmann gibi çok önemli liderlerden bazıları müttefikler lehinde tavır aldılar, fakat o dönemde hayli azınlıkta olan Alman siyonist grup ters bir tutum takındı ve 1933'ten 1941'e kadar, Hitler'le uzlaşmalı ve hatta işbirlikçi bir politika yürüttü. Nazi yetkililer, bir yandan Yahudildi ilk önce kamu hizmetlerinden çıkarıp uzaklaştırarak onlara baskı ve zulüm yaparken, diğer yandan Alman siyonist yöneticilerle diyalog kuruyor ve onları avlamakta oldukları "Alman toplumuyla bütünleşmeci" Yahudiler'den ayrı tutarak kendilerine sevgi ve saygı gösteriyorlardı.

Hitlerci otoritelerle gizli anlaşma itharnı Yahudiler'in ezici çoğunluğu için söz konusu edilemez. Bu çoğunluk içinde bazıları İspanya'da, 1936'dan 1939'a kadar, Milletlerarası Tugaylar'da ([5]) faşizme karşı -silâhla- mücadele etmek için yola koyulmuşlar ve savaşı bile beklememişlerdi. Diğer bazıları, Varşova
[68] genolarına varıncaya kadar, bir "Yahudi Mücadele Komitesi" kurdular ve savaşarak ölmesini bildiler. Fakat bu itham, siyonist idarecilerin çok güçlü bir şekilde teşkilatlanmış azınlığına karşı yapılmaktadır. Bu siyonist azınlığın tek amacı kudretli bir Yahudi devleti.kurmaktı.

Onların kudretli bir Yahudi devleti kurma hedefleri ve hatta ırkçı bir dünya görüşüne sahip olmaları, kendilerini Nazi karşıtı olmaktan çok İngiliz karşıtı olmaya götürüyordu.

---

[5] Abraham Lincoln Tugayı'nın Amerikalılarının yüzde 30'undan fazlası Yahudi idi. Siyonist basın bunları kınıyordu, çünkü onlar Filistin'e gelmek yerine Ispanya'da savaşıyoriardı. Dombrovski Tugayı'nda, 5000 Polonyalı'dan 2250'si Yahudi idi. Antifaşist güçlerle birlikte dünyanın bütün cephelerinde savaşan bu kahraman Yahudiler'e karşılık, siyonist yöneticilerin Londra'daki temsilcisi "*Yahudiler antifaşist hareketlere katılmalılar mı?*" başlıklı bir makalesinde, "Hayır!" diyordu ve tek hedefi belirliyordu: "*İsrail diyannın kurulması*" (Kaynak: *Jewish Life*, Nisan 1938, s. 11).

Bu kişiler savaştan sonra, Menahem Begin veya İzak Şamir gibi, İsrail devletinin birinci plandaki yöneticileri oldular.

* * *

5 Eylül 1939 tarihinde -İngiltere ve Fransa'nın Almanya'ya savaş açmasından iki gün sonra-, Yahudi Ajansı Başkanı Chaim Weizmann, İngiltere Krallığı Başbakanı Chamberlain'e bir mektup gönderdi ve şunları yazdı: "*Biz Yahudiler, Büyük Britanya'nın yanındayız ve Demokrasi için çarpışacağız." Şu açıklamada da bulundu: "Yahudi vekiller, insan, teknik, maddi yardım bakımından bütün güçlerinin ve bütün kapasitelerinin kullanılmasına izin vermek için derhal bir anlaşma yapmaya hazırdırlar*", 8 Eylül 1 939'da *Jewish Chronicle*'de de yayımlanan bu mektup, Yahudi aleminin Almanya'ya karşı savaş ilânının kesin bir belgesini oluşturuyordu. Ayrıca bu mektup, "*Almanya'ya karşı savaş halinde olan bir halkın tebaları*" olmaları dolayısıyla bütün Alman Yahudilerini, toplama kamplarında gözetim altına alma problemini de gündeme getiriyordu. Nitekim
[69] Amerikalılar da, Japonya'ya karşı savaşa girdikleri zaman, Japon kökenli kendi vatandaşlarını kamplara almışlardı.

* * *

Hitler ve Musolini faşizmi döneminde siyonist yöneticiler, antifaşist mücadeleye karşı sabotajdan işbirlikçiliği teşebbüsüne kadar uzanan kaypak bir davranış sergilediler.

Siyonistlerin asıl gayesi Yahudilerin hayatlarını kurtarmak değil, Filistin'de bir Yahudi devleti kurmaktı. İsrail devletinin ilk yöneticisi olan Ben Gourion, 7 Aralık 1938'de, "Labour" siyonistlerinin önünde açık ve net olarak şöyle der: "*Eğer bilsem ki hepsini Ingiltere'ye götürerek bütün Almanya (Yahudi) çocuklarının tamamını kurtaracağım ve İsrail Toprağı'na götürerek de ancak yarısını kurtaracağım, ben ikinci çözümü tercih ederim. Zira bizler yalnızca bu çocuklann hayatını değil, İsrail halkının tarihini de düşünmek zorundayız.*"

Kaynak: Yvon Gelbner, *Zionist Policy and the Fate of European Jewry*, Yad Vashem incelemeleri içinde. Kudus, cilt 12, s. 199.

"*Avrupa'daki Yahudiler'in kurtarılması, yönetici sınıfın öncelikleri listesinin başında yer almıyordu. Yahudi devletinin kurulması onların gözünde en önemli ve en öncelikli meseleydi.*"

Kaynak: Tom Segev, *Yedinci Milyon*, Ed. Liana Levi, Paris, 1993, s. 539.

"[...] *Bize ihtiyacı olan herkese, herbirinin niteliklerini hesaba katmadan yardım etmeli miyiz? Bu harekete siyonist millî bir nitelik vermemeli ve İsrail Toprağı ve Yahudilik için yararlı olabilecekleri öncelikle kurtarmaya çalışmamalı mıyız? Soruyu bu şekilde sormanın gaddarca olduğunu biliyorum, fakat maalesef açıkça ortaya koymalıyız ki, eğer biz 50 bin kişi arasından ülkenin inşasına ve millî rönesansa katkıda bulunabilecek 10 bin kişi ile bizim için bir yük veya daha doğrusu ölü bir yük haline ge-*
[70]
lecek olan bir milyon Yahudi arasında tercih yapacak olursak, yüzüstü bırakılan milyonların ithamlarına ve çağrılarına rağmen- bizler kurtarılabilecek olan bu 10 bini kurtarmalı ve bunlarla sınırlı kalmalıyız."

Kaynak: Yahudi Ajansı'nın *Kurtarma Komitesi Memorandumu*, 1943. Zikreden Tom Segev, age.

Bu fanatik tutum, sözgelimi, Nazi Almanya'sı mültecilerinin nerelere yerleştirilmesi gerektiğini tartışmak üzere 31 milletten heyetlerin bir araya geldiği Temmuz 1938'deki Evian Konferansı'nda siyonist heyetin tavrında da kendini göstermiştir: Siyonist heyet, mümkün olan tek çare olarak, iki yüz bin Yahudi'nin Filistin'e kabul edilmesini istedi.

Yahudi devleti onlar için Yahudiler'in hayatından daha önemliydi.

Siyonist yöneticiler için baş düşman *asimilasyon*'dur. Onlar, Hitler'inki dahil her ırkçılığın şu temel hedefi konusunda aynı kanaattedirler: Saf kanı koruma. Bu yüzden, Almanya'dan, sonra da ele geçirdikleri diğer Avrupa ülkelerinden bütün Yahudiler' i kovup atmak gibi canavarca gayelerini kamçılayan sistemli Yahudi düşmanlıklarına rağmen, Naziler siyonistleri değerli muhataplar olarak görüyorlardı, çünkü siyonistler onların bu gayesine hizmet ediyorlardı.

Bu gizli anlaşmanın delilleri mevcuttur. Nitekim *Almanya Siyonist Federasyonu*, Nazi Partisine 21 Haziran 1933'te özellikle şu hususları belirten bir memorandum gönderir:

"*Irk ilkesini temel almış olan yeni devletin kuruluşunda, bizler cemaatimizi bu yeni yapılara uydurmayı temenni ediyoruz... Bizim Yahudi milliyetini kabulümüz bize Alman halkıyla ve onun millî ve ırki gerçekleriyle açık ve samimi ilişkiler kurma imkanı vermektedir. Bu tavrımız şüphe götürmez, çünkü bizler bu temel ilkeleri küçük görmüyoruz, çünkü bizler de Yahudi topluluğunun sajlığının korunması için karma evliliklere karşıyız...*

[71] *Kendilerini temsilen konuştuğumuz, kimliklerinin bilincinde olan Yahudiler, Alman devlet yapısı içinde yerlerini alabilirler, zira onlar asimile olmuş Yahudilerin duyabilecekleri hınçtan kendilerini kurtarmışlardır; ... bizler cemaatlerinin bilincinde olan Yahudiler ile Alman devleti arasında dürüst ilişkiler kurulmasının mümkün olduğuna inanıyoruz.*

Bu pratik hedejlere erişebilmek için siyonizm, Yahudi/de temelden düşman bir hükümetle dahi işbirliği edebileceğini ümid etmektedir... Siyonizmin gerçekleştirilmesi sadece dışarıdaki Yahudiler'in Almanya'nın bugünkü yönetimine karşı hınçları yüzünden engellenmektedir. Halihazırda Almanya'ya karşı yürütülmekte olan boykot propagandası, özü itibariyle siyonist değildir..."

Kaynak: Lucy Dawidowicz,
A Holocaust Reader, s. 155.

Memorandum şunu da ilave ediyordu: "*Almanlar'ın bu işbirliğini kabul etmeleri durumunda, siyonistler yabancı ülkelerdeki Yahudildi Alman aleyhtarı boykottan uzak tutma çabasında bulunacaklardır.*"

Kaynak: Lucy Dawidowicz, *The War Against the Jews (1933-1945)*, Ed. Penguin books, 1977, s. 231-232.

Hitlerci yöneticiler siyonist liderlerin bu tavrını memnuniyetle karşılarlar. Çünkü siyonistlerin Filistin'de devletlerini kurmaya yönelik bu tek amaçları, onların Yahudiler'den kurtulma arzularıyla örtüşüyordu. Önde gelen Nazi teorisyenlerinden Alfred Rosenberg, şunları yazar: "*Alman Yahudileri'nin her yıl belli bir kısmının Filistin'e taşınması için siyonizm ciddiyetle desteklenmelidir.*"

Kaynak: A. Rosenberg, *Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten*,
Munich, 1937, s. 153.

Daha sonra Çekoslovakya'da "Protektör" olmuş olan Reinhardt

[72] Heydrich, 1935'te, S.S. Güvenlik Örgütü başkanı iken, S.S.'in resmî organı *Das Schwarze Korps*'ta "Görünmeyen Düşman" hakkında bir yazı yazdı. Bu .lazıda, Yahudiler arasında ayırım yapıyordu: "*Yahudiler'i iki kategoriye ayırmalıyız: Siyonistler ve asimilasyon yanlıları. Siyonistler tavizsiz bir ırkçılık anlayışını savunuyor ve Filistin'e göç yoluyla, kendi Yahudi devletlerinin kurulmasına yardım ediyorlar... Bizim iyi dileklerimiz ve resmî iyi niyetimiz bu kimselerden yanadır.* "

Kaynak: Hohne, *Order of the Death's Head*, s. 333.

"Alman Betar yeni bir ad aldı: Herzlia. Almanya'daki hareketin faaliyetleri elbette Gestapo'nun tasvibini alarak yapılmalıydı; aslında Herzlia, Gestapo'nun himayesinde faaliyet gösteriyordu. Bir gün, bir grup SS Betar'ın yaz kampına saldırdı. Bunun üzerine hareketin lideri Gestapo nezdinde şikayette bulundu ve birkaçgün sonra, gizli polis sözkonusu SS'in cezalandırıldığını açıkladı. Gestapo, Betar'a nasıl bir telâfinin kendisine uygun geleceğini sordu. Hareket; yakınlarda konmuş olan kahve renkli gömlek giymeleri yasağının kaldırılmasını istedi; bu istek derhal kabul edildi. "

Kaynak: Ben-Yeruham, *Betar'ın Kitabı*, c. 2, s. 350.

Wilhelmstasse'ın bir genelgesinde şu ifadeler bulunuyor: "*İlk sırasında siyonistlerin bulunduğu bu kategorinin (asimilasyana karşı çıkan ve dindaşlarının millî bir yuvada bir araya gelmelerinden yana olan Yahudiler'in) güttüğü gaye, aslında Alman politikasının Yahudiler'e karşı takip ettiği gayeden pek az uzaktır.*"

Kaynak: Bülow-Schwante'ın Reic'in bütün diplomatik misyonlanna genelgesi, no. 83, 28 Şubat 1934.

"*Bülow-Schwante İçişleri Bakanlığı'na yazdığı yazıda, Almanya'daki siyonist faaliyeti idari tedbirlerle engellemeye hiç gerek yok, çünkü siyonizm, hedefi Almanya Yahudiler'ini tedricen*
[73] *sınırdışı etmek olan nasyonal sosyalizmin programına zıt bir hareket değildir.*"

Kaynak: Mektup no. ZU 83-21. 28/8 13 Nisan 1935.

Önceki tedbirleri tasvip eden bu direktif harfiyen uygulandı. Siyonizmin Almanya'daki bu imtiyazlı durumundan ötürü, Bavyera Gestapo'su 28 Ocak 1935'te emniyet teşkilatına şu genelgeyi gönderiyordu: "*Siyonist teşkilatın üyeleri, Filistin'e göçkonusundaki faaliyetlerinden ötürü, Alman (asimilasyoncu) Yahudi örgütlerinin üyelerine uygulanan mecburi sertlikle muamele edilmemelidirler.*"

Kaynak: Kurt Grossmann, "30'lu yıllann Nazi kanunlan önünde siyonistler ve siyonist olmayanlar", *Yearbook*, c. 6, s. 310.

"*Alman Yahudiler'i siyonist örgütü, Hitler'in iktidara gelişinden sonraki beş yıl demek olan 1938'e kadar meşru bir varlığa sahiptiler...*
Jüdische Rundschau *(Alman siyonistlerin gazetesi) 1938'e ka dar yayın hayatını sürdürdü.*"

Kaynak: Leibowitz, *İsrail ve Yahudilik*,

Ed. Desclée de Brouwer, 1993, s. 116.

Yahudi cemaatinin tek temsilcileri olarak resmen kabul edilmiş olmalarına karşılık, siyonist yöneticiler dünyanın bütün antifaşistlerinin gerçekleştirmeye çalıştıkları boykotu kırmayı teklif ediyorlardı.

1933'ten itibaren ekonomik işbirliği başladı. Hemen iki şirket kuruldu: Tel-Aviv'de "Haavara Company" ve Berlin'de "Paltreu" .

lşlemlerin yürütülüşü şöyleydi: Göç etmek isteyen bir Yahudi, Berlin'deki Wasserman Bank'a veya Hamburg'taki Warburg Bank'a asgari 1.000 Sterlinlik bir para yatırıyordu. Yahudi ihracatçılar bu parayla Filistin'e gönderilmek üzere Alman mallarısatın alıyorlardı ve karşılığını Haavara'nın hesabına, Tel-Aviv'deki İngiliz-Filistin Banka'sına Filistin lirası olarak yatırıyorlardı.
[74] Göçmen Filistin'e vardığında, Almanya'da yatırmış olduğu paranın değerinde bir parayı bankadan çekebiliyordu.

Geleceğin İsrail başbakanlarının pek çoğu Haavara girişimine iştirak etmişlerdir. Bunlar arasında özellikle Ben Gurion, Moşe Şaret (ki o zamanlar adı Moşe Şertok idi), bu teşebbüsü New-York'tan desteklemiş olan Madam Golda Meir ve o sırada Berlin'de temsilci olan Levi Eshkol'ü sayabiliriz.

Kaynak: "Ben Gurion ve Shertok", Black içinde: "Daavara" Uzlaşması,
s. 294. Zikreden Tom Segev, age., s. 30 ve 595.

Bu işlem iki tarafın da yararınaydı: Naziler bu yolla ablukayı yarmayı başarıyorlardı (siyonistler Alman mallarını İngiltere'de bile satmaya muvaffak oldular), siyonistlerse kendilerinin istediği şekilde "seçmeci" bir göç hareketini gerçekleştiriyorlardı, yani sadece milyonerler göç edebiliyordu (bunların sermayeleri Filistin'deki siyonist yerleşimin gelişmesine imkan hazırlayacaktı). Siyonizmin amaçlarına uygun olarak, Nazi Almanya'sından girişimlerinin gelişimine katkısı olacak Yahudi sermayesini kurtarmak, kendileri için bir yük olacak olan işe veya savaşa elverişsiz, sefil Yahudiler'in hayatlarından daha önemliydi.

Bu işbirliği politikası 1941'e (yani, Hitler'in iktidara gelişinden 8 sene sonrasına) kadar sürdü. Eichmann Kastner ile bağı kuruyordu. Eichmann davası, hiç değilse kısmen, bu suç ortaklığının nasıl çalıştığını; Yahudi devletinin kurulması için "yararlı" siyonist Yahudiler (zengin kişiler, teknisyenler, bir orduyu güçlendirmeye yarayacak gençler, vb) ile Hitler'in ellerine bırakılmış daha az yararlı Yahudi kitlesi arasındaki bu "değiştokuşlar"ın nasıl yürütüldüğünü günyüzüne çıkardı.

Bu Komitenin Başkanı İzak Gruenbaum 18 ocak 1943'te, "siyonizm her şeyden önce gelir" parolasıyla şu açıklamalarda bulunuyordu:

"Onlar benim Yahudi düşmanı olduğumu, Sürgün'deki insanları
[75] kurtarmak istemediğimi, benim "a warm yiddish heart" taşı
madığımı söyleyecekler. [...] Bırakalım istediklerini söylesinler.
Ben Yahudi Ajansı'ndan Avrupa Yahudiliği'ne yardım için ne 300 bin ne de 100 bin Sterlin vermesini isteyeceğim. Ve ben bu tür şeylerin yapılmasını isteyen kimsenin Yahudi düşmanı (antisiyo
nist) bir davranış sergilediğini düşünüyorum."

Kaynak: Gruenbaum, *Yıkım Günleri*, s. 68.

Ben Gurion'nun bakış açısı da böyleydi:

"*Siyonistin görevi, Avrupa'da bulunan İsrailoğulları'nın "geri kalanı"nı kurtarmak değil, aksine Yahudi halkı için İsrail'in toprağını kurtarmakt*ır."

Zikreden Tom Segev, age, s. 158.

"*Yahudi Ajansı'nın yöneticileri, şu hususta mutabık kalmışlardı: Kurtarılabilecek olan azınlık, Filistin'deki siyonist plânın ihtiyaçlan göz önünde bulundurularak seçilmeliydi*."

Aynı kaynak, s.125.

İncelemeleri ve kitaplarıyla Yahudi davasının en tanınmış savunucularından biri olan Hannah Arendt bu tartışmalarda hazır bulunuyordu. Bunlarla ilgili bir kitap hazırladı: Eichmann Kudüs'te. Bu kitabında (s, 134-141), üçte ikisi siyonistler tarafından yönetilen "Yahudi Konseyleri" (*Judenrat*)'nin pasifliğini ve hatta suç ortaklığını ortaya koydu.

İsaiah Trunk'un *Judenrat* (Ed. Mac Millan New-York, 1972) kitabına göre: "*Freudiger'in hesaplamalarına bakılırsa, eğer Yahudi Konseyleri'nin talimatlan dikkate alınmamış olsaydı, Yahudiler'in yüzde ellisi kurtanlabilecekti*" (s. 141).

Nitekim Marek Edelman, 1993'te, İsrail'in Haaretz gazetesinden Edward Alter'e bazı açıklamalarda bulundu. Varşova gettosu *Yahudi Mücadele Komitesi'nin* hakiki teşvikçilerinin ve kahramanlarının isimlerini verdi. Bunlar, Edelman ile birlikte Bund sosyalistleri, antisiyonistler, komünistler, Troçkistler,
[76] Mihail Rosenfeld, Mala Zimetbaum ve Poalei Zion ile Hashomer Hatzair'in solcu siyonistlerinden bir azınlıktı.

Bu kişiler, tıpkı İspanya'daki Milletlerarası Tugaylar'ın Yahudi gönüllüleri ve işgal sırasında Fransa'da Göçmen Yahudi İşçiler'in yaptıkları gibi, ellerinde silâhla Nazizme karşı mücadele ettiler.

"Dünya Siyonist Teşkilatı" ve ardından da "Dünya Yahudi Kongresi" Başkanı Nahum Goldman, *Otobiyografi*'sinde, Çek Dışişleri Bakanı Edouard Bénès ile 1935'te dramatik karşılaşmasını anlatır: Çek Bakan, "Haavara" (transfer uzlaşmaları) yoluyla Hitler'e yapılan boykotu kırmalarından ve Dünya Siyonist Teşkilatı'nın Nazizme karşı direnişi reddetmesinden dolayı siyonistleri kınar.

"*Hayatımda, çok sayıda can sıkıcı müzakerdere katılmak zorunda kaldım, fakat kendimi hiçbir zaman o iki saat içindeki kadar zavallı ve mahcup hissetmedim. Bénès'in haklı olduğunu hücrderime varıncaya kadar hissediyordum.*"

Kaynak: Nahum Goldman, *Autobiographie*,
age, s. 157-158 ve 260.

Siyonist yöneticiler İngiltere'ye muhalefet etmesine güvenerek Musolini ile 1922'den itibaren temasa geçmişlerdi. Musolini onları, Ekim 1922'deki Roma'ya yürüyüşünün ardından, 20 Aralık 1922'de kabul etti.

Kaynak: Ruth Bondy, *The Emissary:*
A life of Enzo Sereni, s. 45.

Weizmann Musolini tarafından 3 Ocak 1923'te ve bir ikinci sefer de 17 Eylül 1926'da kabul edildi; Dünya Siyonist Teşkilatı Başkanı Nahum Goldman, 26 Ekim 1927'de, Musolini ile görüşme yaptı ve bu görüşmede Musolini ona şöyle dedi: "Bu Yahudi devletini kurmanızda size yardım edeceğim."

Kaynak: Nahum Goldman:
Autobiographie, age, s. 170.

Bu işbirliği zaten milletlerarası antifaşist mücadeleye karşı bir sabotaj oluşturuyordu. Bütün emeli, Filistin'de bir devlet
[77] kurmak olan siyonist politikaya tamamiyle bağlı bulunuyordu. Söz konusu işbirliği savaş boyunca, hatta Hitler'in Avrupa Yahudileri'ne karşı zulmünün en acımasızlaştığı dönemlerde bile devam etti.

Macar Yahudileri'nin toplama kampına gönderilmeleri sırasında, Siyonist Teşkilat'ın Başkan Yardımcısı Rudolf Kastner, Eichmann'la şu esas üzerinde görüşmelere oturdu: Eğer Eichmann, müstakbelİsrail devletinin kurulması için "yararlı" (kapitalistler, teknisyenler, askerler, vb...) 1684 Yahudi'nin Filistin'e gitmesine izin verirse, Kastner Eichmann'a, 460 bin Macar Yahudisi'ni Auschwitz kampına göndermenin değil, sadece basit bir transferin söz konusu olduğu hususunda ikna edeceğini vaad ediyordu.

Hakim Halevi, Eichmann'ın davası sırasında Kastner'in Nazi muhataplarından birini, yani Himmler'in cellâtlarından biri olan *Standartenführer* Kurt Becher'i kurtarmak için Kastner'in araya girdiğini hatırlatır.

Hakim, bu konuda kesin konuşmaktadır: "Kastner'in yaptığı şahitlikte ne hakikat vardı, ne de iyi niyet... Kastner bu mahkemedeki şahitliği sırasında, Becher lehinde müdahalede bulunduğunu inkar ettiği zaman, bile bile yalan yere yemin etti. Ayrıca, şu önemli olayı da gizledi: Onun Becher lehindeki girişimi, Yahudi Ajansı ve Dünya Yahudi Kongresi adına yapılmıştı... Kastner'in tavsiyesinin kendi şahsı adına değil, aynı zamanda Yahudi Ajansı ve Dünya Yahudi Kongresi adına yapıldığı açıktır... ve o yüzden Becher Müttefikler tarafından serbest bırakılmıştır."

Karar sonrasında, İsrail kamuoyu sarsıldı. *Haaretz* gazetesinde, 14 Temmuz 1955, Dr. Moşe Keren, "*Kastner Naziler'le işbirliği etmiş olmakla suçlanmalıdır...*" diye yazdı. Fakat Yediot Aharonoth akşam gazetesi (23 Haziran 1955), onun niçin böyle suçlanamayacağını izah ediyordu... "*Şayet Kastner yargılanacak olursa, bu dava sırasında ortaya çıkacak olan hususların*
[78] *peşi sıra, bütün hükümet tam bir yıkımla karşı karşiya kalabilir.* "

Ortaya çıkmasından korkulan husus, Kastner'in kendi başına değil, aksine diğer siyonist yöneticilerin oluruyla hareket etmiş olmasıydı. Onlar, bu dava sırasında, hükümette bulunuyorlardı. Kastner'in konuşmasını ve skandal ın patlak vermesini önlemenin tek yolu, Kastner'in bertaraf edilmesiydi. Gerçekten de Kastner, adalet sarayının merdivenleri üzerinde tam zamanında katledildi. Bunun üzerine İsrail hükümeti, kendisine iâde-i itibar için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Bu başvuru olumlu sonuçlandı.

Bu işbirliği politikası 1941'de doruk noktasına ulaştı. Nitekim bu tarihte, siyonistlerin en aşırı grubu olan ve önce Abraham Stern, onun ölümünden sonra da, içlerinde İzak Şamir'in de yer aldığı bir üçlü tarafından idare edilen "Lehi" (İsrail'in Kurtuluş Savaşçıları), "*Büyük Britanya'ya karşı, Hitler'le, Nazi Almanya'sıyla ittifak kurmayı tavsiye etmek gibi, ahlâki açıdan affedilmez bir suç*" işledi.

Kaynak: Bar Zohar, *Silahlı Peygamber, Ben Gurion*, Fayard, Paris, 1966, s. 99.

Tanınmış işçi sendikacısı, Kibbutz Gueva üyesi Eliezer Halevi, Tel-Aviv'in haftalık *Hotam* dergisinde (19 Ağustos 1983), savaşın Avrupa'yı kasıp kavurduğu ve Mareşal Rommel'in askerî birliklerinin çoktan Mısır topraklarına ulaştığı bir sırada, İzak Şamir (o zamanki adı Yezernitsky idi) ve Abraham Stern tarafından imzalanmış ve Almanya'nın Ankara Büyükelçiliği'ne teslim edilmiş bir belgenin varlığından bahseder. Söz konusu belgede özellikle şöyle denilmektedir: "*Görüş ve düşünce bakımından sizinle aynı kanaatteyiz. O halde karşılıklı olarak niçin işbirliği yapmayalım?" Haaretz* 31 Ocak 1983 baskısında, üzerine gizli notu düşülerek, Ocak 1941'de Hitler'in Ankara Büyükelçisi Franz Von Papen tarafından üstlerine gönderilmiş,

[79] içinde Stern grubunun üyeleriyle olan münasebetleri anlatan bir mektup yayımladı. Bu mektuba Nazi gizli servisinin Şam'daki ajanı Otto Von Hentig'in Stern ve Şamir'in aracılarıyla yapılan müzakerelerle ilgili bir memorandum da eklidir. Orada bilhassa şöyle denilmektedir: "*İsrail kurtuluş hareketi ile Avrupa'daki yeni düzen arasındaki karşılıklı yardımlaşma, 3. Reich şansölyesinin yaptığı konuşmalardan birine uygun düşecektir. Bu konuşmda Hitler, Ingiltere'yi tecrit etmek ve yenmek için her türlü güç birliği çarelerinin kullanılması gerekliliği üzerinde duruyordu.*" Bu belgeler Kudüs'teki Holokost Anıtı'nda (Yad Vachem), E234 151-8 numarası altında tasnif edilmiş olarak bulunmaktadır.

Stern grubunun tarihi liderlerinden biri olan İsrael Eldad, Tel-Aviv gazetesi *Yediot Aharonoth*'un 4 Şubat 1983 tarihli nüshasında yayımladığı bir makalesinde, kendi hareketi ile Nazi Almanya'sının resmi temsilcileri arasındaki bu görüşmelerin sahihliğini teyit eder. O bu yazısında, Alman anlayışına göre Avrupa'da oluşturulacak yeni bir düzen ile İsrail'in Kurtuluş Savaşçıları (grup Stern) tarafından temsil edilenFilistin Yahudi halkının özlemleri arasında bir menfaat birliğinin muhtemel olduğunu, meslektaşlarının Naziler'e izah ettiklerini açık açık ifade eder.

Bu yazının önemli yerlerini aktaralım:

"*Filistin'deki Ulusal Askerî Teşkilat'ın (NMO), Avrupa Yahudi meselesinin çözümüyle (İrgun Zevai Leumi) ve NMO'nun Almanya yanında savaşa aktif katılımıyla ilgili temel ilkeleri."*

"Alman Nasyonal Sosyalist Devleti yetkililerinin demeçIerinden anlaşılıyor ki, Yahudi meselesinin kökten halli, Avrupa Yahudi kitlelerinin (Judenreines Europa) *boşaltılmasını içermektedir.*

Avrupa Yahudi kitlelerinin bu boşaltılışı, Yahudi probleminin çözümünün ilk şartıdır, fakat bu, söz konusu kitlelerin Filistin'e, tarihî sınırları içinde ortaya çıkmış bir Yahudi devletine yerleştirilmeleriyle ancak mümkün olabilir.

[80] *Yahudi sorununu kesin şekilde halletmek ve Yahudi halkını kurtarmak, "İsrail'in Kurtuluşu İçin Hareket"in (Lehi) ve onun Filistin'deki Ulusal Askerî Teşkilâtı'nın (İrgun Zevai Leumi) aktif politikasının ve uzun yıllar süren mücadelesinin hedefidir.*

Reich hükümetinin Almanya içerisindeki siyonist harekete ve siyonist göç planlarına karşı takındığı hayırhah tavrı bilen NMO'nun görüş ve teklifleri şunlardır:

1) *Alman anlayışına uygun olarak Avrupa'da yeni bir düzenin kurulması ile Yahudi halkının Lehi tarafından ortaya konan hakiki özlemleri arasında ortak çıkarlar bulunabilecektir.*
2) *Yeni Almanya ile yenilenmiş bir İbrani milleti (Völkisch Nationalen Hebraertum) arasında işbirliği mümkün olacaktır.*
3) *Millî ve totaliter bir temel üzerine oturmuş ve Alman Reich'ına bir anlaşmayla bağlanmış tarihi bir Yahudi devletinin kurulması, gelecekte Almanya'nın Ortadoğu'daki durumunu devam ettirmeye ve güçlendirmeye yarayabilecektir.*

"İsrail'in Kurtuluşu İçin Hareket"in (Lehi) millî özlemleri Alman hükümeti tarafından tanınmak şartıyla, Ulusal Askerî Teşkilât (NMO) Almanya safında savaşa katılmayı teklif eder.

İsrail'in kurtuluş hareketinin işbirliği, Alman Reich Şansölyesi'nin geçenlerdeki demeci doğrultusunda olacaktır. Bu demecin de Sayın Hitler her müzakerenin ve her ittifakın Ingiltere'yi tecrit etmeye yaramasına dikkat çekiyordu.

Yapısı ve dünya anlayışı bakımından NMO, Avrupa totaliter hareketlerine sıkı sıkıya bağlıdır."

Kaynak: Metnin Almanca orijinali, David Yisraeli'nin kitabında, 11 numaralı ekte bulunmaktadır: *Alman Politikasında Filistin Meselesi*, 1889'dan 1945'e, Bar İlan University, Ramat Gan, tsrad, 1974, s. 315-317.

Bu konuda bir düzine makale yayımlamış olan İsrail basınına göre, Naziler hiçbir zaman Stern, Şamir ve dostlarının tekliflerini ciddiye almamıştır.

Müttefiklerin askerî birlikleri Abraham Stern ve İzak Şa mir'in
[81] arabulucusu Naftali Lubençik'i bizzat Naziler'in Şam' daki gizli servis bürosunda 1941 yılında tu tuklamalarıyla birlikte müzakereler kesildi. Grubun diğer üyeleri, "terörizm ve düşman Nazi ile işbirliği" suçlarıyla 1941 Aralık ayında İzak Şamir'in Britanya yetkilileri tarafından tutuklanışına kadar, temasları devam ettirdiler.

Böyle bir geçmişe sahip olmak İzak Şamir'in başbakan olmasını ve bugün dahi, Batı Şeria'daki işgalin devam ettirilmesinin en ateşli savunucusu güçlü bir "muhalefet"in lideri olmasını engellemez. Çünkü işin gerçeği, siyonist yöneticiler, dahildeki rekabetlerine rağmen, aynı ırkçı hedefi takip etmekteler: Terör, mallarına elkoyma ve sınırdışı etme yoluyla Filistin'in bütün yerli Araplar'ını kovmak ve ülkenin tek fatihleri ve tek sahipleri olarak kalmak.

Ben Gurion açıkça söylüyordu:

"*Begin su götürmez bir şekilde Hitler'in karakterini taşıyor. İsrail'in birliği rüyasını gerçekleştirmek için bütün Araplar'ı imha etmeye ve bu kutsal gaye için bütün vasıtaları kullanmaya hazır bir ırkçıdır.*"

Kaynak: E. Haber, *Menahem Begin, the Man and the Legend*, Ed. Delle Book, New-York, 1979, s. 385.

Aynı Ben Gurion, Araplar'la ortak yaşamanın mümkün olacağına hiçbir zaman inanmamıştır. Müstakbel devletin sınırları (İsrail) içinde ne kadar az Arap olursa o kadar iyi olacaktır. O bunu açıkça söylemez, fakat girişimlerinden ve uyarılarından çıkan sonuç nettir: Araplar'a karşı büyük bir saldırı, onların sadece hücumlarını kırmakla kalmayacak, devlet içinde Arap nüfusunun yüzdesini de azami ölçüde düşürecektir: "(...) *Bunu ırkçılıkla itham edebilirler, fakat o zaman Filistin'de katıksız bir Yahudi kimliği oluşturma ilkesine dayanan bütün siyonist hareketi dava konusu etmek gerekecektir.*"

Kaynak: Bar Zohar, age, s. 146.

[82]

Kudüs'teki Eichmann Davası'nda, Başsavcı Haim Cohen hakimlere şu hatırlatmada bulunuyordu: "*Eğer sizin felsefenizle örtüşmüyorsa, Kastner'i eleştirebilirsiniz... Fakat bunun işbirliği ile ne alâkası var?.. Bizim siyonist geleneğimizde, Filistin'e göçü düzenlemek için her zaman seçkin bir zümreyi ayırmak olagelmiştir... Kastner de bunun dışında bir şey yapmamıştır.*"

Kaynak: "Court record" 124/53, Kudüs district court.

Bu yüksek görevli adalet mensubu, aslında siyonist hareketin sürekli bir doktrinini dile getiriyordu. Bu doktrinin hedefi, Yahudiler'i kurtarmak değil, güçlü bir Yahudi devleti kurmaktı.

Yer Değiştirmiş Kişiler ile görevli Haham Klaussner, 2 Mayıs 1948'de, Amerikan Yahudi Konferansı'na bir rapor sunuyordu:

"*Insanları Filistin'e gitmek için zorlamak gerektiği kanaatindeyim... Onlar için bir Amerikan doları hedeflerin en büyüğü olarak gözükmekte. "Zorlamak" kelimesiyle teklif ettiğim bir programı kastediyorum... Bu program daha önce ve çok yakınlarda işe yaradı. Polonya Yahudiler'inin boşaltılmasında ve "Toplu Göç" tarihinde yararlı oldu...*

Bu programı uygulamak için, "yer değiştirmiş kimseler"e konfor sağlamak yerine, onlar için mümkün olabilen en fa,?-Ia konforsuzluğu icat etmek lâzım... Ardından da, Yahudiler'i hırpalamak için Haganah'a baş vuran bir yol izlemek gerek."

Kaynak: Alfred H. Lilienthal, *What Price Israel*, Chicago, 1953, s. 194-195.

Bu tahrik ve hatta zorlama yönteminin hayli sayıda çeşitleri görülmüştür.

1940'ta, Hitler'in tehdidi altındaki Yahudildi Maurice Adası'na kabul ederek, onları kurtarmaya karar vermiş olan İngiltere'ye karşı kin ve öfke uyandırabilmek için, bu Yahudi\ ler'i taşıyan *Patria* adlı Fransız yük gemisi, 25 Aralık 1940'ta Hayfa limanına uğradığında, "Haganah" siyonistleri (ki liderleri
[83] Ben Gurion'du) bu gemiyi havaya uçurtmakta tereddüt etmediler. Böylece 252 Yahudi ve geminin İngiliz mürettebatmıölüme sürüklediler.

Kaynak: Dr. Herzl Rosenblum, *Yediot Aharanoth*'un yazı işleri müdürü 1958'de bu haberi yayımladı ve haber 1958 Kasım ayında *Jewish Newsletter* N.Y. tarafından doğrulandı.

Yehuda Bauer, Haganah tarafından yapılan bu sabotajın gerçek olduğunu ve kurbanların sayısını, şu kitabında doğrular: *Satılık Yahudiler*, Ed. Liana Levi, Paris, 1996, s. 84.

Bir diğer örnek, Irak:

Yahudi cemaati (1948'de 110 bin kişi) ülkeye iyice yerleşip kök salmıştı. Irak Başhahamı Kheduri Sasson şu açıklamayı yapmıştı: "*Yahudiler ve Araplar bin yıldan beri aynı hak ve imtiyazlara sahip oldular ve kendilerini bu milletten ayrı unsurlar olarak görmemektedirler.*"

Derken, 1950'de Bağdat'ta İsrail terörist eylemleri sökün etti. Irak Yahudileri'nin İsrail'e göç etmede çekingen davranmaları üzerine, İsrail gizli servisleri Yahudiler'i tehlikede olduklarına ikna etmek için, üzerlerine bomba atmakta tereddüt etmediler... Şem- Tov sinagoguna yapılan saldırıda, üç kişi öldü ve on kadar kişi yaralandı. Böylece "Ali Baba Harekatı" adıverilen toplu göç başladı.

Kaynak: *Ha'olam hazeh*, 20 Nisan ve 1 Haziran 1966 ve *Yediot Aharanoth* 8 Kasım 1977.

Burada söz konusu olan, Théodore Herzl'in Yahudi tarifini, dini yerine artık ırkıyla yapmasından bu yana sürdürülen bir doktrindir.

İsrail devletinin (ki Anayasası yoktur) "Dönüş Kanunu"nu (l950'nin 5710 sayılı yasa) belirleyen temel kanunun 4b maddesi aynen şöyledir: "*Yahudi bir anneden dünyaya gelmiş veya Musevi dinine geçmiş kimse Yahudi olarak kabul edilir*" (ya ırk kriteri ya da din kriteri).

Kaynak: Klein: *Yahudi Devleti*, Ed. Dunod, Paris, s. 156.

[84]

Bu anlayış Théodore Herzl'in temel doktrininin dosdoğru çizgisi içindeydi. "Hatıralar"ında (*Diaries*) bu konuda kendisi ısrarla durur. 1895'ten itibaren, bir Alman muhatabına (Speidel) şu açıklamada bulunur: "*Antisemitizmi (Yahudi düşmanlığını) anlıyorum. Biz Yahudiler, hata bizim olmasa bile, çeşitli milletlerin içinde yabancı cisimler olarak kaldık.*"

Kaynak: *Diaries*, s. 9.

Bundan birkaç sayfa sonra daha da net konuşur: "*Antisemitler bizim en emin dostlarımız, antisemit ülkeler muttefiklerimiz haline gelecekler.*"

Kaynak: *Diaries*, s. 19.

Gerçekten de siyonistler ile Yahudi düşmanlarının amacı birdi: Yahudileri bir dünya gettosu içinde bir araya getirmek.

Hadiseler Théodore Herzl'i haklı çıkardılar.

Dindar Yahudiler, tabii bu arada pek çok Hıristiyan, her gün "*Gelecek yıl Kudüs'te*" diye tekrarlayıp duruyordu. Onlar Kudüs'ü belli bir toprak parçası şeklinde değil, Allah'ın insanlarla Ahdi'nin ve bu Ahd'e layık olmak için gösterilen şahsi gayretin bir sembolü olarak algılıyorlardı. Fakat "Dönüş" ancak yabancı ülkelerden gelen antisemit tehditlerin itmesi altında meydana geldi.

31 Ağustos 1949'da, İsrail'i ziyaret etmekte olan bir grup Amerikalı'ya hitap ederken Ben Gurion şunları söylüyordu: "*Bir Yahudi devleti kurma rüyamızı gerçekleştirmiş olmamıza rağmen, henüz işin başındayız. Bugün İsrail'de 900 bin Yahudi var, halbuki Yahudi halkının çoğunluğu hala dış ülkelerde bulunuyor. Gelecekteki vazifemiz bütün Yahudiler'i İsrail'e getirmektir*".

Ben Gurion'nun hedefi, 1951-1961 arasında dört milyon Yahudi'yi İsrail'e getirmekti. Sadece 800 bin kişi geldi. 1960 yılında, bir sene içinde ancak 30 bin göçmen ayak bastı. 197576'da, İsrail dışına göç, gelen göçmen sayısını aşıyordu.
[85]
Romanya'da olduğu gibi, yalnızca büyük baskılar "Dönüş"e belli bir canlılık vermişti.

Hitler'in canavarlıkları bile Ben Gurion'un hayalini gerçekleştirmeyi başaramadı.

1935 ve 1943 yılları arasında yabancı ülkelere sığınmış Nazizmin Yahudi kurbanları arasında, sadece yüzde 8,5'u gidip Filistin'e yerleşti. Amerika Birleşik Devletleri onları kabul etmeyi 182 bin (yüzde 7'den daha az) ile, İngiltere ise 67 bin (yüzde 2'den az) ile sınırladı. Ezici çoğunluk, yani yüzde 75'i Sovyetler Birliği'ne sığındı.

Kaynak: New-York "Institute for Jewish Affairs". Zikredenler:
Christophe Sykes, *Crossroads to Israel*, Londra, 1965 ve Nathan
Weinstock, Siyonizm *İsrail'e Karşı*, s. 146.

Resmi tarihçilerin tarihle oynamalarının tipik bir örneği bize, Kudüs İbrani Üniversitesi'ndeki *Çağdaş Yahudi Tarihi Enstitüsü* üyesi Yehuda Bauer'in son kitabıyla verilmiştir. Onun kitabı, Satılık Yahudiler adını taşımaktadır. Kitabın alt başlığı ise şöyledir: "*Naziler ile Yahudiler arasındaki görüşmeler. 1933-1945*" Ed. Liana Levi, Paris, 1996. İngilizce'den tercüme eden Denis Authier. (Yale University Press, 1994).

Eser, kitabın 49 sayfasını dolduran 523 başvuru notu, bibliyografyası, endeksi vesairesiyle bütün dış görünüşü ilmi bir eserin bütün özelliklerini kendisinde taşıyor.

Sadece dış görünüşü itibariyle, çünkü aynı konuyu ele alan ve yazarın bilmemezlik edemeyeceği bazı eserlere (herhalde bu eserler onun savunduğu tezin aksini yazdıkları için) orada hiç yer verilmemiş. Yazar bu tezinde siyonist yöneticilerin en zavallı Yahudildi Hitler'in pençesinden kurtarmaya ne büyük gayret gösterdiklerini ispata çalışıyor. Halbuki söz konusu siyonist yöneticilerin bizzat kendileri bir *seçme* yapmaktaydılar (Bkz. yukarıda s. 67 ve 73, Tom Segev'in metinleri).

Ben Gurion'un tavrı ile ilgili delillerde, Bar Zohar tarafın
[86] dan yazılmış ve aslında övgü niteliğindeki *Silâhlı Peygamber Ben Gurion*, Ed. Fayard, 1966 ünlü biyografiye hiç gönderme yapılmamış, bibliyografya ve endeks kısmında da yer verilmemiş. Herhalde Ben Gurion'nun "Haavara"yı tasvibi, Filistin'e kabul edilecek Yahudiler

konusunda seçmeci tavrı, Şamir'i "*Hitler karakterinde biri*" olarak görüp değer vermesi, bu kitabı Bauer'in tarih ufkunun dışına atmaya yetiyor.

Yad Vashem Studies'de zikredilmiş (c. 12, s. 189) olmasına rağmen, Yvon Gelbner'in çalışmalarından da, aynı sebeplerden ötürü, hiç bahsedilmiyor.

Oysa bu çalışmalar siyonist manevi ailesinin ürünleridir. Diğer bir çok bu tür "ihmaller" arasında, Tom Segev'in *Yedinci Milyonu* da bulunuyor. Halbuki Segev de çalışmalarını Kudüs ıbrani Üniversitesi'nde yürütmektedir. Hâlen de İsrail'in en büyük gazetesi *Haaretz* in fıkra yazarıdır.

Irgun Tzvai Leumi'ye ayrılmış 7 satır içinde (bir not bile düşülmemiş), 1944'te İngiltere'ye karşı bu teşkilatın düşmanlığından da hiç söz edilmiyor. Bu örgütün 1941'de Hitler'le işbirliği tekliflerine en ufak bir ima yok. O işbirliğini teklif edenler arasında yer almış olan Şamir'in adı da anılmıyor. (Hem de, "Naziler ile Yahudiler Arasındaki Görüşmeler"e hasredilmiş bir kitapta!)

Aynı meseleyi ve Eichmann'ın "Yahudi konseyleri"nin Naziler'le ilişkileri konusundaki çok sert yargılanışını ele alan Hannah Arendt'in *Eichmann Kudüs*'te adlı kitabı ne bibliyografyada yer alıyor ne de endekste. Varşova gettosu isyanının lider yardımcısı Marek Edelman'ın kitabı da öyle. Yehuda Bauer'in kitabının 352. sayfasında, sayılan "kahramanlar" listesinde tabii bu kişiden söz edilmiyor. Fakat Bauer'in ister istemez kabul ettiği gibi "*Naziler'i adaletten saklamakla suçlanmış*" ve Macaristan'ın en büyük silah fabrikasını, Weiss fabrikasını, Hitler yararına zaptetmiş olmasına rağmen, Kastner o kahramanlar listesinde yerini alıyor. Bauer, Hitler ile anlaşmaya
[87] oturmuş bu "müzakereciler"i bir bir sayar, fakat şu ilâvelerle "*Hepsi de kahramandılar*" (s. 352), "*Hepsine karşı şükran borçluyuz*" (s. 354). Buna karşılık, Hitler'in müttefiki Franco'ya karşı İspanya'nın Milletlerarası Tugaylar'ın gönüllülerinden, Fransa'daki M.O.I. direnişçilerine ve Varşova gettosu ayaklanması sırasında kahramanca ölenlere kadar, faşizme karşı mücadelede can vermiş Yahudi direnişçilere en ufak saygı sözüyok.

Fakat Hitler ile yapılan her görüşmeyi öven veya haklı çıkaran (ama önemli olanları hasıraltı eden) resmi tarihçilerden biri tarafından gerçeğin bu çarpıtmalarının bilimsel görüntülerinin de ötesinde, şu siyasi ve ahlaki peşin hükme ne demeli: Tek kahramanlar, Hitler ile müzakere yapanlardır! Ona karşı ellerinde silâhlarla direnmiş olanlar değildir!

Aynı şekilde, Hitler'e karşı dünya çapında boykot uygulanmasını öğütleyenler de "kahraman" değildir. Zaten Bauer, sadece Nazi Almanya'sı ile (boykot düşmanı "Haavara anlaşması" ile sağlanmış) Filistin arasındaki ekonomik alışverişI eri zikrederek bu boykotun stratejik önemini küçümsemektedir.

Kitabın hedefi, temel bir hakikati maskelemeye çalışmaktan ibarettir: Hitler'in hükümranlığı sırasında, siyonist yöneticilerin ana düşüncesi, Yahudildi Nazi cehenneminden kurtarmak değil, Théodore Herzl tarafından kurulmuş siyasi siyonizmin projesine uygun olarak, güçlü bir "Yahudi devleti" kurmaktı. Demek ki bu program, her türlü müzakere de göç için (kendisiyle birlikte sermaye veya teknik veya askerî yetenekler götürecek olan) "yararlı insan malzemesi" seçilmesini gerektiriyordu. Bir yük oluşturacak ve kalenin inşasına bir katkısı bulunmayacak en mahrum durumdaki (ihtiyarların, çaresiz göçmenlerin veya kamplarda fena muamele yüzünden hastalanmış) kimselerin kaderine ise acıyıp üzülmemeyi icap ettiriyordu.
[88]

Bauer'in kitabının ikinci ana tezi, Hitler'in savaşının "*Yahudiler'e karşı bir savaş olduğu*"na (s. 72) inandırmaktan ibarettir. Sanki o, öncelikle komünizme karşı bir savaş değildir. Sanki askerî gücünün önemli kısmını Doğu'ya sevketmemiştir. Sanki Hitler, iki cephede birden savaşmak zorunda kalmamak gayesiyle bütün Avrupa'nın hakimiyetini teminat altına almak için Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere ile "ayrı ayrı" barış yapmanın yollarını aramamıştır.

"*Bütün tarihçiler Himmler'in bütün kuvvetlerini Bolşevik tehdidine hasretmek için Batı ile ayrı bir barış yapmayı tercih ettiği konusunda hemfikirdir*" (Bauer, s. 167). "*Von Papen, komünizme karşı set oluşturmak için ABD ile Almanya'nın müstakbel uzlaşmasına kesinkes inanıyordu*" (Bauer, s. 189).

Siyonistler ile Naziler arasındaki "müzakereler"in hedefi de zaten bu idi; onun için, Bauer şu husus u itiraf etmek ve hatta sık sık hatırlatmak zorunda kalmıştır: Hitler Himmler'in siyonistler ile müzakereler yapmasına izin veriyordu.

"*Himmler'in 10 Aralık 1942'de yazılmış şahsi bir notunda şöyle denilmektedir: "Führer'e bir fidye karşılığında Yahudiler'i salıvermek konusunda ne düşündüğünü sordum. O bana bu tür işlemleri tasvip etmem için tam yetki verdi*" (Bauer tarafından zikrediliyor, s. 148).

Bu ekonomik ilişkilerin ve bu "değiş tokuşlar"ın daha derin bir siyasi sebebi vardı ki, Bauer'in kendisi de bunu itiraf etmektedir: "*Batılı devletlerle temasa geçmek için Yahudi ticaret ağından yararlanmak*" (Bauer, s. 283). Bu kaygı diğer bütün kaygılara egemendi, çünkü Naziler siyonist lobilerin Batılı yöneticiler üzerindeki ağırlığını biliyorlardı.

"*Naziler biliyorlardı ki Ruslar'ın aksine, Ingiltere ve ABD hükümetleri Yahudiler'in kendi üzerlerinde yürüttü~leri baskılara maruz bir politik zaaf içindedirler*" (Zikreden Bauer, s. 260).

Bu Hitlerci yöneticiler Yahudi düşmanlıklarını kolayca ikinci plana itebiliyorlardı: "*1944 sonunda, Himmler'in Batı ile*
[89] *temas kurma ve bu maksatla diğerleri meyanında Yahudiler'den yararlanma arzusu apaçık bir hale gelmişti*" (Bauer, s. 326).

Siyonist yöneticiler bu aracı rolünü çok güzel oynuyorlardı. Nisan 1944'te, Eichmann siyonist delege Brand'a 1 milyon Yahudi'ye karşılık hepsi de sırf Rus cephesinde kullanılacak LO bin kamyon verilmesi (Bauer, s. 227 ve 229) teklifinde bulundu.

Ben Gurion ve Moşe Şaret (Şertok) bu teklifi destekledilerler. Hatta Ben Gurion Roosevelt'e "*Avrupa Yahudileri'nin kurtarılması için bu biricik ve belki de en son şansın kaçırılmasına müsaade etmemesi*" için şahsi bir çağrıda bile bulundu (Bauer, s. 265). Gaye belliydi: "*Stratejik techizat karşılığında Yahudiler'i değiş tokuş etmek; dahası Batı ile diplomatik temasa geçmek; bu temaslar sonucu ayrı bir barış anlaşması imzalamak; hatta - asıl umut da bu idi- Almanlar ile Batılılar'ın Sovyetler'e karşı birlikte savaşmaları*" (Bauer, s. 343).

Himmler'in amacı bu idi ve siyonist yöneticiler onun aracılık etme teklifini kabul ediyorlardı.

Amerikalılar ile İngilizler Sovyetler'i bu değiş tokuşlar konusunda bilgilendirdikleri zaman bu komplo başarısızlıkla sonuçlandı. Aslında bu değiş tokuşlar, Nazizm'e karşı bütün direnenlerden ve Nazizm'in bütün kurbanlarından öte, bizzat Yahudiler' e yönelik hakiki bir ihanet demek olurdu. Nitekim bizzat Bauer bunu itiraf etmek zorunda kalmıştır: "*Nazi Almanya'sına karşı mücadelede Rusya'nın asıl rolü, müttefik sebata baş desteği vermiş olmasıdır. Wehrmacht Rusya'da Kızılordu tarafından bozguna uğratıldı. Gerçi, Fransa'nın 6 Haziran 1944'te işgalinin bu nihâî zafere katkısı olmuş,fakat bunda sonucu sağlayan kesin etken olmamıştır. Sovyetler olmasaydı, onların müthiş ıstırapları ve tarif edilmez kahramanlıkları olmasaydı, savaş daha senelera sürer ve belki de hakikaten kazanılamazdı*" (Bauer, s. 347).

O halde, Bauer'in savunduğu o "kolektif bencillik"leri uğruna,
[90] Hitler'e sadece Rus cephesinde kullanacağı vaadine uygun olarak stratejik malzemeyi teklif eden kimseler hakkında ne düşünmeli? Siyonist yöneticiler ile Naziler arasındaki bu pazarlık başarıya ulaşsaydı, sembolü Auschwiti olan o sistem, cinayetlerine devam edebilirdi.

Üstelik de söz konusu olan "kollektif bencillik"ti ve bütün kitapta bu fikir savunulmaktadır.

Biz de Bauer'in ele alıp incelediği, siyonist yöneticilerin Naziler'le yaptıkları bütün müzakereleri kapsayan 1933-1945 dönemi ile yetinelim. Bu dönem, Hitler'in boykotunu kıran Haavara'dan kamyonlar meselesine kadar uzanmaktadır. Sözü edilen kamyonlar Nazi hayvanını Stalingrad'da öldüresiye yaralamış ve 1944'te Naziler'in ve uydularının 236 tümeninin ağırlığını taşımak zorunda kalmış kimselere karşı kullanılacaktı. Aynı sıralarda İtalya'daki Amerikan ordularına karşı AImanlar'ın sadece 19 tümeni karşı koyuyor ve diğer 64 tümen ise Fransa'dan Norveç'e kadar dağıtılmış bulunuyordu. Ve böyle bir durumda yapılan o "müzakereler" Bauer'den alkış almaktadır!

Çünkü, başından sonuna kadar, siyonist yöneticiler (ki bunların, 1941 yılında Hitler'e işbirliği teklifi yapan Şamir gibi kişiler de dahil, hepsi İsrail'de iktidar koltuğuna oturmuşlardır) Filistin'de güçlü bir devlet kurmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Onlar "yararlanılabilir bir insan malzemesi", ikinci derecede de daha az etkili Yahudiler'i, oraya getirme peşindeydiler. Buna karşılık, Hitler'e karşı direnen bütün toplumların imdadına koşmak için üzerlerine düşen sorumlulukları yerine getirmeyi hiçbir zaman düşünmediler. Sanki Naziler'in Yahudiler'den başka düşmanları ve kurbanları yoktu; sanki sadece ve sadece Yahudiler'e yardım etmek gerekiyordu.

Hitlerciliğin kurbanı 50 milyonu n ıstıraplarını bu bilmezlikten geliş ve sırf Yahudiler için, hem de hepsi için değil de, öncelikle Filistin'de güçlü bir devletin kurulmasına yardım [91] edebilecek olan Yahudiler lehine yardım yapma çağrısı karşısında, nihayet İngilizler bile öfkelenmekten kendilerini alamadılar.

"*Dünya Yahudi Kongresi'nin Londra heyeti, Papa ve Batılı devletlerin ortak bir bildiri yayımlamaları teklifinde bulunduğu zaman, Ingiliz Dışişleri Bakanlığı'ndan bir yetkili şu uyarıda bulundu: Biz bu adamların aletleri mi olacağız? Papa, öncelikle bizim ülkemize karşı yangın bombalarının kullanılışını kınayacak yerde, niçin Macar Yahudileri'nin imha edilişini kınayacakmış?*"
(Zikreden Bauer, s. 393).

[93]

2. Nürnberg Adaleti Efsanesi

"*Bu mahkeme müttefik milletlerin savaş çabalarının bir devamını temsil etmektedir*." Robert H. Jackson, ABD Başsavcısı (26 Temmuz 1946 oturumu)

8 Ağustos 1945'te, Amerikan, İngiliz, Fransız ve Rus yöneticiler bir "Milletlerarası Askerî Mahkeme" (madde 1, a) kurarak, "*Avrupa Mihver [Almanya, İtalya ve Müttefikleri] Devletlerinin büyük savaş suçlulannın takibi ve cezalandırılması*"nı düzenleyip belirlemek için Londra'da bir araya geldiler.

Suçlar, 2. Bölüm, madde 6'da şu şekilde belirlendi:

1 - Savaşın patlak vermesinin sorumluluğunu taşıyan kimseleri ilgilendiren "Barışa karşı suçlar".

2 - Savaş kanun ve geleneklerini çiğneyenlerle ilgili "**Savaş suçları**".

3 - Özellikle sivil halklara karşı işlenmiş olan "**İnsanlık suçları**".

Böylesi bir mahkemenin kuruluş şekli daha baştan bazı tenkitlere açıktır:

1. Bu mahkeme milletlerarası bir mahkeme olamaz. Çünkü sadece galip devletler tarafından oluşturulmuştur, dolayısıyla

[94] yalnızca mağluplar tarafından işlenilmiş suçları hesaba katacaktır ([6])... Nitekim, 26 Temmuz 1946 oturumuna başkanlık eden Amerika Birleşik Devletleri Başsavcısı Robert H. Jackson da haklı olarak bu gerçeği itiraf etmiştir: "*Müttefikler teknik olarak hala Almanya ile savaş hâlinde bulunuyor... Askerî mahkeme olması sıfatıyla, bu mahkeme müttefik milletlerin savaş çabalarının bir devamını temsil etmektedir*."

2. Demek ki savaşın son perdesini oluşturan ve kendi ilkesi gereği, savaşın başlatılması başta olmak üzere galiplerin her türlü sorumluluğunu dışlayan olağanüstü bir mahkeme söz konusuydu.

Bu savaşa götüren ana ve ilk sebepler konusuna göndermede bulunulması peşin peşin reddediliyordu. Çünkü Nürnberg'de, özellikle iflasların, bilhassa da işsizliğin artması gibi,

[6] Tasavvur edelim ki bu mahkemede tarafsız ülkelerin temsilcileri veya sömürge altındaki ülkelerin temsilcileri yer almıştı: Hitler'in Beyazlar'a uyguladıgı vahşi egemenligin aynısını 500 yıldır çeken Asya'nın Hintlileri veya Amerika'nın Yerlileri, Afrika'nın Siyahları, Asya'nın öteki toplulukları gibi.

bütün sonuçlarıyla birlikte, Versailles Anlaşması'nın, bir Hitler'in Alman halkının ezici çoğunluğunun rızasıyla yükselmesine zemin hazırlayıp hazırlamadığı sorusu sorulmamıştır. ([7]) Mesela, 1918'in mağlup Almanya'sına (daha o zaman en güçlü olanın kanunu tek "geçerli kanun" olduğu için), tazminat adı altında, 132 milyar altın-mark ödetmeye kalkışmak gibi.. Halbuki, o devir de Almanya'nın millî geliri 260 milyar altın mark olarak tahmin ediliyordu.

Alman ekonomisi çökmüş bulunuyordu, Alman halkı ise iflas, paranın aşırı değer yitirmesi ve bilhassa da işsizlik yüzünden umutsuzluğa kapılmıştı. Bütün bunlar Hitler'in parlamasını sağladılar ve onun eline temel parolasını destekleyecek en kolay delilleri verdiler. Bu parola, halkın sefaletine ve
[95] aşağılanmasına sebep olan Versailles Anlaşması'nı yürürlükten kaldırma parolasıydı.
En büyük delil, işsizliğin artışına paralel olarak çeşitli genel seçimlerde Nasyonal Sosyalist Parti'nin oylarının artmasıdır:

I. 1924'ten 1930'a

Tarihler	Sağlanan oylar	Yüzde	Koltuk	İşsiz sayısı
4.5.24	1.918.000	6.6	32	320.711
7.12.24	908.000	3	14	282.645
20.5.28	810.000	2,6	12	269.443

II. 1930'dan 1933'e

Tarihler	Sağlanan oylar	Yüzde	Koltuk	İşsiz sayısı
14.4.30	6.407.000	18.3	107	1.061.570
31.7.32	13.779.000	37.3	230	5.392.248
6.11.32	11.737.000	33.1	196	5.355.428
5.3.33	17.265.800	43.7	288	5.598.855

Daha sonra Hitler, siyasi müttefikleriyle birlikte, Reichstag'da mutlak çoğunluğu sağladığında, dolar, sterlin ve frank sahipleri onun silâhlanmasına yardımcı olur. Sadece Hitler'in partisinin "Merkez Propaganda Kasası" Alman Schreider Bankası tarafından beslenmiyordu, bunun yanında silâhlanma da büyük Amerikan, İngiliz ve Fransız tröstleri tarafından geniş ölçüde finanse ediliyordu.

Nitekim, Amerikan Dupont de Nemours Kimya Konsorsiyumu ile İngiliz *Imperial Chemicals Industry* tröstü I.G. Farben'i para ca destekliyorlar ve dünya barut pazarını onunla paylaşıyorlardı. Alman çelik tröstü *Vereinigte Stahlwerke*'ye mali destek veren New-York Dillon Bankası da aynı durumdaydı. Diğerleri ise Morgan veya Rockfeller, vb. tarafından sübvanse ediliyorlardı.
[96]

Böylece Hitler'i iktidara getiren komploya sterlin ve dolar katkıda bulundular.

Fransa'ya gelince, Senatör Paul Laffont tarafından Millî İktisat Bakanı'na, 1934'ten itibaren Almanya'ya ne kadar demir cevheri ihraç edildiği şeklinde sorulan soruya, şu cevap verilmiştir:

"*1934,*

1935,1936 ve 1937 yıllarında Almanya'ya ihraç edilmiş olan (gümrükler tarifesi no. 204) demir cevherlerinin miktarları aşağıdaki tabloda gösterildiği gibidir:

[7] 1919'da, ünlü iktisatçı Lord George Maynard Keynes şöyle diyordu: "Böyle bir anlaşma, yirmi sene sonra sizi yeni bir savaşa götürecektir."

Yıl	Miktarlar (100 kilo olarak)
1934	17.060.916
1935	58.616.111
1936	77.931.756
1937	71.329.234

Kaynak: *Fransa Cumhuriyeti Resmi Gazetesi*, 26 Mart 1938.

Fakat ne Dupont de Nemours, Dillon, Morgan, Rockfeller gruplarının yöneticileri, ne de François de Wendel, "barışa karşı komplo"ya ayrılmış bölümle ilgili olarak Nürnberg'de sorguya çekildiler.

Not: Amerika Birleşik Devletleri savaş boyunca 135 bin ton, Almanya 70 bin ton, İngiltere 40 bin ton ve Japonya 7.500 ton zehirli kimyevî madde üretti.

* * *

Hitler'in ve ileri gelen Nazi yöneticilerin komünistler ve Yahudiler'e karşı küfürleri sık sık dile getirilir.

Bu hususta özellikle, Hitler'in geçmişi hatırlattığı *Kavgam*'ın ikinci cildinin 15. bölümü zikredilir. Birinci Dünya Savaşı sırasında İngilizler tarafından başlatılan zehirli gaz savaşından bahseden bu bölüm şu başlığı taşıyor: "Meşru Müdafaa Hakkı" :

"*Savaşın başında ve savaş boyunca, halkı ifsad eden bu İbranîler'den*

[97] *oniki veya onbeş bini bir tek sefer zehirli gaza tabi tutu lsaydı ve her menşe ve her meslekten en iyi Alman işçilerimizin yüzbinlercesi cephede sebat etmesini bilseydi, milyonlarca insanımızın fedakârlığı boşuna olmazdı. Buna karşılık, bu oniki bin kadar alçak zamanında bertaraf edilmiş olsaydı, gelecek dolu bir milyon iyi ve yiğit Alman'ın hayatı belki kurtanlabilirdi.*"

30 Ocak 1939'da, Reichstag önündeki bir nutkunda da şunları söyler:

"*Avrupa'nın içinde ve dışındaki milletlerarası Yahudi finans çevreleri, milletleri bir kere daha dünya savaşına sürüklemeyi başaracak olurlarsa, sonuç yeryüzünün bolşevikleşmesi ve onunla birlikte de Yahudilik'in zaferi olmayacak, aksine Avrupa'da Yahudi ırkının yok olmasını* (Vernichtung) *doğuracaktır... Çünkü Yahudi olmayan halkların savunmasızca propagandaya teslim oldukları dönemler geride kaldı. Nasyonal Sosyalist Almanya ve Faşist Italya bundan böyle, gerektiği her seferinde, pek çok*

halkın içgüdüsel olarak sezinlediği, fakat bilimselolarak izah edemediği bir meselenin girdisi çıktısı hakkında dünyayı aydınlatma imkanı veren kurumlara sahip bulunuyor.

Yahudiler, bazı devletlerde basın, sinema, radyo ile propaganda, tiyatro, edebiyat ve daha neler ve neler üzerinde kurduklarıtekel sayesinde kendilerini koruyarak, hırpalama kampanyalarını rahatça sürdürebilirler. Bununla beraber, eğer bu halıı bir kere daha milyonlarca insanı, Yahudi menfaatleri için çok yararlıolmasına karşılık, kendileri için tamamen anlamsız olan bir çatışmaya sevketmeye muvaffak olacak olursa, işte o zaman sadece Almanya'da birkaç sene içinde Yahudilik'i tamamiyle çökertme (restlos erlegen) *imkânı vermiş olan bir izah çalışmasının önemi ortaya çıkacaktır.*"

Kaynak: I.M.T. c. 31, s. 65.

30 Ocak 1941'de, Hitler Avrupa Yahudileri'nin hepsine "*genel bir savaş durumunda, rollerini oynayıp bitirmiş olacak ları*"nı söyler. 30 Ocak 1942'deki bir nutkunda ise, güya savaşın 97

[98] "*Avrupa Yahudiliğinin imhası*" ile sonuçlanacağı beyanında bulunmuştu.

Nürnberg Milletlerarası Askerî Mahkeme tarafından neşredilen Hitler'in siyasi vasiyetnamesi bu tür ifadelerle dolup taşmaktadır. Orada özellikle şunları okumaktayız:

"*Fakat ben bu hususta hiçbir şüpheye yer bırakmadım, eğer para ve finans dünyasının bu milletlerarası komploculan Avrupa halklarını hisse senedi paketleri olarak görmeye yeniden başlarsa, bu öldürücü çatışmanın gerçek sorumlusu olan o halkın, yani Yahudiler'in vereceği hesabı olacak!* (Das Judentum!)

Avrupa'nın Aryen halklarının milyonlarca çocuğu açlıktan ölecek olursa, milyonlarca yetişkin insan mahvolacak ve yüz binlerce kadın ve çocuk şehirlerindeki bombardıman içinde yanacak ve can verecek olursa, bütün bunlara sebep olan kişiyi bekleyen kader konusunda ben hiç kimseyi şüphede bırakmadım. En insani vasıtalarla bile olsa, suçlu hatasının cezasını çekmeye mecbur olacaktır. "

Hitler bir "nüfuz"u yok etmekten bahsediyor; Himmler ise doğrudan doğruya şahısları imha etmekten söz ediyor.

Sözgelişi, 16 Aralık 1943'te, Weimar deniz kuvvetleri komutanlarına yaptığı bir konuşmada işte Himmler'in dedikleri: "*Partizanlara ve Yahudi görevlilere karşı yürüme emri vermek zorunda kaldığım bir köyde, herhangi bir yerde, o zaman sistemli olarak bu partizanlann ve görevlilerin karılannı ve çocuklarını da öldürme emri verdim.*"

Daha sonra, 5 Mayıs 1944'te, Sonthofen'de, generallerin önünde konuşurken şunları ekliyordu:

"*Asya ile olan bu çatışmamızda, bizim için çok değerli ve zihniyetimize en uygun olsalar bile, geçmiş Avrupa savaşlarında yürürlükte olmuş olan örfleri ve oyunun kurallarını unutma alışkanlığını edinmeliyiz.*"

Bu vahşet maalesef tek bir kamp ın tekelinde de değildi. 4 Eylül 1940'ta, Hitler *Sportpalast*'ta ilân eder:

[99]

"*Eğer Ingiliz hava kuvvetleri üç bin veya dört bin kilo bomba atarsa, biz tek bir gecede yüz, yüz elli, iki yüz, üç yüz, dört yüz bin kilo ve daha fazlasını atacağız.*"

Bu ifadeler, Alman Hava Kuvvetleri'nin stratejik bombardıman imkanlarının çılgın bir abartısını oluşturur, fakat aynı zamanda her iki kamp da halklara karşı duyulan kinin derecesini gösterir.

Cevap olarak, haftalık *New Yorker* dergisinin yayıncısı ve hükümetin yarı resmi edebiyat ajansı "Writers War Board"ın en önemli siması Clifton Fadiman, 1942'de yazarlardan "*Sadece Nazi yöneticilere karşı değil, bütün Almanlar'a karşı ateşli bir kin uyandırma*"larını istiyordu.

Bu ifadelerin bir tartışma doğurması ve kendisine itiraz edilmesi üzerine de Fadiman şu açıklamayı getirdi: "*Almanlar'a meramımızı anlatmanın tek yolu onları öldürmektir. Yine de anlayacaklarını sanmıyorum ya.*"

Nisan 1942'de, De Sales'in *The Making of Tomorrow* (Yarını Hazırlamak) kitabını överken de ırkçı anlayışını açıklar ve şöyle yazar: "*Şu anki Nazi saldırısı bir grup gangsterin işi değil, daha ziyade Alman halkının en derinlerde yatan içgüdülerinin nihâî ifadesidir. Hitler kendisinden çok daha büyük kuvvetlerin ete kemiğe bürünmüş şeklidir. Onun savunduğu sapıklık 2 bin yıllık bir geçmişe sahiptir. Nedir bu sapıklık? Batı medeniyetine karşı Arminius'la başlayan isyanın tâ kendisidir... O halde, bu savaşın boyutları çok net bir şekilde karşımıza çıkıyor...*"

Hemingway'in şu teklifini de tasvip ediyordu: "*Tek nihâî çözüm* (the only ultimate settlement), *Naziler'i kelimenin cerrahî anlamıyla kısırlaştırmaktır.*"

Aynı kişi, Naziler'le diğer Almanlar arasında bir ayırım yapan Dorothy Thomson'u gülünç duruma sokuyordu.

Bu şekilde düşünüş birkaç kişiyle de sınırlı değildi. Hitler'in "Sportpalast" nutkundan sonra, Londra'nın *Daily Herald*'ı Rahip C.W. Wipp'in şu ifadelerin yer aldığı bir makalesini yayınlıyordu:
[100]

"*Parola, "Onları süpürelimI" olmalıdır. Bunu yapmak için de, bilimimizi yeni ve çok korkunç bombalann keşfi üzerinde yoğunlaştırmalıyız... Bir din adamı olarak belki de kendimi bu tür hislere kaptırmamam gerekiyor, fakat samimiyetle söylüyorum, eğer elimden gelseydi Almanlar'ı haritadan silerdim. Çünkü Almanlar, asırlarca Avrupa'nın başına belâ olmuş lânetli ve şey tant bir ırktır.*"

Bereket versin, İngiltere'deki böylesi saptırmalara karşı protestolar yükseldi. Nitekim İngiliz halkı olduğu kadar, Alman halkı ve onun yüksek kültürü de, kan dökücü yöneticiler ve kin ve ölüm tellâllarıyla karıştırılamazdl.

Daha 1934 Ocak ayında, siyonist yönetici Wladimir Jabotinsky, Yahudi *Natscha Retsch* gazetesine şu demeci veriyordu:

"*Biz Yahudiler'in çıkarlan Almanya'nın kesinkes yok edilmesini gerektiriyor, çünkü bütünü itibariyle Alman halkı bizim için bir tehlike oluşturmaktadır.*"

Diğer taraftan Churchill de, 16 Mayıs 1940'ta Paul Reynaud'ya şöyle diyordu:

"*Almanya'yı aç bırakacağız. Şehirlerini yerle bir edeceğiz. Ekinlerini ve ormanıarını yakacağız.*"

Kaynak: Paul Baudouin, *Hükümette Dokuz Ay*,
La Table Ronde, 1948, s. 57.

1942'de, hakiki kin havarisi, İngiliz Bakan Lord Vansittart, Britanya'nın bombardıman terörünü haklı göstermek için şöyle diyordu:

"*Tek iyi Almanlar ölmüş Almanlar'dır; o halde, yağsın bombalar!*"

Temmuz 1944'te, Winston Churchill Genelkurmay Başkanı General Hastings Imay'e dört sayfalık bir muhtıra gönderiyor ve burada şu projeyi teklif ediyordu:

"*Sizlerin bu boğucu gaz konusunda ciddi ciddi düşünmenizi istiyorum...*

Birinci Dünya Savaşı sırasında, ahlakçılar veya Kilise tara fından
[101] *protesto ile karşılaşmaksızın onları (boğucu gazları) herkes kullandığı halde, bu meselede ahlakiliği hesaba katmak saçmalıktır. Diğer taraftan, o devirde, açık şehirlerin bombardımanı yasak olarak görülüyordu; bugün ise herkes çok normal bir şeymiş gibi bunu yapmaktadır. Velhasıl, bu tutum, kadınların eteklerinin uzay ıp kısalmasına benzer, bir modadan ibarettir...*

Boğucu gaz kullanmanın neye malolacağının soğukkanlılıkla tetkik edilmesini istiyorum... Beş para etmez ilkeler yüzünden elleri kolları bağlı duramayız...

Ruhr ve diğer birçok Alman şehirlerini bunlarla öyle bombalamalıyız ki, halkın büyük çoğunluğu sürekli tıbbi tedaviye maruz kalsın... Boğucu gazlan Almanyaya boca etmenizi emretmezden önce, belki birkaç hafta veya birkaç ay beklemek gerekecek. Bunu yapacak olursak da, dobra dobra yapmalıyız.

Bu arada, bu meselenin, şurada burada karşılaştığımız karamsar düşüncelere saplanıp kalmış üniformalı bir ekip tarafından değil de, sağduyulu kişiler tarafından soğukkanlılıkla incelenmesini istiyorum."

Kaynak: *American Heritage*,
Ağustos-Eylül sayısı, 1985.

Ne Churchill, ne Stalin, ne de Truman savaş suçluları sandalyesine oturdular.

Suç işlemeye yönelik en iğrenç çağrıları yapan yazarlar da tartışma konusu edilmediler. Bu çağrıların en çılgınca olanlarından sadece iki örnek sunmak istiyorum: Amerikalı Yahudi

yazar Theodor Kaufman'ın *Germany Must Perish* (Almanya Mahvolmalıdır) kitabıyla 1942'de ortaya atılan ve kelimenin gerçek anlamıyla istenilen bir "soykırım" çağrısı yapılmıştır. Bu kitabın ana tezi şudur: "*Almanlar (kim ve ne olurlarsa olsunlar, yani Nazi düşmanı, komünist veya Yahudi sever bile olsalar) yaşamaya layık değillerdir. Onun için, savaş bitince, herbiri günde 25 Alman erkeğini veya kadınını kısırlaştıracak 20 bin doktor seferber edilecektir. Öyle ki üç ay içinde üreme imkânı*
[102] *olan bir tek Alman kalmayacak ve 60 Sene içinde Alman ırkı tamamen bertaraf edilmiş olacaktır.*"

Bu kitap Yahudi düşmanlığını beslemek için bulunmaz bir fırsat oldu. Hitler bu kitaptan bazı kısımları bütün radyo evlerinden okutturdu.

Bir diğer korkunç örnek de, Sovyet yazar llya Ehrenburg tarafından 1944 Ekim ayında neşredilen "Kızılordu'ya çağrı"dır:

"*Öldürün, öldürün! Almanlar arasında masum yoktur, ne yaşayanları arasında, ne de doğacak olanlar arasında! Faşist hayvanı kendi ininde ebediyen ezmek suretiyle, yoldaş Stalin'in talimatlarını yerine getirin! Cermen kadınlarının gururlarını şiddet kullanarak kırın! Onları kendinize meşru ganimetler olarak alın! Kızılordu'nun yiğit askerleri, karşı konulmaz hücumunuzla, öldürün, öldürün!*" (Zikreden: Amiral Doenitz, *10 Yıl ve 20 Gün*, s. 343-344).

Bu kimseler de, onları haklı bulmuş olan devlet başkanları da, Nürnberg sanıkları arasında yerlerini almadılar.

Sovyet ordusu hedefinin ilerisine ulaştığı için, hiçbir askerî menfaat olmadığı halde, 200 bin sivilin ölümüne yol açan Dresde bombardımanının İngiliz-Amerikan sorumluları da sanık sandalyesine oturtulmadılar.

Yine, japonya'nın teslimi İmparator tarafından kararlaştırıldığından ötürü, hiçbir askerî gereklilik yokken, 300 bin sivilin hayatına malolan Hiroşima ve Nagazaki atom kıyametinin suçlusu Truman da yargılanmadı.

Binlerce Polonyalı subayın Katyn'deki katliamını Almanlar'ın üzerine atan, sözgelimi ne Beria, ne Stalin sorguya çekildi.

* * *

Yargılama usulleri de, sanıkları yalnızca mağluplar arasından seçmede olduğu gibi, aynı prensiplere (daha doğrusu aynı prensip yokluğuna) bağlı kalıyordu.

Bu mahkemenin statüsü şöyle belirlenmişti:
[103]
— Madde 19: Mahkeme delil ibraz etme işlemleriyle ilgili teknik kurallara bağlı kalmayacaktır. Mümkün olduğunca formaliteci olmayan ve hızlı (İngilizce ifadesiyle "*expeditive*") bir yargılama usulü benimseyecek ve inandırıcı bir değer taşıdığını tahmin ettiği her vasıtayı kabul edecektir.
— Madde 21: Mahkeme kamuoyunca bilinen olaylar için delillerin getirilmesini istemeyecek, aksine bu olayları edinilmiş deliller olarak ele alacaktır. Müttefik hükümetlerin belge ve raporlarını da sahih deliller olarak ele alacaktır.

13 Temmuz 1990 tarihli Gayssot-Fabius kanununun, kararlarını kanunlaştırdığı ve bunları dokunulmaz bir tarihi hakikatin ölçüleri olarak kabul ettirdiği adalet canavarı budur işte.

Gayssot-Fabius kanunu, 1981 tarihli basın hürriyeti kanununa, mükerrer 24. maddeyi ilâve etmekte ve şöyle demektedir:

"*8 Ağustos 1945 tarihli Londra mutabakatına dahil milletlerarası askerî mahkemenin statüsünün 6. maddesiyle tarifi yapılan ve mezkûr statünün 9. maddesine uyularak suçlu ilân edilmişgerek bir teşkilatın üyeleri tarafından, gerekse Fransız veya milletlerarası bir mahkeme tarafından bu cinayetlerden suçlu kabul edilmiş bir şahıs tarafından işlenmiş*

bulunan insanlığa karşı bir veya birkaç suçun varlığına, 23. maddede belirtilen vasıtalardan biriyle, itiraz edecek olanlar, 24. maddenin altıncı bendinde öngörülen (bir aydan bir yıla kadar hapis ve 2 binden 300 bin Frank'a kadar ceza veya bu cezalardan sadece biriyle) cezalara çarptırılacaklardır.

Mahkeme ayrıca şunları da emredebilecektir:

1. Ceza Kanununun 51. maddesinde öngörülen şartlarda karannın afişle ilân edilmesi;

2. Neşir veya yayınlama masraflannın çarptırılan cezanın azamisini geçmeyecek şekilde, Ceza Kanununun 51-1 maddesi ile öngörülen şartlarda, bu kararın neşri ve bir bildirinin yayınlanması."

[104]

* * *

Nürnberg Mahkemesi'nin daha önce açıkladığımız şekildeki yargılama usulü, Anayasa Mahkemesi'ndekiler gibi, Amerika'nın yüksek düzey hukukçularına kadar uzanan itirazlarla karşılaşmıştır.

Söz konusu mahkemenin başkanlığını yapmış olan Hakim jackson bunların başındadır. llkin yanlış değerlendirdiğini itiraf eden İngiliz tarihçi David lrving şu şehadette bulunur: "Bütün dünyadaki ünlü hukukçular Nürnberg'in yargılama usulünden utanç duydular. Elbette, savcıların Amerikalı Başkanı Robert H. jackson bu muhakeme usullerinden haya etmişti; okumuş olduğum "şahsi günlük "ünde bu husus apaçık görülmektedir.

Kongre Kütüphanesi'nde bulunan (Hakim Jackson'ın) "Hatıralar"ına ulaşma ayrıcalığına kavuştum... Robert H. Jackson, Başkan Truman'dan Nürnberg davasında (Mayıs 1945) Amerikan hakimlerini yönetme görevini almasından az sonra, Amerika'nın atom bombalanyla bombalama planları hakkında bilgi sahibi oldu ve bu yüzden kendisine verilen görevde kendisini rahat hissetmedi. Zira bu görev, bir millet adına, o milletin kendisinin de işlemiş olduğu suçları koğuşturmakt1. Çünkü Amerika Birleşik Devletleri'nin daha büyük bir suçu işleyeceğinin bilincindeydi" (33.9392 ve 9394). ([8])

Alpheus Thomas Mason'un (*Chief justice of the Supreme Court of United States* olmuş olan) Harlan Fiske Stone hakkında yazdığı Kanunun Direği adlı kitabı kaynak gösteren Avukat Christie, bu kitabın 715. sayfasını zikreder. Burada Stone, Fortune dergisi yöneticisine, böyle bir yargılama usulünü tasvip etmediğini yazmakla kalmaz, bunu "*büyük çaplı bir linç*" (high-grade lynching party in Nuremberg) olarak gördüğünü de belirtir (5. 995-996) s. 716.

[105]

Mahkemelerden birinin Başkanı (23.5915-5916), ABD Anayasa Mahkemesi üyelerinden hakim Wennerstrum, oradaki bütün atmosferden ve tercümanların, avukatların, savcıların... davranışlarından öylesine iğrendi ki, burada görev yapmayı reddetti ve ABD'ye dönmek üzere derhal Almanya'yı terketti. 23 Şubat 1948'de *Chicago Daily Tribune*'de mahkemenin oluşumu ve yargılama usulü ile ilgili itirazlarını birbir açıkladı. Bu yazısında özellikle kin ortamını ve "*Amerikan vatandaşlığını yeni kazanmış olan yabancılar*"ın taraf tutmalarını anlatır. ([9])

"*Belli başlı sanıklara gelince: Höss, Streicher, Pohl işkence gördüler*." (23.5919)

---

[8] Sayılara indirgenmiş olan kaynaklar, Toronto'da, Agustos 1992'de, Barbara Kulaszka tarafından neşredilen, Toronto 1988 davasının belgelerinin nüshalarınt göstermektedir.

[9] *The Jewish Paradox* (Grosset - Dunlap, 1978, s. 122) kitabında, Doktor Goldman şu açıklamada bulunur: "Savaş esnasında, Dünya Yahudi Kongresi New-York'ta bir Yahudi Işleri Enstitüsü kurdu. Yöneticiler Litvanyalı iki büyük Yahudi hukukçu idi:]acob ve Nehemiah Robinson. Onların raporu sayesinde, enstitü tamamiyle devrimci iki fikir geliştirdi: Nürnberg Mahkemesi'nin kurulması ve Almanlar'a tazminat ödettirilmesi."

Nürnberg statüleri gereği, (ki bu statülere göre müttefiklerin araştırma komisyonlarının raporları delil değeri taşıyordu), Almanlar'ı Katyn'de II bin Polonyalı subayı katletmekle itham eden Sovyet raporu, 8 Ağustos 1945'te, galipler tarafından tartışılmaz, "sahih delil" olarak kabul edildi.

Kaynak: SSCB Belgesi 54,
T.M.l. 39. cilt, s. 290. 32.

Sovyet Başsavcı General Rudenko, Nürnberg Mahkemesi Statüsü'nün 21. maddesine dayanarak "itiraza konu olamaz" diyebildi (15, s. 300).

13 Nisan 1990'da, milletlerarası basın, Katyn cinayetinin Beria ve Sovyet yetkililer tarafından işlenmiş olduğunu ilân ediyordu. Cenevre Üniversitesi'nden Profesör Naville, kadavraları incelerken, ceplerinde katliamın bu tarihte işlenmiş olduğunu gösteren 1940 tarihini taşıyan belgeler bulmuştu. 1940'ta, Smolensk bölgesi Sovyetler tarafından işgal edilmişti.
[106]

* * *

Buradaki konumuz olan "İsrail Devletinin Kurucu Efsaneleri" sınırları içinde kalmak için, yarım asırdan fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, hala sadece Ortadoğu'da değil, günümüz dünyasında da en büyük zarar ve ziyanı vermeye devam eden yalanlardan biri üzerinde durmak istiyoruz. Bu yalan, 6 milyon Yahudi'nin öldürülmüş olduğu efsanesidir. Bir dogma haline getirilen ve (Holokost kelimesinin anlam olarak da içerdiği şekilde [Yahudi katliamını ifade eden bu kelime kurbanın bütünüyle ateşte yakılarak Allah'a sunulması manasına geliyor. Çev.]) kutsallaştırılan bu efsane, İsrail devletinin Filistin'de, bütün Ortadoğu'da, ABD' de ve ABD aracılığıyla bütün dünya siyasetinde yaptıkları haksızlıkları ve milletlerarası her türlü hukukun üstüne yerleştirerek işledikleri bütün zulümleri mazur göstermek için istismar edilmektedir.

Nürnberg Mahkemesi bu 6 milyon rakamını resmileştirmiş ve o zamandan beri bu rakam yazılı veya sözlü basında, edebiyatta, sinema da ve hatta okul kitaplarında dahi kamuoylarınıyanıltıp yönlendirmede kullanılagelmiştir.

Halbuki bu rakam, iki şahidin söylediklerine dayanmaktadır. Bu şahitlerden biri Hoettl ve diğeri Wisliceny'dir.

İşte birincisi olan, Reich Emniyeti Merkez Ofisi 4. şube büro şefi yardımcısı, *Obersturmbannführer* Dr. Wilhelm Hoettl'in Nürnberg hakimlerine söyledikleri:

"*Nisan 1944'te, 1938'den beri tanıdığım 5.5.* Obersturmbannführer *Adolf Eichmann, benim Budapeşte'deki dairemde benimle görüştü... Kendisinin Müttefik Milletler tarafından savaş suçlusu olarak görüldüğünü biliyordu, çünkü binlerce Yahudi'nin hayatı yüreğinde yaraydı. Kendisine bunların sayısının ne kadar olduğunu sordum. Sayının büyük bir sır olduğunu, fakat yine de bana cevap vereceğini söyledi. Elindeki bilgilerden şu sonuca varmıştı: Değişik imha kamplarında o sıralar yaklaşık 4 milyon Yahudi*
[107] *öldürülmüştü ve iki milyonu da bir başka tarzda ölüme gitmişti*."

Kaynak: Nürnberg Davası, c. 4, s. 657.

Ve işte ikincisinin ifadesi:

"*O (Eichmann) mezarın üstünde gülerek sıçrayacağını söylüyordu, çünkü kalbinde beş milyon kişinin bıraktığı iz, ona olağanüstü bir memnunluk veriyordu" (Age).*

Bu iki şahitlikten yola çıkarak Poliakov bile şöyle diyordu:

"Bu kadar eksik bir şekilde desteklenen rakamın şüpheli bir rakam olduğunun ileri sürülmesi mümkündür."

Kaynak: *İkinci Dünya Savaşı Tarihi Dergisi*, Ekim 1956.

New-York'ta yayımlanan İbrani gazetesi *Der Aufbau* 30 Haziran 1965 tarihli nüshasında, bu tarihte 3 milyon 375 bin kişinin Hitler'in idaresi döneminde maruz kaldığı zarar ziyan için "tazminat" isteğinde bulunmuş olduğunu yazdı.

İlâve edelim ki en tam ve en net olan baş *tanıklık, Intelligence Service* ajanı Hoettl'in tanıklığıdır.

Kaynak: 25 Ocak 1961 tarihli İngliz Week end dergisi, kapağında Hoettl'in portresini ve şu yazıyı yayımladı: "Bir Casusun Hikâyesi" kurgu bilimden daha garip: Nazi yöneticilerin bu dostunun patronu Britanya gizli servisinin bir adamıydı".

"Nürnberg Mahkemesi"nin hukuki anormallikleri hakkında, Amerika Birleşik Devletleri Anayasa Mahkemesi'nin büyük hukukçuları ile diğer pek çok hukukçunun itirazlarını teyiden, biz örnek olarak sadece her hakiki davanın işleyişindeki değişmez kuralların nasıl ihlal edildiklerini sergileyeceğiz.

1 - Ortaya konan metinler'in sahihliğinin tesbit ve tahkiki;

2 - Tanıklıklar'ın değerinin tahlili ve hangi şartlar altında elde edildikleri;

3 - İşleyişini ve etkilerini belirlemek için **suç aleti**'nin bilimsel incelenmesi.

[108]

A) METİNLER

"Nihâî çözüm"ün ne olduğunu belirlemek için temel, kesin metinler, her şeyden önce en yüksek sorumlulara, yani Hitler, Goering, Heydrich ve Himmler'e atfedilen imha emirleri ve bu emirlerin yerine getirilmesi için verilmiş olan direktiflerdir.

Önce Hitler'in *imha* talimatı üzerinde duralım.

Soykırım ve *Holokost* nazariyecilerinin gayretlerine rağmen, böyle bir direktifin hiçbir izine hiçbir zaman rastlanılma dı. Nitekim 1968'den itibaren Madam Olga Wormser-Migot şunları yazar:

"*Auschwitz'de zehirli gazla imha konusunda yazılı açık bir emir mevcut olmadığı gibi, Kasım 1944'te bunun durdurulması emri de bulunmamaktadır.*" Daha net ifadeler kullanarak şöyle devam eder: "*Nürnberg davasında da, bölge davalan sırasında da, Höss'ün Krakovi'de, Eichmann'ın İsrail'deki davalannda da, kamp komutanlarının davasında da, Kasım 1965'ten Ağustos 1966'ya kadar süren Frankfurt (ikinci bölge Auschwitz sanıkları) davasında da, Himmler'in Yahudiler'in zehirli gaz ile imha edilmelerini sona erdirmeyle ilgili o 22 Kasım 1944 tarihli meşhur emri, yani "Nihâî Çözüm"e son verme emri ibraz edilememiştir.*"

Kaynak: Olga Wormser-Migot, *Nazi Toplama Kampı Sistemi*, PUF 1968, s. 544 ve 13.

Tel-Aviv "Belgeleme Merkezi"nden Doktor Kubovy, 1960'ta kabul eder ki "*Yahudiler'in imha edilmelerinden bahseden Hitler, Himmler veya Heydrich imzalı hiçbir belge mevcut değildir... Goering'in Heydrich'e mektubunda, Yahudi meselesinin nihâî çözümü ile ilgili olarak "imha" kelimesi geçmemektedir.*"

Kaynak: Lucy Dawidowicz, *The War*

Against the Jews, 1975, s. 121.

"Revizyonistler"in eleştirel çalışmalarını irdelemek üzere, Şubat 1982'de, Paris Sorbonne Üniversitesi'ndeki toplantıdan
[109] sonra, basına yapılan açıklamada, Raymond Aron ve François Furet şu deme ci vermek zorunda kaldılar: "En ilmî araştırmalara rağmen, Hitler'in Yahudiler'in imha edilmesiyle ilgili bir emri asla bulunamamıştır."

1981'de de Laqueur şu itirafta bulunmuştur: "Bugüne kadar Hitler'in Avrupa Yahudi cemaatinin yok edilmesiyle ilgili yazılı bir emri bulunamamıştır ve büyük ihtimalle de bu emir hiçbir zaman verilmemiştir."

Kaynak: Walter Laqueur, *The Terrible Secret,*
Francfort/Main, Berlin, Viyana, 1981,s. 90.

Bütün bunlara rağmen, Vidal-Naquet ve Leon Poliakov'un kışkırtmasıyla, aşağıdaki bildiriye imza atan başka tarihçiler bulunabilmiştir:

"(...) *Böyle bir kitle katliamınIn teknik bakımdan nasıl mümkün olabildiği merak edilmemelidir. Teknik olarak mümkündü ki böyle bir şey vuku buldu. Bu konuyla ilgili her türlü tarihi araştırma ve soruşturmanın mecburi hareket noktası budur. Bize düşen, sadece bunu, yani şu hakikati hatırlatmaktır: Gaz odalannın varlığı konusunda tartışma yoktur,* ***böyle bir tartışma olamaz da***."

- Merak edilmemelidir...
- Mecbüri hareket noktası...
- Tartışması yapılamaz...

Araştırmaya karşı üç yasak, üç tabu, üç kesin sınır. Böylesi bir uyarı, tarihin tarihinde gerçekten de tarihi dönüm noktasını oluşturmaktadır. Çünkü tesbiti söz konusu olan vakıa, her türlü araştırma ve her çeşit tenkitten önce, mutlak ve dokunulmaz hakikat olarak ortaya konulmuştur. Zira, bir zafer ertesinde, galipler tarafından bir kere hükme bağlanmış olan bu hususların araştırılmaları ve tenkit edilmeleri üç zorlayıcı buyrukla yasaklanmıştır.

Halbuki tarih, eğer bilimsel bir statüye sahip olsun isteni yorsa,
[110] sürekli bir araştırma olmak zorundadır. Hatta ve hatta, Öklid postülası veya Newton kanunları kadar kesinliğe sahip olduğuna inanılan hususları bile tarih, tekrar tekrar tartışma konusu yapabilir ve yapabilmelidir.

İşte çok çarpıcı bir örnek:

"*Milletlerarası Auschwitz Komitesi, Kasım 1990'da, "4 milyon ölü" yazısı taşıyan Auschwitz'i anma levhasının, "bir milyandan fazla ölü" ifadesi bulunan bir başka levha ile değiştirilmesini önerdi. Söz konusu komitenin başkanı Doktor Maurice Goldstein buna karşı çıktı.*"

Kaynak: *Le Soir,* Brüksel,
19-20 Ekim 1991, sayfa 16.

Aslında Doktor Goldstein eski levhaların değiştirilmesine hiçbir şekilde itiraz etmiyordu, o sadece yeni levhada rakam bulunmamasını arzuluyordu. Çünkü muhtemelen kısa zaman sonra, şimdi öngörülen rakamın da indirilmesi için yeni bir gözden geçirme / revizer zaruretinin doğacağını biliyordu.

Nitekim Birkenau kampının girişindeki levhada 1994'e kadar şu yazı vardı:

"*Burada, 1940'tan 1945'e kadar, dört milyon erkek, kadın ve çocuk Hitler'in soykırımlannın işkencesini görmüş ve öldürülmüştür.* "

Tarihçi Wladislaw Bartoszevski'nin başkanlık ettiği ve çeşitli milletlerden yirmi altı üyenin yer aldığı Devlet Müzesi Milletlerarası Komitesi'nin girişimi sayesinde, söz konusu yazı hakikatten daha az uzak bir yönde değiştirilmiştir:

"*Naziler'in, çoğUnluğUnu çeşitli Avrupa ülkelerinin Yahudil-eri'nin oluşturduğu bir buçuk milyon erkek, kadın ve çocuğu katlettikleri bu yer, insanlık için ebediyen bir umutsuzluk ve bir uyarı çığlığı olsun.*"

Kaynak: Luc Rosenzweig'ın makalesi,
Le Monde, 27 Ocak 1995.

Bu örnek gösteriyor ki tarih, kin vaizlerinin entellektüel terörizminden yakasını kurtarabilmek için, sürekli bir *reviz yon'u /*
[111]
gözden geçirme'yi gerektirmektedir. Tarih ya *revizyonist / gözden geçirmeci*'dir, ya da tahrif edilmiş bir propagandadır.

Şu halde biz, tenkitçi, "revizyonist / gözden geçirmeci", saf tarihe, yani metinlerin tahliline, şahitliklerin tahkikine ve suç âleti üzerindeki uzman araştırmalarına dayanan tarihe dönelim.

İlk önce Nasyonal-Sosyalist Parti'nin programında Yahudiler'le ilgili bölüme bakalım.

Yahudiler problemi, Nasyonal-Sosyalist Parti Programı'nın (N. S. D. A. P.) dördüncü maddesinde ele alınmıştır:

"*Sadece bütün haklara sahip vatandaşlar Alman tabiiyetine sahip olabilirler. Alman kanı taşıyanlar din ve mezhebi ne olursa olsun, bütün haklara sahip vatandaşlardır. Öyleyse, hiçbir Yahudi bütün haklara sahip vatandaş olamaz.*"

Staatsbürger vatandaşı belirliyordu, *Volksgenosse* ise, mütecanis bir topluluğun üyesi olması hasebiyle bütün haklara sahip vatandaşı ifade ediyordu.

Biraz ilerde beşinci maddeyi görüyoruz:

"*Alman tabiiyyetine sahip olmayan kimse, Almanya'da ancak misafir* (Gast) *sıfatıyla yaşayabilecek ve yabancı mukîmlerle ilgili yürürlükteki kanun hükümlerine bağlı olacaktır.*"

Sonraki 7. maddede, Alman uyrukluğuna sahip olmayan kimselerin, bazı şartlarda, Reich'te ikametinin yasaklanması söz konusu edilmektedir; 8. madde ise, Alman olmayanların ülkeye her türlü yeni göçlerinin durdurulmasını, 2 Ağustos 1914'ten bu yana Almanya'ya girmiş olan Alman olmayanların da derhal ihracını gerektirmektedir. Bu son madde, Birinci Dünya Savaşı sırasında ve sonrasında Reich'e çok sayıda gelmiş olan Doğu Yahudileri'ni açıktan hedef almaktadır.

23. madde yine bu mesele üzerinde durur ve Yahudiler'in basında çalışma haklarının olmayacağı hükmünü koyar. 24. madde ise Parti'nin "materyalist Yahudi anlayış"a karşı mücadele ettiğini beyan eder.
[112]

a - Yahudiler'in imhasına dair Hitler'in emirleri

Raul Hilberg *Avrupa Yahudileri'nin Imhası* adlı kitabının 1961'deki ilk baskısında, Hitler tarafından verilmiş iki imha emri olduğunu yazar: Biri 1941 ilkbaharında (Rusya'ya girişte), diğeri de birkaç ay sonra.

Fakat 1985'te "*gözden geçirilmiş ikinci baskısında, Hitler'in "nihâî çözüm"e yönelik emir veya kararlarıyla ilgili bütün kaynaklar sistemli bir şekilde yok edilmiştir*" diye yazar.

Kaynak: "The Revised Hilberg", Simon
Wiesenthal Annal, c. 3. 1986, s. 294.

1961 baskısı, sayfa 171'de şu tesbitte bulunuyordu: "*Olüm kararı safhası nasılortaya çıktı? Esas itibariyle Hitler'in iki emri ile. 1941 ilkbaharında bir emir verilmişti*."

Bu emirler hangi ifadelerle verilmişti?

Hilberg: "*Zikrettiğim belgeyi yazan General Jodl'a göre, kullanılan ifadeler şunlardı: Adolf Hitler Yahudi Bolşevik görevlilerin temizlenmesini istediğini söyledi. Bu ilk noktayd1... General Jodl tarafından yazılmış olan emrin muhtevası böyleydi*" (4-82).

Hilberg: "*Emir sözlü idi.*"

Demek ki: Hilberg General Jodl'un Hitler'in söylemiş olduğunu söylediğini söyledi!... Hitler daha ilk sataşmalarından itibaren ve "Kavgam"da, Yahudiler'i Almanya'dan sürüp çıkarmak istediğini belirtir. Biz bundan böyle, bu tabirle ne denilmek istendiğini açıklığa kavuşturmak için, Almanca metinlerden sadece "nihâî çözüm" ifadesi geçenlerinin üzerinde duracağız.

Fransa'ya karşı zafer kazanıldıktan sonra, 24 Haziran 1940'ta, Heydrich Maliye Bakanı Ribbentrop'a yazdığı bir mektupta "ülkeyi esas alan bir nihâî çözüm" (*Eine territoriale Endlösung*) sözü eder.

Kaynak: Gerald Flemming, *Hitler und die Endlösung*, Wiesbaden - Münih, 1982, s. 56.

[113]

Avrupa dışında bir Yahudi "bölgesi" meydana getirilmesi istenmekte ve bunun üzerine Ribbentrop "Madagaskar projesi"ni teklif etmektedir.

Temmuz 1940'ta, Yahudi meselelerinden sorumlu Franz Rademacher bu talimatı şöyle özetler: "*Bütün Yahudiler Avrupa'dan dışarı!*"

Kaynak: Josepe Billig, *Yahudi Meselesinin Nihâî Çözümü*, Paris, 1977, s. 58.

Aslında bu "ülkeyi esas alan bir nihâî çözüm", bundan böyle Avrupa'ya egemen olan Almanya'nın yeni durumuna uygun düşüyordu. Çünkü Yahudiler'i Almanya'nın dışına sürmek artık kafi gelmiyordu.

Bütün Avrupa Yahudileri'nin Madagaskar'a sürülmesine dayanan bu "nihâî çözüm" projesinin sorumlusu Rademacher, bunun gerçekleştirilmesinin dört seneyi gerektirdiğine dikkat çeker ve "Finansman" bölümünde, şu tesbiti yapar: "*Onerilen nihâî çözümün* (Endlösung) *gerçekleşmesi çok önemli masraflar gerektirmektedir.*"

Kaynak: N.G. 2586.

b) Goering'in Heydrich'e 31 Temmuz 1941 tarihli mektubu

Heydrich Goering'e sorar: "*1939'da bana Yahudi meselesiyle ilgili tedbirleri alma emri verdiniz. Bana tevdi ettiğiniz görevi şimdi Rusya'dan almış olduğumuz yeni topraklar üzerinde de uygulamam gerekiyor mu?...*"

Yahudiler'in katledilmeleriyle ilgili burada da hiçbir şey yok. Sadece yeni şartlar göz önüne alınarak onların basit coğrafi bir transferinden söz ediliyor (33.93739374). ([10])

Şu halde tek "nihâî çözüm", savaş (kazanılması şartıyla) onların hepsini Avrupa dışındaki (ilk teklif olan Madagaskar
[114] projesi gibi) bir gettoya koymaya imkân verinceye kadar, kendilerini hep daha uzağa sürerek, Avrupa'yı Yahudiler'inden boşaltmaktan ibaretti.

[10] 1988 tarihli Toronto Davası kaynaklarına bkz. (daha önce geçti).

Dilin şifreli ve gizli olduğu varsayımının iler tutar yanı yoktur, ([11]) çünkü diğer suçlar konusundaki belgeler açık ifadeli olarak ortadadırlar. Bu belgeli suçlar arasında ötanazi, İngiliz komandoların öldürülmesi, Amerikalı pilotların linç edilmeleri, işgal edildiği takdirde Stalingrad'daki erkeklerin imhası emirlerini sayabiliriz. "*Bütün bu suçlar için belgeler ortada. Halbuki tek bu vakada hiçbir şey yok, ne orijinalleri, ne de kopyeleri*", ilâve edelim, ne de bu kadar geniş direktifler in yerine getirilmesi için gerekli talimat veya emirler (33.9375- 9376).

"*Ocak 1942'de, Gestapo şefi Reinhard Heydrich, Berlin yöneticilerine Führer'in bütün Yahudiler'i, daha önce düşünülen deniz aşırı sürgün yerine, Doğu topraklarına boşaltmaya karar vermiş olduğunu haber vermişti*" (34-9544).

Mart 1942'de elden ele dolaştırılan bir nottan, Heydrich'in bürosunda bakanlar, Avrupa Yahudileri'nin "*savaş sonrasında kendi miIlı yurtlan olacak, Madagaskar gibi, uzak bir ülkeye gönderilecekleri güne kadar...*" Doğu'da bir araya toplanacaklarını öğrenmişlerdi (34-9545 - 9546).

Poliakov şu notu düşer: "*Vazgeçilinceye kadar "Madagaskar Plânı" bazen Alman yöneticiler tarafından "Yahudi meselesi" için "nihâî çözüm" adıyla anılmıştır.*"

Kaynak: Poliakov, *Kudüs Davası*,
Paris, 1963, s. 152.

Fiziki: imha tezini her ne pahasına olursa olsun devam ettirmek için, demek ki bir kurnazlık bulmak gerekti: "*Yahudi meselesinin nihâî çözümü, Hitler'in Avrupa Yahudileri'ni imha pıanını belirleyen klasik ifadelerden biri olmuştu.*"

Kaynak: Gerald Reitlinger, *Nihâî Çözüm*, s. 19.

[115]

Hem zaten, böyle şifreli bir dil kullanıldığını gösteren hiçbir delil sunulamamıştır. Şifreli dil söz konusu olduğunda ise her hangi bir belgeye istenilen şeyi dedirtmek mümkündür. Bu konuda iki örnek verelim:

Birincisi, Goering'in 31 Temmuz 1941 tarihli mektubudur (Heydrich'in yukarıda adı edilen mektubundan bir ay sonra yazılan bu mektupta kelimelerin anlamları beklenmedik bir şekilde değiştiriliyor!).

Bu mektubunda Goering, Heydrich'e verdiği direktifleri tamamlamaktadır: "*24.1.1939 tarihli kararname ile size verilen işe, yani şartları göz önünde bulundurarak, göç veya boşaltma yoluyla Yahudi meselesi için en avantajlı çözümü bulma görevine ek olarak, bu mektupla sizi, Avrupa'da Alman nüfuz bölgesi içindeki Yahudi meselesinin toplu bir çözümü* (Gesamtlösung) *için... bütün gerekli hazırlıkları başlatmakla vazifelendiriyorum... Sizi Yahudi meselesinde bizim özlediğimiz* (Endlösung der Judenfrage) *nihâî çözümü gerçekleştirmek için derhal organizasyon tedbirleri ve müşahhas ve maddî düzenlemelerle ilgili bir genel proje* (Gesamtentwurf) *sunmakla görevlendiriyorum.*"

Kaynak: Hilberg, age. 2. baskı,
s. 401. (N.G. 2586 - E.P.S. 710).

Reitlinger'in, bu belgeyi (kitabının ıos. sayfasında) zikrederken, göç ve boşaltma ile ilgili baş kısmını makaslaması manidardır. Halbuki bu mektup, Hitler'in Ocak 1939'da Polonya'ya egemen bulunduğu ve henüz Fransa'ya bile hakim olmadığı dönemde, "şartlar

[11] Böylesi şifreli yazılara canınızın istedigi anlamı verebilirsiniz. Fransa'nın işgali sırasında, Londra'dan gönderilen "Marguerite ile randevuyu unu tumayın" şifreli bir mesaja, mesela, "Falan köprüyü uçurun" anlamı verilebiliyordu.

hesaba katılarak" alınmış boşaltma tedbirlerinin yeni bir yaygınlaştırıhşını emretmektedir. 1941 Temmuz ayına gelindiğinde ise bütün Avrupa'yı ele geçirmişti.

Goering'in mektup metninin anlamı aslında daha ilk paragrafından itibaren apaçık ortadadır: Bugüne kadar Almanya'da uygulanan Yahudi göç ve boşaltma politikası, bundan böyle yeni fetihlerden ötürü, Avrupa'nın Alman hakimiyeti altındaki bütün bölgelerine yayılmalıdır. "Toplu çözüm" yeni
[116] durumu göz önüne alıyor. Bu çözüm bir "nihâî çözüm" olamayacaktır. Bu son çözüm, ancak savaş sonrasında gerçekleşecek, yani Rusya dahil Avrupa'da tam bir zafer kaz anılmasından sonra, Hitler'in "*Avrupa'yı Yahudiler'inden boşaltmak*" şeklindeki değişmez hedefine göre, Afrika veya başka bir yere nihâî: boşaltma imkanı doğacaktır.

Özetle, Goering'in Heydrich'e talimatı, önceden tasarlanmış bir şemaya göre keyfi olarak yorumlanmadıkça, o ana kadar sadece Almanya'da uygulanabilen hususların bütün Avrupa'ya tatbiki emrinden başka bir şey değildir. Hedefhiç şüphesiz insanlık dışı ve canicedir, fakat bu hedef, Nürnberg Savcısı Robert M.W. Kempner'in şu iddiasına benzer bir "imha" düşüncesini asla kapsamamaktadır: "*Bu satırlarla, Heydrich ve suç ortakları (Yahudiler'in) meşru cinayetiyle resmen görevlendirilmişlerdi.*"

Goering, Almanca "*Gesamtlösung*" (toplu çözüm) kelimesinin İngilizce'ye "nihâî çözüm" (*Endlösung*) olarak tercüme edilmesine itiraz edince, Savcı jackson tahrifi kabul etmek ve hakiki: ifadeyi yeniden tesbit ettirmek zorunda kaldı.

Kaynak: I.M.T., 9, 575.

24 Haziran 1940'tan itibaren Heydrich nihâî çözüm'ü mümkün olan en erken vakitte gerçekleştirmek arzusunda olduğunu Ribbentrop'a bildirmişti. Şöyle yazmıştı:

"*Bugün Alman hakimiyeti altında bulunan toprak üzerindeki 3 milyon 250 bin kadar Yahudi'nin şu anki mevcudiyetinin ortaya çıkardığı genel problem, artık onların göç ettirilmesiyle çözümlenemez. O yüzden bu andan itibaren ülke esasına dayalı nihâî bir çözüm zorunlu hale gelmektedir.*"

Kaynak: Eichmann'ın Kudüs'teki
davasında sunulan 464 nolu ispatlayıcı belge.

Aynı dönemde Himmler Hitler'e bir dilekçe göndermişti. Bunda sonuç olarak şöyle deniliyordu: "*Bütün Yahudiler'in Afrika*
[117] *veya bir sömürgeye göçü sayesinde Yahudi meselesinin kesin olarak çözüme kavuşturulmuş olduğunu görmeyi umuyorum.*"

Kaynak: *Vierteljahreshefte*, 1957, 197.

Hitler bu teklifi benimsedi, çünkü 10 Şubat 1942'de, Dışişleri Bakanlığı'ndaki "Deutschland III" sorumlusu Rademacher resmi: bir mektupta şunları yazıyordu:

"*Bu arada, Sovyetler Birliği'ne karşı savaş bize nihâî çözüm için yeni topraklara sahip olma imkânı sağladı. Netice itibariyle, Führer Yahudiidi Madagaskar'a değil, Doğuya göç ettirmeye karar verdi. Onun için, nihâî çözüm için Madagaskar'ı düşünmeye artık gerek kalmadı.*"

Kaynak: Reitlinger tarafından zikredilen, Wilhelmstrasse davasının N.G. 3933 sayılı belgesi, *The Final Solution*, s. 79. Yazar burada da en ufak bir delil göstermeksizin bunu yine "kurgulama" veya "maskeleme" anlamında "yorumlama" yoluna gitmektedir.

Gerçekte özgün ifade die *Gesamtlösung der Judenfrage* yani artık vazgeçilmeyecek olan bütüncü *toplu* çözümdür. Fakat ilk defa olarak Heydrich'e bunun hazırlığını yapmayı emrettiği (P.S. 710 T. 26, s. 266) 31. 7. 1941 tarihli mektubunun 1. paragrafında kullanan Goering, son paragrafında *die Endlösung der Judenfrage* ifadesini kullandı. Teamülde de bu ifade galip geldi, fakat yukarıdaki ile aynı manada anlaşıldı, yoksa söz konusu kimselerin ortadan kaldırılmasıyla meselenin halledilmesi anlamında değiL. Nürnberg'de 20 Mart 1946'da bizzat Goering'in kasıth tercümeye suçüstü yapması üzerine, hakim jackson bunu kabul etmek zorunda kaldı (c. 9, s. 552). Ne var ki, bir teoriyi bütünüyle yıkıp yerle bir eden bu hadiseden basın tek bir kelimeyle olsun bahsetmedi.

Bir tezi doğrulamak için kelimelerin anlamlarının bu keyfi: değiştirilişinin ikinci örneği, 20 Ocak 1942'de Berlin'de düzenlenen "Grand Wannsee" konferansıyla ilgili olarak yapılan saptırmacadır.

[118] Konferansın başından itibaren Heydrich "*Avrupa'daki Yahudi meselesinin nihâî çözümünün* (Endlösung der europäischen Judenfrage) *hazırlanmasından sorumlu makama*" tayin edilmiş olduğunu hatırlatır... "*Bundan böyle coğrafi sınırlar hesaba katıImaksızın Yahudi meselesinin nihdı çözümü için gerekli tedbirlerin tamamından sorumlu olacaktır*" (Vurgular tarafımdan yapılmıştır, R.G.).

Heydrich daha sonra o ana kadar yürütülmüş olan Yahudi karşıtı siyaseti özetler:

a - Yahudiler'in Alman halkı için hayatî alanların dışına atılması. .

b - Yahudiler'in Alman halkı için hayatî sahanın dışına atılması.

Alman ordusunun Doğu (Sovyetler Birliği) cephesinde yıldırım hızıyla ilerlemesinden ötürü, Heydrich normalolarak bu yeni duruma göre çalışmasını sürdürdü: "*Führer'in önceden verdiği izinle, göç yerini bir başka çözüm imkanına, yani Yahudiler'in Doğu'ya boşaltılmasına bıraktı*" (Vurgular tarafımdan yapılmıştır, R.G.).

"*Bununla beraber bu faaliyetler geçici çareler olarak görülemezdi, aksine bu sahada daha önce ediniimiş olan pratik tecrübeler Yahudi meselesinin gelecekteki nihâî çözümü için önemli bir anlamı haizdiler*."

Kaynak: N.G. 2586 G..

Bu kesin çözüm hakikaten de ancak savaş sonrasında gerçekleştirilebilirdi ve bu çüzüm hep aynı yönde, yani bütün Avrupa Yahudiler'ini sürmek yönünde aranmıştı. Hitler'in Paris'teki Büyükelçi Abetz'e açıkça söylediği budur: Führer ona savaş sonrasında bütün *Avrupa Yahudiler'ini boşaltmak* niyetinde olduğunu söyledi.

Kaynak: *Documents on German Foreign Policy*",
1918-1945. Seri D. c. 10, s. 484.

[119]

Wannsee metni (20 Ocak 1942)

"*Nihâî çözüm sırasında Yahudiler kendilerinin çalışmalarından yararlanılmak üzere Doğuya doğru özel istikamette yol alacaklar. Cinslere göre ayrılacaklar. Çalışma gücü olan Yahudiler yollar yapmak üzere büyük iş bölgelerine geniş sıralar halinde sevkedilecekler. Sonuçta hiç şüphesiz tabiî ayıklama neticesi büyük bir miktarı ölecektir.*

Nihayetinde hayatta kalacak olanlar (ki bunlar kuşkusuz en sağlam kesimi oluşturacaklardı) gerektiği gibi muameleye tabi tutulacaklardır, zira onlar tabii bir ayıklamayı temsil ediyorlar. Bunların salıverilmesi yeni bir Yahudi gelişiminin tohum çekirdiği olarak görülmelidir (nitekim tarihi tecrübe de bunu gösterir...)" (13-3133).

Irving: "*Nürnberg'den 'sonra ikincisi olan Wilhelmstrasse davasının raporlarını okudum. Daha sonra oniki dava oldu. Bunlardan hiçbiri, Wannsee konferansında*

Yahudiler'in öldürülerek temizlenmelerinin tartışıldığını gösteren kanıtlar sunamamıştır" (33-9372 - 9373).

Wannsee Protokolu 20 Ocak 1942'de yapılan bir konferansın raporudur. Bu konferansa Yahudi meselesinin çözümüyle idari yönden ilgili devlet bakanları ve bunu yerine getirmekle görevli servislerin şefleri katıldılar. Burada söz konusu olan metinde ne gaz odaları, ne de imha meselesi vardır, sadece Avrupa'nın doğusu na Yahudi naklinden bahsedilmektedir.

Bu rapor aslında uydurma bir belgenin bütün özelliklerini taşımaktadır. Nitekim Robert N. W. Kempner'in kitabında (*Eichmann und Komplizen*, s. 132 ve devam eden sayfalar) neşredilen fotokopisine baktığımızda, mühür, tarih, imza görmüyoruz, karşımızda küçültülmüş bir kağıt forması üzerine daktilo ile yazılmış normal harf karakterleri, vb. çıkıyor.

Her halükarda, bu raporda gaz odaları söz konusu edilmemektedir.

[120]

Bu raporların Fransızca tercümelerinde sözgelimi "*die Zurückdrangung der Juden aus dem Lebensraum des deutschen Volkes*" ifadesi "*Alman halkının hayati sahasından Yahudiler'in bertaraf edilmesi*" şeklinde tercüme edilmiş ve yorumunda da "bertaraf" kelimesi "imha" anlamında ele alınmıştır. Oysa "Yahudiler'in Alman halkının hayati sahasının dışına atılması" sözkonusudur. İngilizce ve Rusça'sında da aynı yöntem izlenmiştir.

Maamafih, Almanlar Yahudildi hayatî sahaları olarak belirledikleri yerlerin dışına atma kararlarını ifade etmek için, aynı anlama gelen başka kelimeleri de seve seve kullanmışlardır: *Ausschaltung* (bertaraf, atma, dışlama) ve özellikle de *Ausrottung* (söküp atma, köküyle sökme) gibi. Bu son kelime, Almanca'da Vernichtung denilen imha kelimesiyle tercüme edildi. Örnek: Obergruppenführer (SS Waffen tümeni generalleri) önünde, 4 Ekim 1943'te, Posen'de verdiği nutukta, Himmler şöyle konuştu: "*Ich meine jetzt die Judenevakuierung, die Ausrottung des jüdischen Volkes... Das jüdische Volk wird ausgerotten. vb...*". Bir sonraki cümlede düşüncesini açıklarken Ausschaltung kelimesini kullanır (P.S. 1919, c. 29, s. 145). Şu demek: "*Ben şimdi Yahudiler'in boşaltılmasını, Yahudi halkını kökten çıkarıp atmayı düşünüyorum, vb...*" Fakat "Eichmann Dosyası"ında Billig bunu şöyle tercüme eder: "*Bununla Yahudiler'in boşaltılmasını, Yahudi halkının kökünün kazınmasını kastediyorum*" (s. 55) ve "*Yahudiler'in boşaltılması, yani imha edilmesi*" (s. 47).

Bir başka örnek: Hitler ile görüşmelerinden biri ile ilgili olarak, 16 Aralık 1941 tarihli bir notta (P.S. 1517, C. 27, s. 270), Rosenberg "*Ausrottung des Judentums*" ifadesini kullanır. 17 Nisan 1946 celsesinde Amerikalı savcı yardımcısı Dodd bunu "*Yahudiler'in imhası*" diye tercüme eder (c. 11, s. 562). Rosenberg boşuna itiraz etti. Fakat, Naziler'in nutuklarında sık sık geçen "*Ausrottung des Christentums*" ifadesi, her

[121] seferinde "*Hıristiyanlığın Alman kültüründen sökülüp atılması*" diye tercüme edilir (bkz. İkinci Dünya Savaşı Tarihi Dergisi, 1 Ekim 1958, s. 62). Ancak Yahudilik Qudentum) veya Yahudi halkı (das jüdische Volk) söz konusu olduğu zaman ise, "*Ausrottung*" kelimesi imha etme anlamına gelmekte ve sadece bizzat kimliğe değil, aksine bu kimliği oluşturan bütün fertlere uygulanmaktadır.. .

Görüşmeler sırasında, Avrupalı Yahudildi "imha etme" kararının alınmış olduğunun, üç çeyrek asırdan fazla süre, iddia edildiği 20 Ocak 1942 tarihli Wannsee konferansı, 1984'ten itibaren en amansız "revizyonist" düşmanlarının bile bibliyografyasından çıkarılır. Bu noktada kendileri dahi, tarihlerini "revize /gözden geçirmek" zorunda kalmışlardı. Nitekim Mayıs 1984'te yapılan Stuttgart Kongresi'nde, bu "yorum" açık ve net bir şekilde terkedildi.

Kaynak: Eberhard Jaeckel ve Jürgen Rohwer, *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg / İkinci Dünya Savaşı Sırasında Yahudiler'in Öldürülmesi*, D.A.V., 1985 s. 67.

1992'de, Yehuda Bauer 30 Ocak tarihli *The Canadian Jewish News*"da, Wannsee'nin bu yorumunun "aptalca" (*silly*) olduğunu yazar.

Son olarak revizyonizme karşı olan gelenekçi tarihçilerin en yeni sözcüsü, eczacı Jean-Claude Pressac, gelenekçilerin bu yeni revizyonunu tasdik eder.

Kitabının (*Auschwitz'in Ölü Yakma Fırınları*, CNRS yayınları, Paris 1993) 35. sayfasında şunları yazar:

"*Wannsee adı verilen konferans 20 Ocak'ta Berlin'de yapıldı. Yahudiler'in Doğu'ya "atılmalan" hareketi, çalışma yoluyla "tabii" bir elemesinin hatırlatılmasıyla birlikte açıkça öngörülmüşse de, o sıralar hiç kimse endüstriyel tasfiyeden söz etmemiştir. Takip eden gün ve haftalarda,* Auschwitz Bauleitung*'u bu gayeye uygun bir yerleştirmenin tetkiki için ne bir davet, ne bir telgraf ve ne de bir mektup almıştır.*"

[122]

Hatta, kendisinin "Özet Kronoloji"sinde, 20 Ocak 1942 tarihi ile ilgili olarak şunları not eder: "*Yahudiler'in Doğu'ya atılmaları hakkında Wannsee Konferansı*" (s. 114).

İmha edilme revize edilmiştir: Artık dışarı atma söz konusudur.

Dikkat çeken bir başka husus: İmha tezini "ispatlama"yı hedefleyen bütün bu kitap içinde, Wannsee belgesinin ardından en kesin olduğu söylenen belge de, yani Goering'in Heydrich' e 31 Temmuz 1941'de yazdığı mektupta bahis konusu edilmemektedir. Halbuki bu mektupta kullanılan *nihâî çözüm* ifadesinin, Avrupa dışına nakil değil de, imha anlamına geldiği savunuluyordu.

* * *

Toronto davasında Ernst Zündel'i savunan avukat Christie, Hilberg'in kitabının 651. sayfasını zikreder; burada şöyle yazılıdır: "*Kasım 1944'de Himmler, çeşitli pratik sebeplerden ötürü, Yahudi meselesinin halIedilmiş olduğuna karar verdi. Aynı ayın 25'inde bütün ölüm tesislerinin sökülmesini emretti.*"

Kaynak: Kurt Becher'in tanıklığı,
8 Mart 1946, P.S. 3762.

Hilberg bunun Himmler'in bir emri olmadığını kabul eder (4-861-864): "*Becher bunu tanıklığında herhalde hafızasında kaldığı şekliyle takdim etti. Himmler tarafından kulIanılan kelimelerin aynılarını kulIanmasına gerek yoktu.*"

Bir kere daha Hilberg, Himmler'in demiş olduğunu Becher'in dediğini söylüyor... (4.867)

Yahudi probleminin "nihâî çözüm"ünün ancak savaş sonrasında halledileceği konusuna gelince, 1941 yazının "Kahverengi Dosyası" (*Braun Mappe*) bile bunun şahididir. "Yahudi meselesinin çözümü için direktifler" başlıklı paragraf açıkça belirtir: "*Doğu'da işgal edilmiş topraklardaki Yahudi meselesiyle ilgili bütün tedbirler ancak savaş sonrası alınacağı için, Yahudi meselesi Avrupa'da genel bir çözüme kavuşturulacaktır.*"

Kaynak: P.S. Henri Monneray, *Doğu Ülkelerinde Yahudiler'e Yapılan Zulümle İlgili Nürnberg'e Sunulan Dosya*, C.D.J.C. 1949.

[123]

Gerçeğin bu şekilde ortaya konuluşu, Hitler'in cinayetlerini hiçbir şekilde hafifletmez, fakat imha tezinin en ateşli taraftarlarının bile gözünden kaçmayan bir hakikatin sadece hatırlatılmasına yarar. O hakikat da şudur: Hitler, Stalingrad'dan sonra, savaşın son iki yılı içerisinde açmazdadır. Çünkü müttefikler bombardımanlarla onun savaş üretim merkezlerini, nakliyatını tarümar etmektedirler.

Fabrikaları boşaltarak yeni birlikleri askere almak zorunda kalmıştır. Herhalde kendisinin savaş çabası uğruna şu uğursuz saplantısı vardı: Elindeki savaş esirlerini ve Yahudiler'ini, şantiyelerde, insanlık dışı koşullarda da olsa, çalıştıracak yerde, yok etmeyi kafasına koymuştu. Bizzat Poliakov *Kinin Elkitabı* (s. 3) adlı eserinde bu saçma çelişki üzerine dikkat çeker: "*Onlan en zor işlerde çalıştırarak yıpratmak, sözgelimi, kamplarda tutmaktan çok daha ekonomiktir*."

Madam Hannah Arendt de böyle bir hareketin akıl dışılığı üzerinde durur: "*İnşaat malzemeleri ve tekerlekli taşıt kıtlığına rağmen, savaşın tam ortasında, çok büyük ve çok masraflı imha merkezleri yapmak ve milyonlarca insanın naklini düzenlemek suretiyle, Naziler kesinlikle yararsızı zararlı noktasına kadar ittiler... Böylesi bir davranış la askerî zorunluluklar arasındaki bu apaçık çelişki, bu tür bir teşebbüse çılgın ve evhamlı bir hava vermektedir.* "

Kaynak: Hannah Arendt, *Totaliter Sistem*, Paris, 1972, s. 182.

Bu anlatılanlardan da daha garip olan, Poliakov veya Hannah Arendt gibi keskin zekâlı kimselerin, peşin hükümleri yüzünden gerçekleri böylesine kavrayamaz duruma düşmeleri, gerçeküstücü varsayımlarını tartışma konusu yapmamaları, belgelere ve vakıalara müracaat etmemeleridir.

Auschwitz-Birkenau'da, Farben-Sanayi (kimya), Siemens (nakliyat), Portland (inşa) gibi güçlü birimler bulunuyordu. (Auschwitz'in ek kamplarından biri olan) Monovitz'de, 10 [124] tutuklu, 100 bin sivil işçi ve 1.000 Britanya savaşı esiri çalışıyordu.

Kaynak: *German Crimes in Poland*, Varşova, 1946, I. s. 37.

1942'den 1944'e kadar, Auschwitz'in 39 uydu kampından 31'i mahpuslardan işçi olarak yararlanıyor ve bunlardan 19'u da ezici çoğunluğu Yahudi olan kişileri kullanıyordu.

25 Ocak 1942'de, toplama kampları genel müfettişine, Himmler şu talimatı veriyordu: "*100 bin Yahudi'yi kabule hazırlanın... Gelecek haftalarda toplama kamplarına önemli ekonomik vazifeler tevdi edilecektir*."

Kaynak: N.O. 020- a...

Mayıs 44'te Hitler, Jager inşa ve Todt düzenleme programında işçi olarak 200 bin Yahudi'nin istihdam edilmesi emrini verdi.

18 Kasım 1943 tarihli bir S.S.W.V.H.A. emri, işinde sivrilen tutuklulara -Yahudiler dahil- prim verilmesini istiyordu.

Kaynak: Auschwitz Müzesi Merkezi, 6 - 1962, s. 78.

Demek ki orda "çılgın veya evhamlı" hiçbir şey söz konusu değildi, tam aksine amansız bir gerçekçilik vardı. V e bilhassa da bu durum "imhacı" tezlere karşı ilâve bir red oluşturmaktadır.

B) TANIKLIKLAR

Frankfurt'ta, 20 Aralık 1963'ten 20 Ağustos 1965'e kadar süren, çok seyircili siyasî bir harekete yakışır tarzda, geniş bir tiyatroda görülen Auschwitz davasında, müthiş hukukî sahne

eseri, kararın gerekçesine yetmedi, dolayısıyla ağır ceza mahkemesi, elinde hükmünü vermek için gülünç veriler bulunduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

"*Mahkeme, suç ânında gerçekten meydana geldiği hâliyle,*
[125] *olayların sadık bir görüntüsünü elde edebilmek için, alelâde bir cinayet davasında dahi sahip olunan bütün soruşturma araçlarından hemen hemen yoksundu. Kurbanların kadavraları, otopsi raporları, ölüm sebebi hakkında bilirkişi tesbitIeri yoktu. Suçlular tarafından bırakılmış izler, cinayet silâhları, vb. yoktu. Tanıklıkların tahkiki ancak nadir durumlarda mümkün olabildi.*"

Kaynak: Gerekçeli kararın 109. sayfası.

Oysa, suçlayanların iddialarına göre, cinayet silâhı, "gaz odaları" idi. Ne var ki hakimler bunlardan hiçbir "iz" bulamadılar!

Herhalde olayın "herkesçe bilinen bir olay" olması yetiyordu. Tıpkı büyücüler davası zamanında olduğu gibi, hiç kimse kendini bizzat odun yığınları üzerinde yakılma tehlikesini göze almadan, onların şeytanla "cinsel ilişkisi"nden şüphe etmeye cesaret edemiyordu.

1757 yılına gelinceye dek, güneşin dünyanın çevresinde dönmekte olduğu herkesçe bilinen bir olaydı. Bu, apaçık bir gerçekti.

Tarihçi Seignobos şu hususa dikkatimizi çekiyordu: Eğer bir olayın hakikat oluşu, buna şahitlik eden tanıklıkların sayısına göre belirlenecek olsaydı, Ortaçağ'da şeytanın varlığı, herhangi bir tarihî şahsiyetin varlığından daha sağlam bir temele oturtulmuş olurdu.

Bir Amerikan kampı ve bir "savaş suçlarına karşı dava" merkezi haline gelen Dachau'ya Amerika Birleşik Devletleri tarafından gönderilen hakimlerden biri olan Stephen S. Pinter şunları yazar:

"*Dachau'da savaş sonrasında 17 ay ABD askerî hakimi olarak kaldım. Dachau'da gaz odası olmadığına tanıklık edebilirim. Ziyaretçilere yanlış bir şekilde gaz odası diye gösterilen yer, aslında bir ölü yakma fırınından başka bir şey değildir. Almanya'daki diğer toplama kamplarında da hiçbir gaz odası yoktu. Bize*
[126] *Auschwitz'de bir gaz odasının var olduğu söylendi,fakat Auschwitz Rus bölgesinde olduğundan, orayı görmek için Ruslar'dan izin alamıyorduk... Milyonlarca Yahudi'nin öldürülmüş olduğu şeklindeki eski bir propaganda efsanesi bu tarzda devam etti riliyordu. Savaş sonrasında Almanya ve Avusturya'da geçirdiğim altı yıldan sonra, kesinlikle söyleyebilirim ki, pek çok Yahudi öldürülmüştür, fakat bu sayı asla 1 milyon rakamına bile hiçbir şekilde ulaşmamıştır. Bu hususta ben kendimin herhangi bir kimseden daha yetkili olduğuma inanıyorum.*"

Kaynak: Pinter'in Katolik haftalık dergisine mektubu, *Our Sunday Visitor*, 14 Haziran, 1959, s. 15.

Elde yazılı deliller, reddedilmez belgeler olmayınca, Nürnberg Mahkemesi, tıpkı daha sonra gelişen bütün romanlaştırma edebiyatında ve filmlerde olduğu gibi, "tanıklıklar"ı temel almak mecburiyetinde kaldı.

Şahit olarak çağrılan ve "gaz odaları"nın varlığını tasdik eden kampzedeler, bu tasdiki bizzat görmüş olduklarına göre değil de, "denildiğini duymuş" olduklarına göre yaptılar.

Babasının ölümü üzerine, Avusturya Sosyal Demokrat Parti'nin başına geçen Doktor Benedict Kautzsky'nin şahitliği, tipik ve meşhur bir örnektir.

1946'da İsviçre'de yayımlanan *Teufel und Verdammt* (Şeytan ve Lânetli) kitabında, Auschwitz kampında azami hayatta kalma süresinin üç ay olduğunu belirttikten sonra (oysa kendisi orada üç yıldan fazla tutuklu kalmıştır), "gaz odaları" konusunda şunları yazar: "*Ben*

onları kendi gözlerimle görmedim, fakat sözlerine güvenilir pek çok insan tarafından bunların var olduklan bana söylendi."

Bazı tanıklıklar, bilhassa da Rudolf Höss, Sauckel ve *Auschwitz Doktoru Nyiszli*'nin şahitlikleri temel alındı.

Hakim cüppelerine bürünmüş galiplerin tezini "ispatlamak"ta kendini mükemmel tanık olarak gösteren anahtar şahit, Auschwitz kampı eski komutanı Rudolf Höss oldu.
[127]

Tutuklanışından itibaren verdiği ve Nürnberg'deki ifadelerinin hulasası olan özet bilgi Mahkeme'nin kendisinden beklediğine tıpa tıp uyuyordu.

İşte Rudolf Höss'ün 5 Nisan 1946 tarihindeki yeminli ve imzalı beyanı:

"*1 Aralık 1943'e kadar Auschwitz'te komutanlık ettim. Tahminim, orada zehirli gaz ve fırında yakma ile 2 milyon 500 bin kişi idam veya imha edildi ve en az yarım milyon kişi de açlık ve hastalıktan öldü. Bunlann toplam rakamı 3 milyon civarında ölü demektir. Yahudi meselesinin "nihâî çözüm"ü bütün Avrupa Yahudildinin imhası anlamına geliyordu. Ben Haziran 1941'de Auschwitz'de imha için hazırlık yapılması emrini aldım. O dönemde genel yönetim içinde diğer üç imha kampı daha bulunuyordu: Belzec, Treblinke, Wolzek.*"

Basın yayın organlarında artık yarım asır boyunca halkın anlayacağı ve dikkatini çekeceği şekilde savunulan tezlerin bundan daha mükemmel bir tasdiki tasavvur edilemezdi.

Oysa bizzat bu metnin içinde apaçık üç hakikat dışı olay söz konusu ediliyordu:

1 - Yahudi kurbanların toplam sayısını (6 milyon) gerçek göstermek, yani Nürnberg'de daha başlar başlamaz ilân edilen bu resmi rakamı ve o zamandan beri resmi tarihin ve medyanın sürekli tekrarlayıp durduğu o nakaratı ispatlamak için zorunlu olan Auschwitz'de 3 milyon ölü sayısı, Auschwitz-Birkenau'daki yeni anma levhasının gözler önüne serdiği üzere, en az üçte iki oranında düşürülmek zorunda kalınmıştır: Şimdi bu levhada dört milyon rakamının yerini, *bir milyondan birazfazla* ifadesi almıştır.

2 - Belzec ve Treblinca kampları 1941'de mevcut değildi. Bunlar ancak 194 2'de açıldı.

3 - Wolzek kampına gelince, böyle bir kamp hiçbir zaman hiçbir haritada var olmadı.

Ön araştırma yapmadan bu "temel tanıklık" nasıl kayda geçirilebildi?
[128]

Höss bunu kendisi açıklıyor: İlk beyanları kendisini tutuklamış olan Polonyalı yetkililerin denetimi altında yazılmıştır. Auschwitz'de Komutan: Rudolf Höss'ün Hayat Hikayesi adlı kitabın 174. sayfasında şöyle deniliyor:

" İlk sorgum sırasında, itirafları bana dayak atarak aldılar. Imzalamış olmama rağmen, raporda neler yazılı olduğunu bilmiyordum" (5.956).

(Sayfanın altında bir dipnot: Daktilo edilmiş 8 sayfalık bir belge 14 Mart 1946 sabahı saat 2.30'da Höss tarafından imzalanmıştır. O zamandan beri Nürnberg veya Cracovie'de söylemiş ve yazmış olduklarından pek farklı tarafı yoktur.)

Cracovie'deki elyazısı notlarında Höss, Britanya askerî: polisinin kendisini maruz bıraktığı ilk sorgulama şartlarını bizzat anlatır.

"*11 Mart 1946 saat 23'te tutuklandım... Field Security Police bana ağır işkence yaptı. Beni Heide'ye kadar, tam da ıngilizler tarafından sekiz ay önce serbest bırakıldığım o kışlaya kadar yerde sürüklediler. nk sorgulamam orada yapıldı, bunun için çarpıcı deliIIer kullanıldı. Imzalamış olmama rağmen tutanakta neler yazılı olduğunu bilmiyordum. Onca alkol ve onca kırbaç benim için bile çok fazlaydı... Birkaç gün sonra, Britanya bölgesinin ana sorgu merkezi Minden-sur-Weser'e götürüldüm. Orada, bir savcının, bir komutanın ellerinde, bana çok daha kötü muamele edildi.*"

Kaynak: Belge no - 1210.

Kendisi tarafından, demek ki 1943'ten itibaren Auschwitz'de, imha edilmiş "2.5 milyon" Yahudi'nin "deliller"ini almak için, Rudolf Höss'e işkence edilmiş olduğu ancak 1983'te tasdik edilldi.

Kitap Ruppert Butler tarafından *Legions of Death* (Ölüm Alayları) adıyla yazılmıştır (Ed. Hamlyn Paperbacks). Orada Bernard Clarke'ın tanıklığı anlatılıyor (B. Clarke, karısından [129] ve çocuklarından ölümle tehdit ederek aldığı adresteki çiftlikte gizlenen Rudolf Höss'ü yakalayan ve onu 11 Mart 1946'da tutuklayan kişidir). Butler "uygun beyan"ı (daha önce zikrettiğimiz, 14 Mart 1946 sabahın saat 2'si imzalı beyanı) elde edebilmek için Höss'e üç gün işkence etmek zorunda kalınmış olduğunu yazar.

Tutuklanır tutuklanmaz o kadar dövüldü ki "*sonunda sağlık görevlisi, yüzbaşı nezdinde ısrarla müdahalede bulundu: Ona durdurmasını söyleyin, yoksa yanınızda bir hadavra götüreceksiniz.*"

Muhatabı Clarke gibi Butler'in de bu tür işkence eylemlerinden son derece memnun göründüklerini de burada kaydetmemiz gerek.

1948'de Almanya'ya Dachau'daki -1.500 Alman esiri yargılamış ve 420 kişiyi ölüme mahkûm etmiş olan- Amerikan Askerî Mahkemesi tarafından işlenmiş kanunsuzlukları araştırmak için gönderilmiş olan hakim Van Roden ve Simpson'dan oluşan Amerikan araştırma komisyonu, sanıkların arzu edilen "itiraflar"ı yapmaları için her çeşit maddî ve manevî işkenceye maruz bırakılmış olduklarını tesbit etti.

Nitekim, incelenen 139 vakadan 137'sinde, Alman esirlerin sorgulamalar sırasında hayalarına tekme yedikleri ve bundan dolayı tedavi edilemez yaralar almış oldukları görüldü.

Kaynak: *The Progressive* dergisinde Hakim
Edward L. Van Roden ile yapılan
görüşme, Şubat 1949.

Auschwitz davası

Davanın başında ölecek olan Auschwitz'in son komutanı, baş sanık Richard Baer'in talihi özellikle ilgilenilmeye değer. Kendisi 1960 Aralık ayında bir orman işçisi gibi yaşadığı Hamburg yakınlarında tutuklandı. 1963 Haziran ayında hapiste esrarengiz şartlarda öldü.
[130]

Fransız basınında yazılanların da başvurduğu pek çok kaynağa göre, gözlem altında bulunduğu sırada, Baer eskiden sorumluluğu altında olan kesimde gaz odalannın varlığını teyit etmeyi inatla reddetmişti.

Kaynak: Hermann Langbein, *Der Auschwitz-Prozess*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt, 1965.

Frankfurt Üniversitesi Adli: Tıp Enstitüsü'nün otopsi raporu, "*Tahriş edici olmayan ve kokusuz bir zehirin yutulması da ... ihtimal dışı değildir*" demektedir.

Nürnberg avukatı Eberhard Engelhardt 12 Kasım 1973 tarihinde Frankfurt Savcılığı'na gönderdiği bir mektupta otopsi raporunun bu kısmını zikreder ve Baer'in araştırma sırasında zehirlenmiş olduğunu savunur.

İkinci örnek: Waffen SS subayı Gerstein raporu o kadar göze batar bir şekilde mantıksızdı ki, 30 Ocak 1946'da Nürnberg Askerî: Mahkemesi tarafından delil olarak reddedildi, daha sonra *rapora eklenmiş Zyklon B* faturalan yüzünden Fransız Savcı Dubost tarafından kısmen yararlanıldı, fakat 1961'de Kudüs'teki Eichmann davasında kullanıldı.

Bu "tanık"a göre, (Belzec, Treblinka ve Sobibor olmak üzere üç kampta günde 60 bin olmak üzere) kurbanlann sayısı 25 milyonu buluyordu!

Henri Roques, "Gerstein raporu"nun tutarsızlığını ispatlayan bir tez hazırladı ve bu tezi "çok iyi" notu aldı. Alain Decaux, *Le Matin de Paris* gazetesinde, 13 Eylül 1986'da bu tezi e ilgili olarak "*bütün araştırmacılar bundan böyle bu çalışmalarıgöz önünde bulundurmak zorunda kalacaklardır*" diye yazıyor ve Profesör Roques'un "*Gerstein meselesinde halihazırda en bilgili insan*" olduğunu ilâve ediyordu.

Derken hemen idarî sebepler arandı. Kendisi bu tezi Paris'te Profesör Rougeot yönetiminde hazırladığı ve tezin savunması Nantes'a, Profesör Rivière'in yönetimine aktarıldığı
[131] için -ki bu tamamen nizamî idi-, Nantes Edebiyat Fakültesi'ne kayıt parası ödememiş oluyordu! Böylece Henri Roques elinden doktor ünvanının çekilip alındığını gördü.

Üçüncü örnek: Sadece en meşhur şahitlerle yetinelim: *Auschwitz Doktoru* kitabını yazan Macar sürgünü hekim, Doktor Miklos Nyiszli (söz konusu kitap 1953'ten itibaren Jean-Paul Sartre tarafından *Les Temps Modernes*'de yayımlandı, çev. Tibère Kremer, julliard, 1961).

Örnek: Miklos Nyiszli bize gaz odalannın 200 metre uzunluğunda olduklannı söylüyor ve Nürnberg'e temin edilen belge, bunlann ya 210 m^2, ya 400 m^2, yahut 580 m^2 alanı olduklarını belirtiyor. Bu demektir ki bunlann mütekabil en leri 1 m. 05, 2 m. veya 2 m. 90 imiş! Dahası var: en az 3 bin kişi buralara girebiliyor ve rahatça dolaşabiliyormuş, hatta ortalannda sütünlar da varmış, her iki yanda da banklar sıralanıyormuş!

Encyclopaedia Judaica (1971) ile *Encyclopaedia of the Holocauste*'un (1990) bu eserin adını dahi etmeyişleri manidardır. Bu ansiklopediler Paul Rassinier'nin yaptığı tenkitten beri bu kitaba verilen değerin düştüğünü hesaba katmış olsalar gerek.

Yazann ilk iddiası şu: Kampa geldiğinde (1944 Mayıs sonu), gazla yapılan imhalar 4 yıldır sürüyordu. Oysa, Nürnberg belgesi (N.O. 4.401) ölü yakma fırınlarının siparişinin ancak Ağustos 1942'de verildiğini ve 4.463 belgesi ise bunların ancak 20 Şubat 1943'te hazır olduklannı belirtir.

Ağustos 1960'ta, Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü (Institüt für Zeeitgeschichte) basına şu açıklamada bulunuyordu:

"*Dachau gaz odaları hiçbir zaman tamamlanmamış ve faaliyete geçmemiştir... Yahudiler'in gazla kitleler halinde imhaları 1941-42'de başlamış ve sadece işgal edilen Polonya'nın birkaçyerinde, bu gaye için öngörülmüş teknik tesisat vasıtasıyla yapılmış, fakat Alman toprakları üzerinde hiçbir şekilde böyle bir olayolmamıştır.* "

Kaynak: *Die Zeit*, 19 Ağustos 1960.

[132]

Başka örnekler:

Sauckel (belli başlı sanıklardan biri). Nürnberg Mahkemesi'nde yapılan 30 Mayıs 1946 tarihli celse:

"Bu belgedeki imzanın bana ait olduğunu kabul ediyorum. Bu imzanın benden nasıl alındığını anlatmam için mahkemenin bana izin vermesini talep ediyorum.

Bu belge bana tamamlanmış haliyle sunuldu. İmzalamaya karar vermezden önce okumama ve incelememe müsaade edilmesini istedim. Dileğim reddedildi... Sonra Polonyalı veya Rus bir polis içeri girdi ve sordu: "Sauckel'in ai/esi nerede? SauckeI'i yanımıza alacağızfakat ailesi Sovyet toprağına teslim edilecek". Ben 10 çocuk babasıyım ve ai/emi düşünerek bu belgeyi imzaladım."

Suçluların ifadeleri arasında, General Ohlehdorfunki özellikle ele vericidir. Kendisi, Rusya'nın güneyinde partizanların faaliyetini yöneten siyasi: görevlileri ezmekle görevli

"*Einsatzgruppen*"leri 1941 yazından 1942 yazına kadar yönettL I.M.T. ([12]) davasında, bu asıl görevine ek olarak, özel hazırlanmış kamyonlarla kadın ve çocukların da öldürülmeleri dahil Yahudiler'i imha etmek için sözlü emirler almış olduğunu beyan etti.

Kaynak: I.M.T. c. 4, s. 311-355 ve I.M.T.
c. 22, s. 478-480; 491-494; 509-510; 538.

General Ohledorf'un ikinci davası sırasındaki şahitliği (N.M.T. hane 9) tamamiyle farklıdır: Öncelikle LM.T.'de sözlü emirle Yahudiler'in imhası konusundaki beyanlarını geri aldı. Buna karşıhk, Yahudiler ve Çingeneldi özel bir imha plânına
[133] göre değil, partizanlara karşı mücadele çerçevesi içinde bazı Yahudildi ve bir kısım Çingeneler'i öldürmüş olduğunu kabul etti. Ayrıca LM.T.'de demiş olduğu gibi 90 bin değil, 40 bin kişi öldürmüş olduğunu da itiraf etti.

Kaynak: N.M.T. c.4, s. 223-312.

Tenkitçi tarihçilere karşı hiçbir tenkitli reddiye, hiçbir zıt ilmî tartışma ile karşılık verilmemiştir. Aksine onlara sadece en iyisi sükûtla, en kötüsü de baskıyla cevap verilmiştir.

Tenkitçi araştırmalara karşı bu baskı ve bu sükût suikastı devam ettiği ve buna karşılık tabunun savunucuları için bol mali: destek ve medya imkânları sağlandığı sürece, bendeki kuşku ve hatta şüphecilik giderilmiş olamayacaktır. Böyle bir yan tutma ve böylesi bir ayırımcılık tecrübesi de bu şüpheyi daha da artıracaktır.

Bu ayırımcılık ve bu tarafgirliğin aslında ben 14 yıldır tecrübesini yaşıyorum. Yani, Lübnan'daki savaşın siyasî siyonizmin mantığı içinde yer aldığını ileri sürdüm diye, L.I.C.R.A. tarafından açılan o 1982 davasından beri. Üstelik L.I.C.R.A.'nın açtığı dava hem asliyede, hem de temyizde reddedilmiş ve mahkeme masraflarını ödemeye mahkûm edilmişolmasına rağmen, bana karşı konulan tavır hala sürüyor.

Benim *L'Affaire Israël* (Papyrus Yayınları, Paris 1983; Türkçesi, *Siyonizm Dosyası*, Pınar yayınları, İstanbul, 1983) kitabım, yayımcısını derhal iflâsa sürükleyiverdi.

Palestine, terre des messages divins (*Filistin, İlâhi Mesajlar Toprağı*, Albatros Yayınları, Paris 1986) kitabım ise normal bir şekilde dağıtılamadı. Bu kitabı satışa sunan kitapçılar vitrinlerinin kırıldığını görmekle tehdit edildiler. Dağıtılan kitapların ekserisi yayıncısına geri döndü ve kitap fiilen piyasadan çekilmiş oldu. Bu hal, elinizdeki İsrail Politikasının Kurucu Efsaneleri'ne kadar devam etti. Bu kitabıına karşı da *Canard Enchaîné*'den *Le Monde*'da, *Le Parisien*, *La Croix* ve *L'Humanité*'ye
[134] varıncaya kadar bütün basın saldırıya geçti. Hiçbiri de bana cevap hakkı tanımadı. Tek istisnası *Le Figaro* oldu, o da cevabımı kesip biçerek yayınladı.

O yüzden, şu an İtalya, Almanya, Türkiye, ABD ve hatta Rusya'da tercüme edilmiş ve edilmekte olan bu eserimi, İs rail'deki bazı *yeni tarihçiler*'in yaptıkları gibi, Fransa'da *Samizdat* olarak, yani yazarının namı hesabına bastırmak zorunda kaldım.

Hitler'in cinayetlerinin tenkiıli bir tarihine karşı yapılan bu sükût boykotları, bu zulümler, bu baskılar tamamen iftiracı ve uydurma bahanelere dayanıyordu. Çünkü bu tenkitçi tarih, Yahudiler'e olduğu kadar, diğer bütün düşmanlarına da, yani kendisini mağlup olmaya sürükleyecek olan Alman veya Slav komünistlere karşı da Hitler'in işlemiş olduğu çok büyük suçlarının, ne büyük gaddarlık ve canavarlık olduğunu gözler önüne sermek için

---

[12] M.T. "International Military Trial"'in kısa yazılışıdır. Burada Hitler rejiminin en yüksek düzeydeki sorumluları yargılanmıştır.
N.M.T. (Nuremberg Military Trial), bu sanıklardan bazıları bu davalardan pek çogunda yargılanmışlarsa da, daha az önemli suçluları hedef alan sonraki davaların bütününü belirtir. Bu davalardan 9 uncusunda suçlanmışolan General Ohlendorf bu tür tekrar yargılananlardandır (N.M.T.'nin 4. cildi).

hiçbir yalana ihtiyacı olmadığını göstermek istiyor. Oysa hasımları, tenkitçi tarihi (ki onlar bu tenkitçi tarihe "revizyonist" adını vermekteler) "Hitler'i masum göstermek veya en azından suçlarını hafifletmek"le suçluyorlar!

Nazi cinayetlerinin sadece Yahudiler'e yönelik geniş bir Yahudi kıyımına indirgenemeyeceğini belirtip, faşizme karşı mücadelede on milyonlarca ölü verilmiş olduğunu göstermek, onlara göre, ayınmcılığı ve ırkçı kini teşvik eden bir "ırkçılık" olmaktadır!

İşte biz tenkitçi araştırmacılara yönelik böylesi bir kin kusucu orkestraya karşı bugün kaynaklara dayanarak bu dosyaya bazı bilgiler ilave etmek, katkıda bulunmak istiyoruz. Bu çabamızla da, şu veya bu araştırıcıya karşı siyasî art niyetler yüklemeden, kendisini peşinen baskıya ve suskunluğa mahkûm etmeden, bu geçmişin tarafsız gerçekleri üzerinde hakikî bir tartışmanın başlatılmasına hizmet etmiş olacağımızı ümid ediyoruz. Geleceği, kinleri devam ettirerek ve bu kinleri yalanla besleyerek hazırlayamayız.
[135]

Hem tarihen tahkik edilmiş tanıklıkların, hem de kamuoyuna geleceğin cinayetlerini önleyebilmesi için, dünün canilikleri üzerinde iyice düşünme imkanı veren bilimsel araştırmaların eleştirilmesi, ahlakî olduğu kadar ilmî bir mecburiyyettir.

* * *

Bugüne kadar, son derece yetenekli ve tam anlamıyla iyi niyetli sanatçılara bile sadece keyfî rakamlar ve sahte bilgiler verildi.

Gerçi bunlardan Robert Merle'in *Ölüm Benim Mesleğim* romanı gibi hakikî şaheserler bile çıkarıldı. Bu romanda Auschwitz komutanı Höss'ün yapıp ettikleri kendi ağzından anlatılır. Sahte şahidin keyfi: rakamlarını verirken bile gerçi Robert Merle bazen Stendhal'e layık bir üslûba ulaşır:

"*... Savcı haykırdı: Siz üç buçuk milyon öldürmüşsünüz!*

_ Söz istedim ve şöyle dedim: Affedersiniz, ben onlardan sadece iki buçuk milyonunu öldürdüm!

Bunun üzerine salondan homurtular yükseldi... Halbuki ben yanlış bir rakamı düzeltmekten başka bir şey yapmamıştım."

Kaynak: Robert Merle: *La Mort est mon métier*, Ed. Gallimard, 1952, Folio, s. 565-366.

Sinema alanında ise, Alain Resnais imzalı *Gece ve Sis* adlı harika ve ayrıntılı bir sanat filmi, barbarlığın ve kahramanca ölmenin yürek yakıcı ve unutulmaz bir görüntüsünü sunuyor. Fakat sadece Auschwitz'de 9 milyon (!) Yahudi'nin öldürülmüş olduğu gibi keyfî bir rakam verdiği için film saptırılmış ve tahrif edilmiş bir çehreyle karşımıza çıkıyor.

Savaşın hemen ardından bütün bir edebiyat ve bir film ve televizyon dizileri dalgası, Hitler caniliğinin bu anlam saptırmasına adandı. Fransa Nazi işgalinden kurtulduktan sonra, bütün bir kuşağın Naziler'e karşı en etkili şekilde mücadele atmiş olan kimselerin kahramanlıklarını görüp değerlendireceği
[136] bir dönemde, sözgelimi *Ağır Su Savaşı* gibi bir film kaç kere gösterildi? Bu film, Hitler'in ilk atom bombasını yapmasına ve kullanmasına imkân verecek olan ağır su stoklarını Norveç'ten aşırmaya çalışan Joliot-Curie ve ekibinin kesin başarısını anlatır.

Askerî birliklerin toplanmalarını engellemek için, demiryolu görevlilerinin Alman ulaşımını nasıl sabote ettiklerini gösteren *Ray Savaşı* filmi için de aynı soruyu soralım: Bu film kaç kere gösterildi? Dış kurmayların rolünü abartmasına rağmen, kendi şehrini kendisi kurtaran ve teslime zorlamak için Alman vali Von Choltitz'i ele geçiren Paris halkının başkaldırısını gözler önüne seren *Paris Yanıyor mu?* gibi filmler kaç defa gösterime girdi?

Buna karşılık, *Exodus, Holokost, Shoah* ve her hafta ekranlarımızı gözyaşları görüntülerine boğan diğer daha nice filmler bizlere kaçıncı defa gösterildiler? Sanki bazılarının "fedakârâne" ıstırabı, diğer bütün insanların ıstıraplarıyla ve onların kahramanca mücadeleleriyle kıyas bile kabul etmeyecek kadar çok büyüktü.

Lanzman'ın *Shoah* filmi, bize 9 saat boyunca, taşlık görüntüler ve gürültüsü bitip tükenmek bilmeyen demiryolu konvoylarının sonsuzluğuyla, Treblinka kuaförünün ifadelerine benzer tanıklıkları zorla kabul ettirmektedir. Bu kuaför, bilindiği gibi, 16 metre karelik bir odaya 60 kadın ve 16 kuaförü yerleştiriyordu!

Bu "*Soah-business*" için, sipariş verenler oldukça cömert davranmışlardır. En başta da elbette İsrail devleti. Menahem Begin, *Shoah* filmi için, kendi tabiriyle bu "millî çıkar projesi" için, 850 bin dolarlık destek çıkmıştı.

Kaynak: "Yahudi Telgraf Ajansı"
20 Hazıran 1986, *The Jewish Jounıal*,
N.Y. 27 Haziran 1986, s. 3.

Dünya kamuoyunu yönlendirmede en fazla katkısı bulunmuş
[137] filmlerden biri olan "*Televizyon filmi* Holokost *tarihî hakikate karşı bir cinayettir. Ana konu öylesine çaplı ve öylesine yoğun bir olaya dayanıyor ki: 6 milyon Yahudi'nin imha edilişi, Alman hal/ının tamamının gözünden kaçmış olarak kalamazdı. Eğer Almanlar bunu bilmemişlerse, demek ki bilmek istememişlerdir, o halde onlar suçluydular*."

Kaynak: *Libération*, 7 Mart 1979.

Ve işte bu "kinin elkitapları"nın sunduğu zehirli meyveler:

"*Bütün bu düşman ajanları başşehir sınırlarından dışarıya atılmalıdır. Iki senedir biz bunu yapma imkânının sağlanmasını istiyoruz. Bize gereken çok basit ve çok açık: Müsaade ve yeteri kadar gemi. Bu gemileri batırmaktan ibaret olan mesele ise, maalesef, Paris Belediye Meclisi'nin yethisi dahilinde değil!*"

Kaynak: *Paris belediyesi resmi bülıeni*,
Paris Belediye Meclisi meclis müzakereleri,
27 Ekim 1962 tarihli oturum, sayfa 637.

Burada sarfedilen sözler, üzerinde düşünülmüş taşınılmış sözlerdir. Kendisinin açtığı bir hakaret davası münasebetiyle 15 Ocak 1963'te, Moscovitch bunu teyit edecekti: "*Ben gerçehten de Fransa düşmanlarının köklerinin kazınmamış olmasına esef ediyorum... ve hâlâ da esef etmekteyim!*" (*Le Monde*, 17 Ocak 1963).

Roman bu yalana yardımcı olmuştur.

Buchenwald kampından çıkışının hemen ardından yazılmış *Toplama Kampı Evreni* (Éd. de Minuit, 1946) adlı ciddî ve özentisiz bir ilk eserden sonra, David Rousset *Ölümümüzün Günleri*'nde, edebi ve incelikli bir şekilde, toplama kampı edebiyatının modelini oluşturan kalıpların çoğunu sunmuş oldu. Bir büyük Fransız yazarın kaleminden yararlanıp *Au nom de tous les miens / Bütün Ailem Adına* adlı kitapta, hiç gitmediği bir kampı anlatan Martin Gray'e varıncaya kadar... Eski Muharipler Bakanlığı'nın Serge Klarsfeld tarafından "keşfedilmiş" sahte arşivlerinden, (Nobel Ödülü sahibi) Elie Wiesel'in sahte
[138] kıyamet sahnelerine kadar. Üstelik Elie Wiesel, "içine küçük çocukların atıldığı" açık havadaki bir çukurdan "devâsâ alevlerin" yükseldiğini "kendi gözleriyle" bizzat görmüş (bu kampın üzerinde durmadan uçan Amerikan uçaklarından hiçbiri tarafından "tesbit edilmemiş" olan alevler bunlar!). Vahşetin ve çılgınlığın dozunu giderek artıran yazar şunları ilâve eder: "*Daha sonra bir tanıktan öğrendim ki, aylar ve aylarca toprak sarsılıp durmuş ve zaman*

zaman oradan kan kaynakları fışkırmış." (Bu sefer Babiyar hakkındaki bir "tanıklık" söz konusudur).

Kaynak: Elie Wiesel, *Yabananın Sözleri*,
Ed. du Seuil, 1982, s. 192, s. 86.

Bu roman edebiyatının şahı, dünya çapında çok satan eser olan *Anne Frank'ın Günlüğü*'dür. Harikulade heyecan verici olan roman gerçeğin yerini almakta ve bir kere daha efsaneler karşımıza tarih olarak çıkmaktadır.

25 ve 26 Nisan 1988 Toronto Davası'na müdahale eden İngiliz tarihçi David lrving, Anne Frank'ın "Günlük"ü konusunda şu şehadette (33.9399.-9.400) bulunur:

"*Kendisiyle senelerce mektuplaştığım Anne Frank'ın babası, sonunda "Günlük"ün elyazmasının bir laboratuvarda incelenmesine razı oldu. Bir belge üzerinde itiraz olduğunda ben her zaman bunun yapılmasını isterim.*"

Bu bilirkişiliğe girişen laboratuvar, Wiesbaden'deki Alman polis kriminallaboratuvarıdır. İnceleme sonunda görüldü ki Anne Frank'ın "Günlük"ünün bir kısmı tükenmez kalemle yazılmıştı (bu tür kalemler piyasaya ancak 1951 yılında sürülmüştür, oysa Anne Frank 1945'te öldü).

David Irving devam ediyor: "*Anne Frank'ın "Günlük"ü hakkında benim kendi edindiğim kanaat şudur ki, bunun büyük bir kısmı kesinlikle bir Yahudi tarafından on yıl kadar önce yazılmıştır. Bu metinler kızının bir toplama kampında tifüsten trajik*
[139] *bir şekilde ölümünden sonra, babası Otto Frank tarafından alınmıştır. Babası ve tanımadığı m diğer şahıslar, hem babasını, hem de Anne Frank Vakfı'nı zengin edecek olan satılabilir bir şekle sokmak için bu "Günlük"ü düzeltmişler. Ne var ki eserin tarihi belge olma bakımından hiçbir değeri yoktur, çünkü metin tahrifata uğramıştır.*"

Bu "Shoah-business", sadece kurbanları "gazlama"nın değişik tarzlarını anlatan "tanıklıklıklar"ı kullanır. Gel gör ki bize tek bir "gaz odası"nın bile nasıl çalıştığını gösteremez (gösteremez, çünkü Leuchter bunun fizikî ve kimyevı yönden imkansızlığını ispatlamıştır). Dahası, diz el motorunun ortaya çıkmasıyla, "gezici gaz odası" vazifesi görmüş olan o sayısız kamyonlardan tek birini dahi karşımıza getiremez. Yine aynı film, fırınlarda yakıldıktan sonra toprağa gömülmüş tonlarca kadavra külünden de nümune veremez.

"*Gaz odalarının hiçbir fotoğrafı yoktur, kadavralar ise duman olup gitmişlerdir. Geriye sadece şahitler kalmıştır.*"

Kaynak: *Le Nouvel Observateur*,
26 Nisan 1985.

Claude Lanzman'ın seyirciyi bezdiren harcıalem filmi işte bu şekilde düzenlenmiştir. Bunu bize bizzat yönetmeni söylüyor: "*Bu filmi arşiv belgeleri olmaksızın, hiçbir şeyden hareketle yapmak, her şeyi İcat etmek gerekiyordu.*"

Kaynak: *Libération*, 25 Nisan 1985, s. 22.

C) SUÇALETİ

Bir cinayet davasında belirlenmiş hedef açısından bakıldığında, hiç değilse birçok tanığın ve bazı "belgeler"in itimada şayan olup olmadıkları konusunda bir fikir edinebilmek için, birtakım uzmanların pek çok sorular üzerinde görüş bildirdiklerini duymak birinci derecede önemi haizdir. Bizim burada bu sorulardan bir kısmını dile getirmemize müsaade edilsin:

[140]
— Tesirini göstermesi için *Zyklon B* gazı için ne kadar süre gerekiyordu ve etkisini nasıl gösteriyordu?
— Kapalı bir mahalde gaz (gerek havalandırmasız ve gerekse kullanılmasının hemen ardından yapılan havalandırmaya bağlı olarak) ne kadar süre etkili kalıyordu?
— *Zyklon B* gazı verilmiş mekanlara, iddia edildiği gibi, bu gazın kullanılmasından yarım saat sonra maskesiz olarak gir-o mek mümkün müydü? . Bir ölü yakma fırınında 20 dakikada kadavrayı tamamen yakıp kül etme imkanı var mıydı?
— Ölü yakma fırınları gece gündüz aralıksız çalışabilirler mi?
— Birkaç metre derin çukurlarda insan kadavralarını yakmak mümkün müdür, eğer mümkünse ne kadar süre içinde?

İmdi, bugüne kadar, bu hususta hiçbir "suç belgesi" ortaya konamamıştır.

Ortaya konması gere n bu "suç belgeleri"nden sadece iki örnek vermek istiyoruz:
— Kamyonların kullanıldığı "seyyar gaz odaları";
— İnsan yağıyla yapılmış sabunlar (bu yalan daha önce 1914-18 Birinci Dünya Savaşı sırasında da uydurulmuştu).

(Hem zaten, "gazla öldürme" iddiası da, 1916'da Bulgarlar'ın Sırplar'ı "gazla öldürme"leri yalanının yeniden kullanıma sokulmasından başka bir şey değildir.)

Kaynak: *The Daily Telegraph*, Londra, 22 Mart 1916, s. 7.
The Daily Telegraph, Londra, 25 Haziran 1946, s. 5.

Kamyonlardan meydana getirilen hakiki "hareketli gaz odaları" yoluyla insanların imha edildikleri hikayesi (güya dizel motorunun egzoz dumanlarının içeriye verilmesi suretiyle binlerce insan imha edilmişti), Batı kamuoyunda ilk defa *New York Times* (16 Temmuz 1943, s. 7) tarafından ortaya atıldı. (O tarihe kadar bu konu sadece Sovyet basınında iddia edilegelmişti.)
[141]

Burada da, suç aleti (bu öldürmeler için düzenlenmiş yüzlerce veya binlerce kamyon) yok olmuştu. Bunlardan bir tanesi olsun, hiçbir davada, suç belgesi olarak ortaya konamadı.

Ayrıca şurası da dikkate değer bir husustur: Eğer "imha" plânı, Höss'ün bahsettiği gibi, en mutlak "sır" olarak kalması gerekiyor idiyse, bu sırrın binlerce kamyon şöförüne ve onların bu kurbanları (görevemri olmaksızın) teslim alan mezarcı yardımcılarına faş edilmiş olması gariptir. Tabiî yine bu kişiler tarafından binlerce ka davranın sihirli bir şekilde yok edilmeleri ve kendilerinin bu "müthiş sır"rın emanetçileri olarak kalmaları da hayret vericidir.

Wiesenthal, Avusturya Yahudi Cemaati'nin gazetesi *Der Neue Weg*'te (Yeni Yol) 1946 yılında yayımlanan makalelerinde "insan sabunu" masalını yaymada büyük maharet gösterdi. "RJF" başlığını taşıyan bir makalesinde şöyle yazıyordu:

"*Şu korkunç "Sabun için nakliyat" kelimeleri ilk defa 1942 yılı sonlarında duyuldu. (Polonya) Genel Valiliği ve fabrika Galiçya'da, Belzec'te bulunuyordu. Nisan 1942'den Mayıs 1943'e kadar, 900 bin Yahudi bu fabrikada ham madde olarak kullanıldı.*"

Kadavralar çeşitli ham maddelere dönüştürüldükten sonra, Wiesenthal, "*Geriye kalanı, tortulu yağ artıkları sabun imalatında kullanılıyordu*" diye yazıyor ve şöyle devam ediyordu:

"*1942'den sonra, Genel Valilik'teki insanlar, RJF sabununun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. Medeni dünya bu sabunun Genel Valilik'in Naziler'ine ve onların hanımlarına verdiği sevinci hayal edemez. Her sabun parçasında sihirli bir şekilde oraya yerleştirilmiş bir Yahudi'yi ve bu şekilde ikinci bir Freud, Ehrlich veya Einstein'ın çıkmasının engellendiğini görılyorlardı.*"

Yad Vashem'in Hatırat'ı, Naziler'in Yahudi kadavralarından sabun imal etmediklerine oldukça resmı olarak cevap verir. Savaş sırasında Almanya bir yağlı madde kıtlığı çekti ve sabun üretimi hükümetin denetimi altına geçti. Sabun balyeleri RJF

[142] harfleriyle işaretlendi. Bu harfler Almanca "Reich Yağlı maddeler ikmal ofisi" kurumunun baş harflerini oluşturuyordu. Bazıları bunu RIF yerine yanlışlıkla RJF şeklinde okudular ve "saf Yahudi yağı" şeklinde yorumladılar. Dedikodu çarçubak yayıldı.

* * *

Ciddî şekilde ve halkın önünde tartışılsalardı, eldeki şu üç belge "gaz odaları" polemiğine son verdirmeye yeterdi: Bunlar, *Leuchter Raporu* (5 Nisan 1988), 24 Eylül 1990 tarihli Cracovie ikinci bilirkişi raporu ve Germar Rudolf'un (1994) raporudur. Çünkü sadece bu raporlar bilimsel ve tarafsız bir yaklaşımla meseleyi ele alıyor ve yerinden alınmış ve kimyasal bir analize imkan veren parçaların tahlilini içeriyorlar.

Temelinde siyanitrik asit bulunan *Zyklon B*, pek çok tutuklunun zehirlenerek öldürüldüğü gaz diye ortaya atılmıştır. Normalolarak bu gaz çamaşırların veya salgın hastalıkları, özellikle de Birinci Dünya Savaşı'ndan itibaren bilhassa tifüsü, yayma riski taşıyan âletlerin mikroplardan arındırılması için kullanılır. Bununla beraber siyanitrik asit ilk defa 1920 yılında Arizona'da bir mahkûmun idamı için kullanıldı. Diğer Amerikan bilhassa Kaliforniya, Kolorado, Maryland, Mississipi, Misuri, Nevada, Yeni-Meksika ve Kuzey Karolayna eyaletleri de onu kendi mahkûmlarının idamları için kullandılar.

Kaynak: *Leuchter Raporu* (no. 9. 004)

Mühendis Leuchter Misuri, Kaliforniya ve Kuzey Karolayna eyaletlerinin danışmanı idi. Bugün bu eyaletlerin pek çoğu aşırı pahalılığından ötürü bu tür idam şeklinden vazgeçmişlerdir. Sadece HCN gazı değil, bunun hazırlanması ve -kullanılması için gerekli emniyet tedbirlerinden dolayı- bakımı da, onu en masraflı idam şekline sokmaktadır.

Ayrıca, *Zyklon B*'nin bırakılmasından sonra, zorunlu olarak
[143] odanın havalandırılması da binanın ebadına göre en az LO saatlik bir zaman harcamasını gerektirmektedir (6.005).

Odanın gaz sızdırmaması için de, duvarlarının epoxy veya paslanmaz çelikle kaplanması, kapıların ise amyant, neyopren veya teflon contalarla donatılmış olması gerekmektedir (7.001).

Auschwitz-Birkenau ve diğer Doğu kamplarında "gaz odaları" oldukları iddia edilen yerleri gezip gördükten ve buralardan gerekli parçaları alıp uzman gözüyle inceledikten sonra, Leuchter su sonuçlara varır: (Auschwitz'in 1 ve 2 numaralı ölü yakma fırınları hakkında 12.001): "*Bu binaların yerinde yapılan teftişi gösteriyor ki şayet bunlar idam odaları olarak kullanılmışlarsa, yapılışları son derece kötü ve tehlikelidir. Burada hiçbir tedbir alınmamıştır...*

Bir numaralı fırın Auschwitz ss hastahanesine bitişiktir ve kampın ana kanalizasyonuna atılan pis su borularıyla techiz edilmiştir; bu durum ise gazın kamptaki bütün binalara sızmasına imkan vermiş olurdu (12.002). *Majdanek'e gelince: Bu bina kendisine atfedilen maksat için kullanılamaz, çünkü bir gaz odası inşası için gerekli asgari şartları dahi taşımamaktadır.*"

Leuchter adam öldürmede kullanılacak gaz odaları için yerine getirilmesi gereken şartların hiçbirinin bulunmadığı sonucuna varmıştır. Bu yerlerde kim böyle bir yola tevessül etse hem kendi hayatını, hem de çevredekilerin hayatını tehlikeye atmış olurdu (32.9121). Buralarda hiçbir havalandırma, hiçbir hava aktarımı ve *Zyklon B* için gerekli hiçbir ilâve araç görülmemektedir (33.145).

"*Belgesel malzemelerin tamamını gözden geçirdikten ve Auschwitz, Birkenau ve Majdanek'deki bütün yerleri teftiş ettikten sonra, yazar kesin delillere dayanarak belirtir: Bu yerlerden hiçbirinde gazlı idam odası olmamıştır.*"

Kaynak: Malden'de Kaleme Almmıştır,
Massachusetts, 15 Nisan 1988.
Fred Leuchter Jr. Baş Mühendis.

[144]

Toronto davasında Avukat Christie, ortadaki gerçek kimyasal ve teknik imkânlarla "tanıklıkların" nasıl çeliştiklerini bir bir ortaya koydu. Bunlardan üç örnek verelim:

a) - Rudolf Höss, "*Auschwitz Komutanı*" kitabında, s. 198, yazıyor:

"*Gazın verilişinden ve havalandırma ile odanın havasının yenilenişinden yarım saat sonra kapı açılıyordu. Derhal kadavraların kaldınlıp götürülmeleri işlemine başlanıyordu."*

"Bu çalışma kayıtsız bir tavırla yapılıyordu, sanki gündelik işin bir kısmını oluşturuyordu. Bir yandan kadavraları sürüklüyorlar, bir yandan bir şeyler atıştınyar veya sigara içiyorlardı."

"Demek ki maske bile taşımıyorlardı?" diye sorar Avukat Christie (5- 1123).

Zyklon B ile yeni temasa geçmiş kadavralara hemen yarım saat sonra dokunmak mümkün değildir, bu yetmiyormuş gibi hele hele bu arada yemek, içmek veya sigara içmek... Tehlikenin kalkması için en az on saat o odanın havalandırılması gerekir.

b) - Avukat Christie, ekinde birçok faturaların da bulunduğu Nürnberg'in PS 1553 belgesini delil olarak sundu. Hilberg, Oranienbourg'a gönderilmiş olan *Zyklon B* miktarının Auschwitz'e gönderilenle aynı olduğunu ve aynı gün gönderildiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Oysa Hilberg Oranienbourg'un "içinde, bildiği kadarıyla hiç kimsenin zehirli gazla öldürülmediği *bir toplama kampı ve bir yönetim merkezi*" olduğunu belirtiyor.

Oralardan alınan örnek parçalar ve Leuchter'in bilirkişi raporu gösteriyor ki *Zyklon B*'nin siyanitrik asitinin izleri, dezenfeksiyon için kullanıldığından emin olan odalarda, "gaz odası" oldukları iddia edilen yerlerden çok daha belirgin ve çok daha net bir şekilde görülmektedir.

"*İlk gaz odalarından alınmış parça öl71eklerinde (kaynaklara göre, buralarda büyüh miktarlarda gaz kullanılmış olacağı için),*
[145] *kontrol örneklerine nisbetle, siyanür yüzdesinin çok daha yüksek olarak bulunması beklenirdi. Bunun tam tersi doğru çıktığına göre, bu yerlerin gazla imha odaları olmadıkları {} sonucuna var*
mak gerekir."

Kaynak: *Leuchter Raporu* (age) 14. 006.

Bu sonuç, 20 Şubat 18 Temmuz 1990'da Cracovie Adlı Tıp Bilirkişi Kurumu'nca yapılan ve neticeleri 24 Eylül 1990'da Müze'ye mektupla bildirilen yeni bilirkişi raporu tarafından da kısmen tasdik edilmiştir.

Kaynak: Kurum'un Kaynağı, 720. 90.
Müze'nin Kaynağı, 1- 8523/51/1860. 89.

Dachau gibi, hiçbir zaman faaliyete geçirilmedikleri kesin olarak bilinen yerlerde dahi, "gaz odaları"nın, nasıl çalıştıkları değilse bile, en azından iyi kötü uydurularak ortaya konan şekillerinin turistlere gösterildiği doğrudur.

c) - Birkenau'nun resmı haritasından hareketle, Naziler'in kadavralardan kurtulmak için "ölü yakma çukurlan" olarak kullanılmış olan yerleri inceledi. Holokost edebiyatının metinlerinin çoğu buraları yaklaşık 6 ayak derinliğinde çukurlar olarak tasvir ederler... Bunlar konusunda en dikkate değer yan ise, suyun yüzeyden bir veya bir buçuk ayaklık aşağıda

olmasıydı. Leuchter cesetleri su altında yakmanın imkânsızlığına dikkat çekti. Savaştan bu yana durumun değişmiş olacağını düşünmek için de hiçbir sebep yoktu, zira Holokost edebiyatı Auschwitz ve Birkenau'yu bataklık üzerine inşa edilmiş olan kamplar olarak tasvir ederler (32. 91100, 910). Hem sonra, sergilerde, bu sözüm ona "ölü yakma fırınları"nın fotoğrafları görülmektedir.

Açık hava ölü yakma fırınları, "ölü yakma çukurları" ile ilgili olarak şöyle denilmektedir: "*Birkenau bir bataklığın üzerine inşa edilmiştir, bütün bu yerleşim yerlerinde yaklaşıh 60 santimetre yüzeye kadar su vardı. Bu raporun yazarının kanaati,*
[146] *Birhenau'da asla ölü yakma çukurlarının olmadığıdır*." (14. 008).

Auschwitz-Birkenau kompleksi üzerinde ve özellikle de pek çok tanıklıklara göre "dumanı bütün gök yüzünü karartan" şu meşhur açık hava ölü yakmaları hakkında, itiraz edilmez belgelerden hareketle tarafsız bir inceleme yapmak için, Amerikan hava kuvvetleri tarafından çekilmiş ve Amerikalı Dino A. Brugioni ve Robert C. Poirier tarafından yayımlanmış Auschwitz ve Birkenau hava fotoğrafları serisi kıymetli bir belge niteliğindedir ("*The Holocaust Revisited: A Retrospective Analysis of the Auschwitz Birkenau Extermination Complex*", C.I.A. Şubat 1979, Washington D.C. 19 sayfa).

C.I.A. analizcilerinin sahici olduğu savunulan böylesi bir yorumuna rağmen, bu fotoğraflarda o cehennemı ateşi gösteren hiçbir şey görülmemektedir. Öyle bir ateş ki, bize cüretle söyleyip durduklarına göre, onun alevleri, özellikle Macar Yahudiler'inin toplu sürgünüyle birlikte 1944 Mayıs ve Haziran ayları arasında, günde 25 bine varan kadavrayı yakıyordu. Bu fotoğraflarda ayrıca ne insan yığınları, ne de özel bir faaliyet gözlenebilmektedir.

Aynı dönemde aynı Birkenau kampında çekilmiş ve Serge Klarsfeld'in bir giriş yazısı ile J.-C. Pressac'ın bir yorumuyla birlikte neşredilmiş 189 fotoğraflık derleme olan *Auschwitz Albümü*, Macaristan'dan gönderilen bir sürgün konvoyunun gelişi sırasındaki kamp hayatından 189 sahneyi gözler önüne seriyor. Bu albümde de kitlesel ve sistemli bir imhayı teyit edip gösterecek hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yok.

Tam aksine, o yerin genel görünümünü veren o çok sayıda fotoğraf, bırakın böyle bir imhayı doğrulayacak görüntüsunmayı, kampın "gizli" bir yerinde böylesi bir imhanın yapılmakta olduğu ihtimalini dahi ortadan kaldırmaktadır. J.-C. Pressac'ın apaçık genellemelerle yaptığı yorum da, tam
[147] tersine bu uydurma mekanizmayı gözle görülür, elle tutulur hale getirmektedir.

Kaynak: *L'Album d'Auschwitz*, Fransızca
tercümesi ve yayını: Ed. du Seuil, Paris,
1983, 221 sayfa.

Öte yandan, en fazla orijinal fotoğraf belgesi toplamış ve titiz bir tahlil yeteneği sergilemiş görünen kimse, hava fotoğrafları yorumlama uzmanı, Kanadalı John C. Ball'dır. Kendisinin vardığı sonuçlar resmı tarihle taban tabana zıttır.

Kaynak: "*Air Photo Evidence*", Ball Resource
Limited. Dizi 160. 7231 120th street Delta,
B.C. Kanada, 4C6PS, 1992.

Teknik meselelerin bütünü Ernst Zündel'in Toronto davası sırasında ortaya kondu. Orada her iki taraf da fikirlerini serbestçe ve tam olarak söyleyebildiler. O bakımdan bu davanın tutanağı namuslu her tarihçi için fevkalade bir kaynaktır, çünkü karşı tezleri ve dava konusunun bütün unsurlarını bilme imkânı vermektedir. Herbiri karşı tarafın az sonra yapacağı tenkidin kontrolü altında konuştuğu için, berikilerin ve ötekilerin beyanları oldukça değerli ve son derece anlamlıdır.

Bu arada, kesin bir önemi haiz gibi görünen bir ayrıntı da verildi: 5 ve 6 Nisan 1988'de, (Kanada) Calgary Ölü Yakma Fırınları (ki bunlar, Birkenau ölü yakma fırınları tipinde ve onlara yakın bir anlayışla 1943 yılında inşa edilmişlerdir) müdürü Yvan Lagacé, bu tip porselen fırınların bakım zorlukları ve teknik sıkıntıları konusunda ayrıntılı bir bilgi sundu. Kadavraların yakılışı ile cesetlerin içeriye sokuluşu sırasında zorunlu soğutma molalanndan, bu yapılmazsa fırınların yanmaya karşı dayanıklı kaplamalarının zarar göreceklerinden bahsetti.

Lagacé'ye, Raul Hilberg'in *Avrupa Yahudiler'inin Yıkımı* kitabında, Birkenau'nun 4 ölü yakma yerindeki 46 fırının kapasitesi konusunda yaptığı değerlendirme (2. baskı, s. 978) hakkında ne düşündüğü soruldu.

Hilberg şu iddiada bulunuyor :

[148]

"*Birkenau'nun 46 fırınının günlük teorik randımanı 4 bin 400'den fazlaydı, fakat molalar ve yavaşlamalar yüzünden fiilen sınır aşağıda kalıyordu*."

Lagacé bu iddianın "saçma" ve "gerçek dışı" olduğunu açıkladı. 46 fırının bir günde 4. 400'den fazla cesedi yakabileceğini iddia etmek gülünçtür. Lagace kendi tecrübesine dayanarak, Birkenau'da günde 184 cesedin yakılıp kül edilebileceğini bildirdi.

Kaynak: Toronto Davası, 27 - 736-738.

Leuchter'in tahlillerini dengeleyecek olan eser, Pressac'ın şu kitabı gibi bir kitap elbette olamaz: *Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse / Auschwitz'in Ölü Yakma Fırınlan. Kitle Cinayetinin Makinası* (Paris, CNRS, 1993). Bu kitapta "gaz odaları"na (147 sayfa üzerinden) sadece 20 sayfalık bir bölüm ayrılmakta ve Leuchter Raporu'nun adı dahi edilmemektedir. Oysa yazar bu rapora karşı 1990 yılında (her zaman olduğu gibi Klarsfeld Vakfı'nın malî desteğiyle) bir "reddiye" yazmıştı ki hiç kimse bu reddiyeyi kaynak olarak göstermeye cesaret edemiyor.

Mühendis Fred Leuchter'in raporu ile Auschwitz Müzesi'nin yetkililerinin isteği üzerine 1990'da gerçekleştirilen Cracovie bilirkişi raporu üzerinde, aynı yetenekteki uzmanlar arasında, ilmî ve alenî bir tartışma olmadıkça, ayrıca "gaz odaları" hakkındaki tartışma belgelerinin tamamı serbest bir tartışma konusu yapılmadıkça, kuşku ve hatta şüphecilik var olmaya devam edecektir.

Bugüne kadar, resmî tarihe itiraz edenlere karşı kullanılan tek delil, onlarla tartışmayı reddetmek, suikast, sansür ve baskı olmuştur.

[149]

3 . "Altı milyon" efsanesi (Holokost)

"*Soykınm: Fertlerini imha etmek suretiyle etnik bir grubun düzenli olarak yok edilmesi*."
Larousse Sözlüğü

"Tevrat'ta yer alan ilâhî vaad örneğinde olduğu gibi, Soykırım İsrail devletinin kurulması için ideolojik haklılığın bir unsurudur."
Tom Segev, *Yedinci Milyon*, Ed. Liana Levi, 1993, s. 588.

Nazizm tarafından Yahudiler'in maruz bırakıldıkları muameleyi belirlemek için sık sık şu üç terim kullanılır: Soykırım, Holokost, Shoah.

Kelime kökü itibariyle "Soykırım"ın açık bir anlamı vardır: Bir ırkı ortadan kaldırmak. Hitler ırkçılığının iddia ettiği gibi ve İsrailli yöneticilerin de hâlâ savunageldikleri gibi, bir Yahudi "ırk"ının var olduğunu farzedelim.

Savaş boyunca bir Yahudi "soykırım"ı olmuş mudur?

"Soykırım" teriminin bütün sözlüklerde anlamı açık ve nettir. Mesela Larousse şu tarifi veriyor: "*Soykırım: Fertlerini imha etmek suretiyle etnik bir grubun düzenli olarak yok edilmesi.*"

Bu tarif, harfi harfine ancak Yeşu tarafından Kenan'ın fethedilmesindeki duruma uygun düşebilir. Çünkü orada her fethedilen şehir için şöyle denilmektedir: "*Orada hiçbir canlı kalmadı*" (sözgelimi Sayılar'da, 21/35).

Demek ki bu kelime Nürnberg'de tamamen yanlış bir
[150] anlamda kullanılmıştır. Çünkü bütün bir halkın yok edilmesi sözkonusu olmamıştır. Yani Amoriler, Kenanlılar ve Yeşu'nun kitabında söz edilen daha başka halkların uğradıkları "kutsal imhalar" gibi bir durum söz konusu değildir. Nitekim Yeşu'nun kitabında, meselâ Eglon'da ve Hebron'da yapılanlarla ilgili olarak şöyle denilir: "*Arta kalan kimse bırakmadı*" (Yeşu, 10/37). Ya Hatsor'da yapılanlar: "*Hepsini helâk edinceye kadar her adamı kılıçtan geçirdiler... Nefes sahibi bir kimse bırakmadılar*" (Yeşu, 11/14).

Buna karşılık (Hitler sözlüğündeki gibi "ırk" olarak tarif edildiğinde) Yahudilik 1945'ten bu yana dünyada oldukça büyük bir atılım gerçekleştirdi.

Hitler'in "Aryen ırkı"nın üstünlüğünü esas alan ırkçı teorisinden ve ayrıca Yahudiler ile kendisinin baş düşmanı komünizm arasında yaptığı sistemli özdeşleştirmeden ötürü, Yahudiler elbette onun öncelikli hedeflerinden biri oldular. (Binlerce komünist Alman'ı idam ettirmesi ve "Slav" esirlere karşıgaddarca davranışı onun komünizme ne kadar düşman olduğunun açık ispatıdır). Hitler bu Yahudi- komünizm karışımıiçin "jüdeo-bolşevizm" terimini ortaya atmıştı.

"Nasyonal Sosyalist" adlı partisinin kuruluşundan itibaren, sadece komünizmin kökünü kazımayı değil, bütün Yahudiler'i de önce Almanya'dan, sonra da hakimi olduğu zaman bütün Avrupa'dan sürmeyi hedeflemişti. Üstelik de bunu en insanlık dışı bir şekilde yapacaktı: Önce göç ettirme, sonra sürme ve savaş sırasında da, ilkin Almanya'daki toplama kamplarına hapsetme, peşinden de hepsini topluca kovup atma yoluna gitti. Toplu sürgün için önce Madagaskar düşünülmüştü. Burası Avrupa Yahudiler'i için geniş bir getto oluşturacaktı. Derken onları işgal edilen Doğu topraklarına, özellikle de Polonya'ya sevketme yolunu seçti. Bütün bu yerlerde Slavlar, Yahudiler, Çingeneler ilkin savaş malzemeleri üretimi hizmetinde ağır çalışma şartlarından dolayı, ardından da korkunç tifüs
[151] salgınları yüzünden birer birer kırıldılar. Ölü yakma fırınlarının çokluğu bu tifüs salgınlarının genişliğini gözler önüne serer.

Hitler'in siyasî veya ırkî kurbanlarına karşı bu gözü dönmüş davranışının tüyler ürpertici bilânçosu ne oldu?

Sözünü ettiğimiz tkinci Dünya Savaşı 50 milyon kişinin ölümüyle sonuçlanmıştır. Bunların 17 milyonu Sovyet vatandaşı ve 9 milyonu da Alman'dır. Polonya, işgal edilen diğer Avrupa ülkeleri ve onların yanında, tıpkı birincisi gibi, yine Batılılar'ın rekabetinden doğmuş olan bu savaş için seferber edilen milyonlarca Afrika veya Asya askerleri çok ağır bir ölüm vergisi ödediler.

O halde, Hitler'in egemenliği, belli bir propagandayla gösterilmeye çalışıldığı gibi, sırf Yahudiler'e yönelik, tek değilse bile, başlıca kurbanları Yahudiler olan geniş bir "katliam" olmaktan öte bir şeydir. Maalesef eşi menendi görülmemiş bir insanı felâket olmuştur bu. Zira Hitler Avrupalı sömürgecilerin beş asırdan beri "derileri başka renkten" insanlara uygulayageldiğini, beyazlara tatbik etmiştir. Nitekim Amerika kıtasının 80 milyonluk nüfusunun 60 milyonu imha edilmiştir (onlar da ağır işler ve silâhlardan daha güçlü salgınlar yüzünden kırılmışlardır). Afrika'dan ise Amerika kıtasına on ilâ yirmi milyon köle sevkedilmiştir. Köle tüccarları bir esiri yakalayabilmek için on kişiyi öldürmek zorunda kaldıklarına göre, bu "köle ticareti" Afrika'ya 100 ilâ 200 milyon cana malolmuştur.

Yahudi soykırımı efsanesi herkesin işine geliyordu. Çünkü bundan "*tarihin en büyük soykırımı*" diye bahsetmek, Batılı sömürgeciler için (Amerika yerlilerinin toplu kırımı ve Afrikalıkölelerin ticareti gibi) kendi cinayetlerini unutturmak; Stalin içinse, vahşi zulümlerinin üzerine sünger çekmek demekti.

Bu efsane İngiliz ve Amerikan yöneticilerin de işine geliyordu. Çünkü onlar 13 Şubat 1945'te Dresden'de yaptıklarıkatliamı hafızalardan silmek istiyorlardı. Onlar o tarihte bu şe hirde
[152] 200 bin sivilin fosfor bombalarının alevleri altında birkaç saat içinde kavrulup ölmelerine sebep olmuşlardı. Üstelik şehrin bombalanması için hiçbir sebep de yoktu. Çünkü Alman ordusu, Ocak ayında çoktan Oder'e girmiş olan Sovyetler'in yıldırım taarruzu karşısında, bütün Doğu cephelerinde bozguna uğramış geri kaçıyordu.

Daha çok da Amerikalılar'ın işine yaradı bu efsane. Çünkü onlar henüz Hiroşima ve Nagaziki'ye yeni atom bombaları atmışlar ve arkalarında "200 binden fazla ölü ve acıları kısa veya uzun süre devam edecek olan 150 bin yaralı" bırakmışlardı.

Kaynak: Paul-Marie de la Gorce:
1939-1945. Meçhul Bir Savaş,
Ed. Flammarion, Paris, 1995, s. 535.

Gayeler askerî değil, siyasî idi. Daha 1948'de Churchill, *İkinci Dünya Savaşı* (6. cilt) kitabında şöyle yazıyordu: "*Japonya'nın kaderinin atom bombasıyla karara bağlandığını sanmak yanlış olur.*"

Amerikan amirali William A. Leahy, *I was there* ("Oradaydım") kitabında bunu doğrular: "Bence, bu barbar silâhı Hiroşima ve Nagazaki'de kullanmanın japonya'ya karşı savaşta büyük bir katkısı olmamıştır."

Gerçekten de, japon İmparatoru Hirohito, 21 Mayıs 1945'ten itibaren, (henüz japonya'ya karşı savaşa girmemiş olan) Sovyetler birliği nezdinde, Dışişleri Bakanı ve Sovyet Büyükelçisi Malik aracılığıyla, ülkesinin teslimi için müzakereyi daha önce başlatmıştı. "*Prens Konoye'den Molotov ile doğrudan müzakere yapmak üzere Moskova'ya gitmek için hazırlanması rica edildi.*"

Kaynak: Paul-Marie de la Gorce, age., s. 532.

"*Washington'da japonlar'ın niyetleri bütünüyle biliniyordu: "Magic" Dışişleri Bakanı ile Moskova'daki meslektaşı arasındaki mektuplaşmanın farkındaydı.*"

Kaynak: Aynı eser, s. 533.

[153]

Şu halde güdülen hedef, Amerikan Havacılık Bakanı Finletter'in itiraf ettiği gibi, askerî değil, siyasî idi. Finletter, atom bombalarının kullanılışının gayesinin "*Rusya'nın savaşa girmesinden önce Japonya'nın "Knock-out" edilmesi*" olduğunu açıklıyordu.

Kaynak: *Saturday Review of Litterature*,
5 Haziran 1944.

Amerikalı Amiral Leahy sözlerini şöyle noktalıyordu (age): "*İlk atom bombalarını kullanmakla, bizler Ortaçağ barbarlarının ahlakî derekesine indik... gayrımedenî bir savaşa hizmet eden bu yeni ve korkunç silâh, Hıristiyanlar'a yakışmayan modem bir barbarlıktır.* "

Aslında, tarafsız ülkelerden oluşacak hakikî bir "Milletlerarası Mahkeme"nin, Goering ve çetesiyle aynı savaş suçlusu sandalyesine oturtacağı bütün bu yöneticiler, işte saydığımız bu sebeplerden ötürü, insanlığa karşı işledikleri kendi cinayetlerini örtbas edebilmek için değilse bile, mazur gösterebilmek için "gaz odaları", "soykırımlar" ve "holokost" ile ummadıkları bir suçsuzluk bahanesi keşfetmiş oldular.

Amerikan Doğu Araştırmaları Okulu müdürlüğü de yapmış olan Amerikalı tarihçi W.F. Albright, Taş Devrinden Hıristiyanlığa. Tek Tanrıcılık ve Evrimi adlı geçmişle günü birleştirerek yorumlayan değerli kitabında (Fransızca çevirisi: Ed. Payot, 1951), Kenan'ı istilâsı sırasında Yeşu'nun yaptığı "kutsal imhalar"ı mazur gösterdikten sonra şunları yazar: "Bizler, biz Amerikalılar İsrailoğulları'nı yargılama hakkına pek sahip değiliz... çünkü bizler de şu kocaman ülkemizin dört bir bucağında binlerce Yerli'yi... imha ettik ve geriye kalanları da büyük toplama kamplarında bir araya getirdik" (s. 205).

Elie Wiesel'in *Gece* (1958) kitabından hareketle yetmişli yıllardan bu yana, aynı dram için kullanılan ve "Holokost" adlı filmle yaygın hâle getirilen *Holokost* terimi, Yahudiler'e karşı işlenmiş olan cinayeti eşi benzeri görülmemiş bir olay olarak
[154] österme iradesini gözler önüne çok daha net bir şekilde sermektedir. Bu terimle, Yahudiler'e yapılanın Nazizm'in diğer kurbanlarının katliamıyla ve hatta tarihin başka hiçbir cinayetiyle mukayese edilemeyeceği vurgulanmaktadır. Zira Yahudiler'in ıstırapları ve ölüleri bu terimle kutsal bir mahiyet kazanmaktadır. *Larousse Universel* (2 cilt, Paris, 1969, s. 772) "*holokost*"u şöyle tarif ediyor: "*Yahudiler'de kullanılmakta olan kurban kesme, bu ayinde kurban ateşle tamamen yakılıp kül ediliyordu.*"

Yahudiler'in şehidi demek ki bu şekilde başka hiçbir şehitle kıyaslanamayacak bir özellik arzediyordu. Çünkü kurban olması niteliğiyle o, tıpkı Hıristiyanlık ilâhiyatında Hazreti İsa'nın Haç'a gerilmesi ve böylece yeni bir dönemi başlatması gibi, ilâhı plânla

bütünleşiyordu. Nitekim bu durum, bir hahama rahatlıkla şöyle dedirtecektir: "*İsrail devletinin kurulmuşolması, Allah'ın Holokost'a cevabıdır.*"

Holokost'un kurban niteliğini haklı göstermek için, *toplu imha ve imhaların yapılışında görülmedik endüstriyel düzenleme ardından da ölüleri yakıp kül etme gerekiyordu.*

Eksiksiz imha. Bunun için de, Yahudi meselesi için, imha anlamına gelecek bir *nihâî çözüm*'ün düşünülmüş olması gerekliydi.

Oysa, Naziler için Yahudi probleminin "nihâî çözüm"ünün imha anlamına geldiğini ispatlayan tek bir metin, tek bir yazı bulup ortaya koyamamışlardır.

Hitler'in Yahudi düşmanlığı, daha ilk nutuklarından itibaren, Bolşeviklik'e karşı mücadele ile sıkı sıkıya bağlıdır (kendisi sürekli olarak "jüdeo-bolşevizm" tabirini kullanır); inşa ettirdiği ilk toplama kampları Alman komünistleri içindi. Zaten başkanları Thaelman dahil, onların binlercesi orada ölüp gitmiştir.

Yahudilde gelince, Hitler onları birbirine taban tabana zıt ithamlarla suçladı: Hem onlar -diyordu- Bolşevik ihtilâlinin en
[155] faal kişileridir (Trotski, Zinoviev, Kamenev, vb...); hem de onlar -yine ona göre- Alman halkının en sömürücü kapitalistleri idiler.

Öyleyse, komünist hareketi tasfiye ettikten ve Töton şövalyeleri gibi Almanya'nın Doğu'ya yayılışını hazırladıktan sonra, Sovyetler Birliği'ni ezmek önemliydi. Hitler'in siyaset hayatının başından sonuna kadar kafasında olan ana düşünce, sabit fikir bu idi. Zaten kudretli zamanında da Slav (Polonyalı ve Rus) esirlere karşı sergilediği vahşetle bu niyetini apaçık gösterdi. Hatta SSCB'ye karşı savaş sırasında, "*Einsatzgruppen*", yani Sovyet partizanlarının savaşına karşı mücadele etmek ve esir bile olsalar, onların siyasî görevlilerini öldürmekle özel olarak görevlendirilmiş birlikler meydana getirdi. Bunlar arasında, Slav arkadaşları kadar kahraman pek çok Yahudi katledildi.

Bu son hadise, yani Yahudiler'in de Slavlar'ın yanında olmaları hadisesi, "Sovyet Yahudi düşmanlığı" konusundaki propagandanın ne noktalara vardırıldığını da gösterir. Hem Sovyetler'in Yahudiler'i önemli mevkilerden uzaklaştırdıklarını iddia etmek, hem de "*Einsatzgruppen*"lerin öldürmekle görevlendirildikleri partizanların "siyası görevliler"in çoğunluğunu Yahudiler'in oluşturduğunu tasdik etmek olur şey değil. Zira böylesi bir sorumluluk tasavvur dahi edilemez: Düşman hatlarının (askerlikten kaçmanın veya düşmanla işbirliği etmenin oldukça kolayolduğu) gerisinde partizanların faaliyetlerini yönlendirme işi kendilerine güvenilmeyen Yahudiler'e emanet edilemezdi...

Alman, ardından da Avrupa Yahudi kitlesine gelince, Hitler kıtanın sahibi olduğunda, Naziler'in en canavarca fikirlerinden biri Almanya'yı, sonra da Avrupa'yı Yahudiler'den boşaltmaktı (*judenrein*).

Hitler bu işi şu safhalardan geçerek yürüttü :

— Birincisi, kendisine en zenginlerin mallarma el koyma
[156] fırsatı verecek şartlar içinde onların göç'ünü düzenlemek oldu. (Daha önce gördüğümüz gibi "Haavara"nın siyonist yöneticileri, mukabilinde, Hitler Almanya'sına boykotu engellemeyi ve anti faşist harekete katılmamayı vaad ederek, bu teşebbüste Naziler'le etkili bir şekilde işbirliği ettiler.)

— İkinci safha, hepsini dünya çapında bir gettoya gönderme gayesine uygun olarak açıkça ve net bir şekilde ülkeden atma niyeti oldu. Dünya çapındaki bu getto, Fransa'nın teslim alımşının ardından, Madagaskar adası olacaktı. Alman denetimine geçecek olan adadaki Fransız sakinlerin zarar ziyanlarıFransa'ya ödetilecekti. Fransızlar'ın çekimser davranmalarından ziyade, bu işlem için gerekli tonajdaki gemilerin öneminden ötürü, bu projeden vazgeçildi. Almanya savaş esnasında böylesi gemileri bu tür bir işe hasredemezdi.

— Hitler'in Doğu Avrupa'yı, özellikle de Polonya'yı işgali, onları bu dış kamplara kitleler halinde sürerek Avrupa'yı Yahudiler'inden boşaltmak demek olan "*nihâî çözüm*"e ulaşma imkânı verdi. Hava bombardımanları, açlık ve her çeşit kıtlık, güçsüzler için öldürücü olan o

şehir merkezlerini boşaltmak için mecburı yürüyüşler gibi, savaş sırasında bütün sivil halkların uğradıkları felâketlere uğramakla kalmadılar, ayrıca Almanya'nın savaş çabasına hizmet etmek için (meselâ Auschwitz- Birkenau *I.G. Farben* kimya sanayiinin en işlek merkezi idi), en insanlık dışı şartlarda yaptırılan angaryalardan ötürü de buralarda Yahudiler en büyük acılara dûçar oldular. Nihayet tifüs başta olmak üzere salgın hastalıklar, az beslenen ve takati tükenen bu kamp insanlarında ürkütücü yıkımlar yaptılar.

Öyleyse, kurbanları böylesi muameleler yüzünden ortaya çıkan o müthiş ölümleri izah etmek için başka yöntemlere başvurmaya gerek var mı? Ayrıca, kurbanların sayısını akıl almayacak ölçüde abanmaya ne hacet?... Hem de sonunda bu sayıda indirim yapmak zorunda kalmak gibi bir risk varken?...
[157]
Ve nihayetinde şunları yapmaya mecbur kalacaksınız :
— Birkenau-Auschwitz levhasını değiştirip ölü sayısını 4 milyondan 1 milyona indirmek.
— Dachau "Gaz odası"nın levhasını değiştirip bunun hiçbir zaman faaliyete geçmediğini açıklamak.
— Paris'teki "Vélodrome d'Hiver" levhasını da, buraya yerleştirilen Yahudiler'in sayısını, sökülüp atılan ilk levhada yazıldığı gibi 30. 000 değil, 8.160 olarak düzeltmek.

Kaynak: *Le Monde*, 18 Temmuz 1990, s. 7.

Söz konusu olan bir ölüler muhasebesi yapmak değildir.

İster Yahudi olsun, isterse *Yahudi olmasın*, tek bir masumun öldürülmesi, zaten insanlığa karşı işlenmiş bir cinayet olma açısından yeterlidir. Fakat, bu hususta kurbanların sayısının hiçbir önemi yoksa, o zaman yarım asırdan daha fazla bir süreden beri şu değişmez *altı milyon* rakamına niçin saplanıp kalınmaktadır? Oysa, Katyn, Dresden veya Hiroşima ve Nagazaki'nin *Yahudi olmayan* kurbanlarının sayısı dokunulmaz olarak görülmemektedir. Kutsallaştırılan *altı milyon* rakamının aksine, onlar için hiçbir zaman böyle bir *altın sayı* olmamıştır. Tek bir kategorinin (haksız zulümlere maruz kaldıklarına kimsenin itiraz etmediği) kurbanlarını belirleyen bu sayı, zaten sürekli olarak revize i gözden geçirilmiş ve indirime gidilmek mecburiyetinde kalınmıştır.

Bu sayılara sadece Auschwitz-Birkenau kampı açısından
bakalım:
— Alain Resnais'nin gerçekten çok güzel ve çok heyecan ve rici *Gece ve Sis* filmi 1955'te 9 milyon diyordu.
— *Savaş Tarihi İçin Yararlı Belgeler. Toplama Kampları*'na göre (Fransız Yayın Ofisi, 1945, s. 7) 8 milyon.
— Sovyet raporuna göre 4 milyon. Mahkeme'nin statüsünün 21. maddesi gereği, bu rapor Nürnberg Mahkemesi'ne *sahih delil* olarak sunulmuştur. Söz konusu madde şöyle diyordu :
[158] "*Müttefik hükümetlerin soruşturma komisyonlarının resmı belge ve raporları sahih deliller niteliğindedir.*" Aynı 21. madde şunu da beyan ediyordu: "*Bu mahkeme herkesçe bilinen olaylar için delil getirilmesini istemeyecektir. Bu tür olayları itirazsız olarak kabul edecektir.*"
— Tarihçi Léon Poliakov'a göre 2 milyon: *Kinin Elkitabı*, Calmann Lévy, 1974, s. 498.
— Tarihçi Raul Hilberg'e göre de 1 milyondur: *Avrupa Yahudiler'İn İmhası*, İngilizce baskısı, Holmes and Mayer, 1985, s. 895.

İşte nihayet, Revizyonistlerin tenkitlerinin baskısı altında her menşeden bilginler tarafından yapılmış, uzun tarihî araşurmalar sonunda, C.N.R.S. *Şimdiki Zaman Tarihi Enstitüsü* Müdürü François Bédarida, *Le Monde*'da çıkan ve "*Auschwitz Kurbanlarının Tahmini*" başlıklı bir makalesinde çalışmalarını şöyle özetlemektedir:

"*Ortak hafızada dört milyon rahamı yer etmiştir. Bir Sovyet raporuna itimat edilerek benimsenen bu raham bugüne kadar Auschwitz'de, Nazizm kurbanlarının hatırasına dikilmiş anıtın üzerinde yer alıyordu. Öte yandan Kudüs'deki Yad Vashem müzesi ise gerçeğin çok üstünde bir rakam ileri sürüyordu.*

Halbuhi savaş sonrasından itibaren bilim adamları işe koyuldular. Onların yaptıkları sabırlı ve titiz çalışmalardan çılwn sonuç, hiçbir ciddî temele dayanmayan dört milyon rahamının artık benimsenemeyeceğiydi.

Aslında mahkeme Eichmann'ın bir beyanını esas almıştı. Buna göre, imha siyaseti dört milyonu bu kamplarda olmah üzere altı milyon Yahudi'nin ölümüne yol açmıştı. Halbuhi şimdi en yeni çalışmalara ve en güvenilir istatistiklere bahtldığında (ki Raul Hilberg'in "Avrupa Yahudiler'inin Imhası" *eseri [Fayard, 1988] bunlardan biridir), Auschwitz'de yaklaşık bir milyon kişinin ölmüş olduğu sonucuna varılmahtadır. Bu yekûn bütün uzmanlar tarafından doğru kabul edilmektedir, zira bugün bu*
[159] *uzmanlar en az 950 bin ile en çok 1 milyon 200 bin arasında oynayan bir kurban sayısı üzerinde fihir birliğine varmış bulunuyorlar*."

Kaynak: *Le Monde*, 23 Temmuz 1990.

Auschwitz - Birkenau'daki kurban sayısı 4 milyondan 1 milyona resmen indirilmiş olduğu halde, şu toplam rakam yine aynen tekrar edilip durulmaktadır: İmha edilen Yahudi sayısı 6 milyon. ([13]) Bu garip aritmetiğe göre: 6 - 3 = 6.

Yukarıda verdiğimiz tahmin dizisi sadece Auschwitz kampıyla ilgilidir. Diğer kamplar için de benzer bir ispatlama yoluna gidilebilir.
Sözgelimi, Majdanek'te kaç kişi öldü?
— Lucy Dawidowicz'e göre 1 milyon: *The War Against the Jews*, Penguin Books, 1987, s. 191.
— Lea Rosch ve Eberard'a göre üç yüz bin. Jaeckel: *Der Tod ist ein Meister im Dritten Reich*, Ed. Hoffmann und Campe, 1991, s. 217.
— Raul Hilberg'e göre elli bin (age).

Şu halde soru kendiliğinden ortaya çıkıyor. Alman Neo-Naziler'in (veya Fransa'da aşırı sağcı falan partinin) propagandasına hizmet edip onların şöyle bir mantık kullanmasına imkan tanımaktan başka nedir bu yapılan: "Sizler Yahudi hurbanların sayısı meselesinde yalan söylemiş olduğunuza göre, Hitler'in cinayetlerini niçin abartmış olmayasınız?"

Nazi vahşetinin cinayetlerini küçük göstermeye çalışanlarla mücadele, sofuca yalanlarla değil, aksine hakikatle yapılır. Çünkü barbarlığa karşı en iyi savcı hakikattir.
[160]

Yahudilerin katledilme vasıtaları üzerinde de yukarıdaki rakamlara benzer kafa karıştırıcı değişiklikler yine şüphelerin doğmasına sebebiyet verebilir :
— 3 Haziran 1942 tarihli *New York Times* günde 1.000 Yahudi'nin kurşuna dizildiği bir "idam odası"ndan bahseder.
— 7 Şubat 1943'te aynı gazete işgal altındaki Polonya'da "kan zehirleme istasyonları"ndan söz eder.
— Aralık 1945'te, *Der letze Jude aus Polen* (Europa - Verlag, Zürih, New-York) kitabının s. 290 ve devamında, Stefan Szende Yahudildi çok büyük bir havuza sokar ve orada onlarıidam

[13] Philadelphia'da *The Jewish Publication Society of America* tarafından yayımlanan *The American Jewish Year Book*, n. 5702, 22 Eylül 1941'den 11 Eylül 1942'ye, c. 43, sayfa 666'da belirtiyor ki Nazi yayılması Rusya'ya kadar uzanıp azami noktaya eriştikten sonra, 1941'de Almanya'da kalan Yahudiler de hesaba katıldığında, Almanya boyunduruğundaki Avrupa'da üçmilyon yüz on yedi bin yüz yirmi iki (!) Yahudi vardı. Peki bu kadar Yahudi'den altı milyon nasıl imha edilebiliyor?

etmek için çok yüksek voltajlı bir elektrik akımına maruz bırakır. Noktayı şöyle koyar: "*Bir milyon insanın idamı meselesi halledilmişti.*"
— 14 Aralık 1945 tarihli Nürnberg belgesi P.S. 3311, bir tutanakta kurbanların "yakıcı buhar odaları"nda haşlanmış olduklarını ileri sürer.
— İki buçuk ay sonra (Şubat 1946) aynı mahkeme, kaynar su buharlı odaları gaz odaları ile değiştirir. 1946'da Simon Wiesenthal idam odalarına bir değişiklik getirir: Bu odalarda, öldürülmüş Yahudiler'in yağlarının sabun yapılmak üzere toplandığı harklar vardı. Her sabun kalıbının üzerinde RJF (saf Yahudi yağı) yazısı bulunuyordu. 1958'de yayımlanan Gece kitabında yazar gaz odalarına hiçbir imada bulunmaz, fakat Almanca çevirisinde (Ullstein Yayınları) "ölü yakma fırını" *Krematorium* kelimesiyle değil de, "gaz odası" diye tercüme edilmiştir.

Daha başka değişik görüşler de ortaya atılmıştır. Meselâ, vagonlar içine yayılan sönmemiş kireçle ölüm gibi. Bunu Polonyalı Jan Karski ileri sürmüştür. Kitabının adı: *Story of a Secret State*, ed. The Riverside Press, Cambridge. Fransızca tercümesi: *Dünya Önünde Bir Şahit*, Ed. Self, Paris, 1948.

Fakat televizyon, basın ve okul kitaplarıyla geniş kitlelere en fazla duyurulan iki tür öldürme şekli şunlardır: Biri, *Zyklon B*
[161] gazı ve diğeri de dizel motorların egzoz dumanlarının içeriye verilmesi düzeneğine sahip katil kamyonlar.

Bu hususta en hafifinden diyebileceğimiz şey -yine bu konuda da Hitler hayranlarına propaganda malzemesi vermemek için- şudur ki, ne Nürnberg Mahkemesi tarafından, ne de daha sonra savaş suçlularını yargılamak zorunda kalan bir başka mahkeme tarafından, suç aletinin kesin olarak ne olduğunun ortaya konması için hiçbir bilirkişi görevlendirilmemiştir.

* * *

Bir başka acı örnek, Dachau kampıdır. Nürnberg'de davalar sırasında gösterilen Nazi vahşetlerini ele alan film bir tek "gaz odası" vermişti. Bu da Dachau gaz odası idi. Turistlere ve okul öğrencilerine göstermek için Dachau'ya geziler düzenlendi. Bugün ise ilgi çekmeyen bir pankart, burada kimseye zehirli gaz verilmediğini, çünkü "gaz odası"nın hiçbir zaman tamamlanamadığını duyurmaktadır.

Şimdi turiste veya buraları kutsal yerlermiş gibi gören ziyaretçiye, zehirli gaz la öldürmelerin Doğu'da, savaş öncesi Almanya'sının sınırları dışında olduğu söyleniyor.

Münih *Çağdaş Tarih Enstitüsü* üyesi Martin Broszat'ın 19 Ağustos 1960'da *Die Zeit*'de yayımlanan bir bildirisi zaten belirtiyordu: "*Ne Dachau, ne Bergen-Belsen, ne Buchenwald'da Yahudiler veya başkaları zehirli gazla öldürülmüşlerdir* ([14]) *... Yahudiler'in zehirli gazla hitleler halinde imhaları... her şeyden önce işgal edilmiş Polanya toprakları (Eski Reich'in hiçbir yerinde*
[162] *değil) üzerinde 1941-1942'de başladı: Auschwitz- Birkenau'da, Sobibor'da, Treblinka'da, Chelmno ve Belzec'te*."

Halbuki, bu Batı kamplarındaki "gazlamalar"ın görgü "şahitleri" bulunduğu kadar, Doğu kamplarındaki "gazlamalar"ın da görgü "şahitleri" vardı.

Hitlde itibarını yeniden kazandırmak isteyen bütün kişilere bu yolla açık verilmiyor mu? Meselâ onlar soracaklardır: Batı kamplarının "görgü şahitleri"nin anlattıklarını red

---

[14] Böylece bu kamplarda "zehirli gaz kullanıldığı" esasına dayanan Nürnberg "kararları"na bir kere daha ters düşülüyor. Martin Broszat 1972'de Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü'ne müdür oldu. Bu açıklama o kadar önemliydi ki "görgü tanıkları"nın bir yığın "tanıklıkları" bu kamplarda gaz odalarının varlığını ileri sürmüştü ve Dachau "zehirli gaz odası"nı "yeniden oluşturan" bir sahne, ziyaretçileri en güçlü bir şekilde etkileyen belgeydi. Zaten Nürnberg Mahkemesi'nde, Sir Harley Shawcross, 26 Temmuz 1946'da belirtir: "*Sadece Auschwitz ve Treblinka'da değil, Dachau'da da zehirli gaz odaları vardı...*" (TMI, c. 19, s. 4563).

dediyorsunuz da, Doğu kamplarından hayatta kalan kimselerin tanıklıklarını niçin doğru kabul ediyorsunuz?

Böylesi iddialar, onların eline şu pek çok şeyden şüphe edilmesi gerektiği kozunu verecektir: Baskıların, ıstırapların ve Yahudiler ile Nazi rejimine karşı çıkan diğer kimselerin öldürüldükleri gibi şüphe edilmez gerçeği dahi kuşkulu duruma sokacaktır. Meselâ 1933'ten itibaren ilk kurbanlar olan ve ilk toplama kampları kendileri için yapılan Alman komünistlerinin katliamını bile şüpheli gösterebileceklerdir.

Bırakın savaşan ülkelerin halklarını ayırım gözetmeden vuran bombardımanları, kölelerin çalıştırılması gibi, zorunlu çalışma, yollarda binlerce ceset bırakan gayri insanı şartlardaki sürekli kitle nakilleri, en barbarca uygulanan beslenme yetersizliği, kırıp geçiren tifüs salgınları, evet bütün bu trajedinin, Naziler'in vahşi antisemitizminin yol açtığı Yahudi katliamına dikkat çekmek için uydurulan o cehennemı alevlerle taçlandırmaya ihtiyacı var mıdır?

Bu durumda, (kurbanı ateşle imha demek olan) "Ho lokost"un o olağanüstü niteliğini her ne pahasına olursa olsun devam ettirmek için, "gaz odaları" hayaletini ortaya atmaya gerek var mıdır?

1980'de, ilk defa Yahudi katliamının eşi benzeri olmayan niteliği ünlü bir gazeteci olan Boaz Evron tarafından tartışma konusu yapıldı:

"... *Sanki çok doğalmış gibi, ondan beklenen duyguları ve*
[163] *suçluluğu kendisine iyice anlatmak için (...), her önemli misafir, Yad Vashem müzesine mecburi ziyarete götürülüyor."*

"Dünyanın bizden nefret ettiğini ve bize işkence ettiğini sanarak, dünya karşısındaki davranışlarımızın muhasebesini yapmak gereğinden kendimizi muaf tutuyoruz." Dünyadan ve kanunlarından paranoyak bir şekilde uzaklaşma, bazı Yahudiler'i Yahudi olmayanları alt insanlar olarak görmeye ve böylece de Naziler'in ırkçılığına denk bir tavır almaya götürebiliyordu. Evron, Nazi antisemitizmi ile Arap düşmanlığını birbirine karıştırma eğilimine karşı uyardı. Şöyle diyordu: "*Bir ulkenin yönetici sınıfını, o ülkenin siyasi propagandasından ayıramayız, çünkü bu propaganda onun realitesinin bir parçası olarak sunuluyor. Onun için, yönetenler, bizzat kendilerinin ortaya koydukları efsaneler ve canavarlarla dolu bir dünyada iş görüyorlar.*"

Kaynak: Boaz Evron: "*Soykırım: Millet Için Bir Tehlike*" *Iton 77* no 21, Mayıs - Haziran 1980, s. 12 ve dev.

İyi niyetinden şüphe etmediğimiz milyonlarca insanın zihninde, "ölü yakma fırını" ile "gaz odası"nın birbirine karıştırılmasına ve dolayısıyla Hitler'in kamplarında tifüs salgınlarının yayılmasını önlemek için önemli bir sayıda ölü yakma fırınının var olmasının kafa karıştırmasına rağmen, her şeyden önce ölü yakma fırını yeterli bir delil değildir. Çünkü bütün büyük şehirlerde, Paris'te (Père Lachaise'de), Londra'da ve bütün önemli başkentlerde ölü yakma fırınları mevcuttur ve buralarda ölülerin yakılması kesinlikle bir halkları imha iradesi anlamı taşımaz.

Öyleyse ateşli imha dogmasını oturtmak için "gaz odaları"nın ölü yakma fırınlarına eklemlenmesi gerekti.

Birinci zaruret, bunların varlığını ispatlamada ilk basamak, bu tedbirin alınmasını isteyen yazılı emri ortaya koymaktı. Oysa Alman yetkililer tarafından çok titiz bir şekilde düzenlenmiş olan arşivlerde ve Hitler'in bozgunu sırasında müttefikler tarafından bütün ele geçirilenler içinde, ne bu teşebbüs
[164] için ayrılmış bütçeler, ne bu odaların inşası ve işleyişi ile ilgili talimatlar, tek kelimeyle, her normal adlî soruşturmada olduğu gibi, "suç âleti" nin tesbitine imkân verecek hiçbir şey bulunamadı. Böyle bir şeyasla ortaya konulamadı.

"Görgü tanıkları"nın sayısız şahadetlerine rağmen, eski Reich toprakları içinde zehirli gazla adam öldürme olmadığı resmen kabul edildigi halde, aynı şahadetlerin sübjektifliği kriterinin, Doğu kampları, özellikle de Polonya ile ilgili hususlarda benimsenmemesi dikkate şâyândır. Bu "şahadetler" mahkemenin güvenilirliğine gölge düşürmüş olsalar bile.

Dachau Müzesi oyunu, oraya Holokost dogması öğretilmek üzere götürülen binlerce çocuğu kandırmakla kalmadı, aynı zamanda yetişkinleri de aldattı. Dominiken Papaz ı Morelli bunlardan biridir. Kendisi Umutsuzluk Toprağı adlı eserinde (Ed. Bloud et Gay, 1947, s. 15) şöyle der: "*Cellât Naziler'in zehirli gaz verilen zavallıların kıvranıp kıvrıldıklarını aynı tarzda görebildikleri o uğursuz küçük pencereciğe dehşet dolu gözlerimi dayadım.*"

Böylesine özenle devam ettirilen bu masaldan, Buchenwald veya Dachau'nun eski sürgünleri de dahil, etkilenmeyen kimse kalmamıştır. Büyük bir Fransız tarihçisi, Caen Fakültesi fahrî dekanı, Enstitü üyesi ve eski Mauthaussen sürgünü Michel de Boüard, 1986'da şu açıklamayı yapıyordu:

"*1954'te Mauthaussen hakkında yazdığım(...) kitapta, iki yerde gaz odalarından bahsediyorum. Zaman geçip de düşünmeye vakit bulunca, kendi kendime sordum: Mauthaussen'de gaz odası bulunduğu kanaatini nereden edindim? Benim kaldığım süre içinde kampta böyle bir yer yoktu, zira ne ben ne başka bir şahıs bunun olabileceğinden kuşkulanmıştı; öyleyse savaş sonrasızihnime yüklediğim bir "yük"tü bu, öylece kabullenilmişti. Sonra, metnimde -beyanlarımın ekserisini kaynaklara dayandırdığım halde- gaz odalarıyla ilgili hiçbir kaynak göstermediğimi farkettim.*"

Kaynak: *Ouest-France*, 2 ve 3 Ağustos 1986, s. 6.

[165]

Jean-Gabriel Cohn-Bendit daha önceden yazmıştı: "*Bizim emin olduğumuz hususlarda artık bize inanılmaması pahasına da olsa, kamplarda turistlere göterilen, oysa şimdi hiçbir zaman olmadıkları bilinen bu gaz odalarının yıkılmaları için savaşalım.*"

Kaynak: *Libération*, 5 Mart 1979, s. 4.

Nürnberg'de mahkemeye ve bütün sanıklara gösterilen filmde, sunulan tek gaz odası Dachau'daki gaz odası idi.

Siyonist eğilimli, Münih Çağdaş Tarih Enstitüsü adına Broszat, 26 Ağustos 1960'ta, *Die Zeit*'te (s. 14) şunu yazıyordu: "*Dachau gaz odasıhiçbir zaman tamamlanmamış ve asla çalıştırılmamıştır.* "

1973 yazından bu yana, duşlarm karşısındaki bir pankartta şu açıklama yer alıyor: "*Banyo salonu olarak kamufle edilen bu gaz odası, hiçbir zaman hizmete sokulmamıştır.*" Pankartta, zehirli gazla ölüme mahkûm edilenlerin Doğu'ya nakledilmiş oldukları ilâvesi bulunuyor.

Fakat Dachau "gaz odası", toplu imha yerlerinden biri olarak, Nürnberg sanıklarına fotoğrafı gösterilen tek gaz odasıdır ve Goering ile Streicher dışındaki bütün sanıklar buna inanmışlardır.

[167]

4 . "Topraksız halk için halksız toprak" efsanesi

"*Bir Filistin halkı yoktur... Bizler gelip de onlan kapıya koyduğumuz ve ülkelerini ellerinden aldığımız için değil. Onlar mevcut değildir*."
Madam Golda Meir'in 15 Haziran 1969 tarihli *Sunday Times*'a demeci.

Siyonist ideoloji çok basit bir ilkeye dayanır: Tekvin'de (15/18-21) şöyle yazılıdır: "*O günde Rab Abram'la (İbrahim'le) ahdedip dedi : Mısır ırmağından büyuk ırmağa, Fırat ırmağına kadar, bu diyarı senin zürriyetine verdim.*"

İşte bu andan itibaren, Ahd'in neden ibaret olduğunu, Vaad'in kime yapıldığını ve Seçim'in şartsız olup olmadığını düşünmeden, siyonist yöneticiler, kendileri agnostik veya Tanrıtanımaz olsalar dahi, herkese ilân ederler: Filistin bize Allah tarafından verilmiştir.

Bizzat İsrail hükümetinin istatistiklerine göre, İsrailliler'in yüzde 15'i inanç sahibidir. Bu durum onların yüzde 90'ının bu toprakların kendilerine Allah tarafındaninanmadıkları Allah tarafından verildiğini ileri sürmelerine mani olmamaktadır.

Günümüz İsrailliler'inin ezici çoğunluğu ne dinî ibadeti kabul etmekte, ne de dinî inancı benimsemektedir ve İsrail devleti içinde yine de kesin bir roloynayan çeşitli "dinî partiler", [168] etraflarında vatandaşların ancak çok önemsiz bir azınlığını toplamaktadırlar.

Bu göze batan çelişki, Nathan Weinstock tarafından *Siyonizm İsrail'e Karşı* kitabında şöyle izah ediliyor:

"*İsrail'de haham gericiliği galip geliyorsa, siyonist inanışın Hazreti Musa'nın dinine sarılmaktan başka tutanağı olmadığı içindir. "Seçilmiş Halk" ve "Vaad Edilmiş Toprak" kavramlarını silip atın, siyonizmin temeli bir anda çöker. Onun için dinî partiler güçlerini tuhaf bir şekilde agnostik siyonistlerin suç ortaklığından alırlar. İsrail'in siyonist yapısının iç tutarlılığı, din adamlarının otoritesini güçlendirmeye ülkenin yöneticilerini mecbur bırakmıştır. Okul programlarına mecburî din derslerini koyan, Ben Gurion'un etkisi altındaki sosyal demokrat "Mapai" partisi olmuştur, dinci partiler değil.*"

Kaynak: *Le Sionisme contre Israël / Siyonizm İsrail'e Karşı*, Ed. Maspero, 1969, s. 315.

"Bu ülke bizzat Allah tarafından yapılmış bir vaadin gerçekleşmesi olarak mevcuttur. O yüzden bu ülkenin yasallığı konusunda hesap sormaya kalkışmak gülünç olur. Madam Golda Meir tarafından ifade edilen temel inanç budur."

Kaynak: *Le Monde*, 15 Ekim 1971

"*Bu toprak bize vaad edilmiştir ve bizim bu toprak üzerinde bir hakkımız vardır*" diye tekrarlıyor Begin.

Kaynak: Begin'in Oslo'daki beyanı.
Davar, 12 Aralık 1978.

"*Bizler Tevrat'a sahipsek, kendimizi Tevrat ehli olarak görüyorsak, Tevrat topraklarına da, yani Hâkimler ve Hz. İbrahim'den HZ. Musa'ya kadarki peygamberlerin topraklarına, Kudüs'e, Halil'e, Eriha'ya ve daha başka yerlere sahip olmamız gerecektir.*"

Kaynak: Moşe Dayan, *Jerusalem Post*,
10 Ağustos 1967.

[169]

Oldukça manidar bir şekilde, Ben Gurion Amerikan "emsal"ini hatırlatır. Gerçekten de Amerika'da, bir asır boyunca, sınır Pasifik'e kadar değişken olarak kaldı. Çünkü kendilerini püskürtüp topraklarına el koymak için sürdürülen "Amerikan yerlileri avı" meselesinde kazanılan başarıya göre sınır hep değişip durdu. Ancak Pasifik' e ulaşılınca "sınırın kapanışı" ilân edildi.

Ben Gurion çok açık bir şekilde söyler: "*Statükoyu devam ettirmek söz konusu değildir. Dinamik, genişlemeye yönelik bir devlet meydana getirmek zorundayız.*"

Siyasî uygulama şu garip teoriyle örtüşmektedir: Toprağını almak ve halkını kovmak, tıpkı Hz. Musa'nın halefi Yeşu'nun yaptığı gibi.

Tevrat geleneği ile tıka basa dolu olan Menahem Begin kamuoyuna açıkça duyuruyordu: "*İsrail Peygamber'in toprağı İsrailhalkına teslim edilecektir. Tamamı ve ilelebed.*"

Kaynak: Menahem Begin: *The Revolt:*
Story of the Irgoun, s. 335.

Böylece birden bire, İsrail devleti milletlerarası her türlü hukukun üstünde yerini alır.

Amerika Birleşik Devletleri tarafından 11 Mayıs 1949'da Birleşmiş Milletler'e alınması için baskı yapıldığında, İsrail devleti bu teşkilâta ancak üç şartla kabul edildi:

1 - Kudüs'ün statüsüne dokunmayacak ;
2 - Filistinli Araplar'ın evlerine dönmesine izin verecek ;
3 - Taksim kararıyla tesbit edilen sınırlara riayet edecek.

Ben Gurion, Birleşmiş Milletler'in bu "taksim" kararından bahsederken, bu kararın alınışından çok önce, şu beyanda bulunur :

"*İsrail devleti Birleşmiş Milletler'in 29 Kasım 1947 tarihli karannı hiç vuku bulmamış olarak görmektedir.*"

Kaynak: *New York Times*, 6 Aralık 1953.

[170]

Amerikan ve siyonist yayılımcılık arasında paralellik kuran Amerikalı Albright'ın yukarılarda zikrettiğimiz tezlerini tekrarlayan, General Moşe Dayan şunları yazar:

"*Amerikan Bağımsızlık Beyannamesi'ne bakın. Orada hiçbir toprak sınırı zikredilmiyar. Bizler devletin sınırlarını tesbit etmek mecburiyetinde değiliz.*"

Kaynak: *Jerusalem Post*, 10 Ağustos 1967.

Bu siyaset tam bir orman kanunu anlayışıyla yürütülüyor. Nitekim kaynağını Birleşmiş Milletler'den alan Filistin'in "taksimi" kararına hiçbir zaman uyulmamıştır.

Zaten, 29 Kasım 1947'de Birleşmiş Milletler (ezici çoğunluğunu Batılı devletlerin oluşturduğu) Genel Asamblesi tarafından benimsenen Filistin'in taksimi kararı, Batı'nın bu "ileri kale"si hakkındaki niyetini apaçık ortaya koyar: Bu tarihte Yahudiler nüfusun yüzde 32'sini oluşturuyorlar ve toprağın yüzde 5.6'sına sahip bulunuyorlardı. Alınan bu kararla ise: Toprakların yüzde 56'sını ellerine geçiriyorlar, hem de en verimli toprakları. Bu kararlar Amerika Birleşik Devletleri'nin baskısıyla alınmıştır.

Başkan Truman Dışişleri Bakanlığı'na daha önce eşi benzeri görülmedik bir baskı yaptı. Dışişleri Bakan Yardımcısı Sumner Welles şunları yazar: "*Beyaz Saray'ın direkt emriyle Amerikan görevliler doğrudan veya dolaylı baskılar yapmak zorunda kaldılar... nihâî oylamada gerekli çoğunluğu sağlayabilmek için.*"

Kaynak: Sumner Welles, *We Need not Fail*, Boston, 1948, s. 63.

Zamanın Savunma Bakanı james Forrestal bunu doğrular: "*Birleşmiş Milletler içindeki diğer milletlere baskı yapmak ve onları zorlamak için kullanılan yöntemler skandal boyutlarına varıyordu.*"

Kaynak: *Forrestal'ın Hatıraları*, N.Y. The Viking Press, 1951, s. 363.

[171]

Özel tekellerin güçleri bu iş için seferber edildi :

9 Şubat 1948 tarihli *Chicago - Daily*'de, Dex Pearson bu hususta bazı açıklamalarda bulunur ki onlardan biri şudur: "*Liberya'daki kauçuk işletme alanları sahibi Harvey Firestone, Liberya hükümeti nezdinde faaliyet gösterir...*"

Daha 1948'den itibaren, bu yanlı kararlar bile çiğnendiler.

Araplar böylesi bir haksızlığı protesto ve kararı reddettiler. İsrailli yöneticiler ise bundan yararlanarak yeni topraklara el koydular. Özellikle Yafa ve Akka'yı zaptettiler. Öyle ki 1949 yılında siyonistler ülkenin yüzde 80'ini kontrol ediyorlardı ve 770 bin Filistinli toprağından kovulmuştu.

Kullanılan metod terör metoduydu :

En çarpıcı örneği Deir Yasin'dir. Burada, 9 Nisan 1948'de, Naziler'in Oradour'da uyguladıkları yöntemin aynısı kullanılmış ve bu köyün (erkek, kadın, çocuk, ihtiyar) 254 sakini "İrgun" çete elemanları tarafından katledilmiştir. Bu "İrgun" çetesinin reisi Menahem Begin idi.

İsyan: İrgun'un Tarihi kitabında, Begin Deir Yasin "Zafer"i olmadan İsrail devletinin ortaya çıkamayacağını yazar (İngilizce baskısında s. 162). Ve ilâve eder :

"*Hagana diğer cephelerde başarılı saldırılar gerçekleştiriyordu... Paniğe kapılan Araplar Deir Yasin diye bağırarak kaçışıyorIardı.*" (age, s. 162, Fransızca'sında s. 200).

1 Ağustos 1948 öncesi evini terketmiş olan her Filistinli "yok" kabul ediliyordu.

Bu yolla Araplar'ın ellerinde bulunan arazilerin üçte ikisine (110 bin hektarın 70 binine) el konuldu. 1953'te toprak mülkiyeti kanunu çıktığında, tazminat toprağın 1950 yılındaki değeri üzerinden tesbit edildi, fakat bu arada İsraillirası değerini 5 kat yitirmişti.

Ayrıca, dışarıdan Yahudi göçünün başından beri, en katıksız sömürge ci üslüp kullanılarak, araziler oralarda oturanlardan değil de, toprak ağalarından ("efendi"lerden) satın alın mışlardı.

[172] Öyle ki yoksul köylüler, fellahlar, eski efendileri ile yeni işgalciler arasında kendileri hesaba katılmaksızın yapılan bu uzlaşmalardan ötürü, ekip biçtikleri topraklardan kovulmuşlardı. Arazilerinden mahrum kalan bu insanlara artık sadece kaçmak kalıyordu.

Birleşmiş Milletler, Kont Folke Bernadotte adlı bir aracı tayin etti. Kont Bernadotte ilk raporunda şunları yazıyordu: "Göçmen Yahudiler Filistin'e akın eder ve üstelik, asırlardır bu topraklara kök salmış Arap mültecilerin sürekli yerini alma tehdi dinde bulunurlarken, çatışmanın bu masum kurbanlarının kendi yuva ları na dönmelerini engellemek, en basit ilkeleri bile ayaklar altına almak olacaktır." Şunu da belirtir: "Çok geniş çaplı siyonist yağmalar yapılmakta ve görünürde askerî bir zorunluluk yokken köyler yakılıp yıkılmaktadır."

Bu rapor (UN. Belge A. 648, s. 14) 16 Eylül 1948'de teslim edildi. 17 Eylül 1948'de Kont Bernadotte ve Fransız yardımcısı Albay Serot siyonistler tarafından Kudüs'ün işgal edilen kesiminde katledildi.

Kaynak: Kont Bernadotte'un katledilişiyle ilgili olarak bkz: (O sırada Bernadotte'un arabasında oturmakta olan) General A. Lundstrom'un raporu. Bu rapor, suikast günü (17 Eylül 1948) Birleşmiş Milletler'e sunulmuştur. Yine aynı generalin, bu cinayetin 20. yıldönümü münasebetiyle yazdıtı kitabı: *Kont Benıadotte'un Katli*. Eser Roma'da (ed. East. A. Fanelli) 1970 yılında şu adla basılmıştır : *Un tributo alla memoria del Comte Folke Benıadotte*. Ralph Hewins'in kitabı: *Count Bernadotte, his Life and Work* (Hutchinson, 1948). Ve, Milân'da çıkan haftalık dergi, Europa'da Baruch Nadel'in itirafları (4 ve 5 Temmuz 1971 tarihli *Le Monde*'daki alıntılar).

Sahtekârlıklarını açığa vuran bir kimseye karşı siyonistle rin işledikleri ilk cinayet değildi bu.

Britanya'nın Mısır işlerinden sorumlu Devlet Bakanı Lord Moyne, 9 Haziran 1942'de, Lordlar Kamarası'nda Yahudiler'in eski İbraniler'in torunları olmadıklarını ve Kutsal Topraklar üzerinde "yasal hak" sahibi bulunmadıklarını açıklar. Filistin'e göçü frenleme taraftarı olan Lord, bu sözleri üzerine
[173] "*İbrani bağımsızlığının amansız bir düşmanı*" olmakla itham edilir.

Kaynak: Isaac Zaar: *Rescue and Liberation: America's Part in the Birth of Israel*, N.Y. Bloc Publishing Cy, 1954, s. 115.

6 Kasım 1944'te, Lord Moyne Kahire'de (İzak Şamir'in) Stern grubunun 2 militanı tarafından öldürülür. Seneler sonra, 2 Temmuz 1975'te, Auckland'ın *Evening Star*'ından öğreniyoruz: İdam edilen iki katilin cesetleri, Kudüs'teki "Kahramanlar Anıtı"na gömülmek üzere, 20 Arap esiri ile mübadele edilir. Britanya hükümeti İsrail'in katilleri onurlandırmasına ve onları kahraman yapmasına üzüntülerini bildirir.

22 Temmuz 1946'da, Britanya Hükümeti'nin askerî kurmayının ikamet ettiği Kudüs'teki Kral David otelinin bir bölümühavaya uçuruluyor ve İngiliz, Arap, Yahudi olmak üzere yaklaşık yüz kişi ölüyordu. Bu eylem Menahem Begin'in !rgun'unun işiydi ve suçu da bu örgüt üstlendi.

Derken, İsrail eski sömürgecilerin yerini aldı ve aynen on ların yöntemlerini kullandı: Meselâ, sulama imkânları sağlayan ziraî yardım ayırımcılık esasına dayandırıldı. Öyle ki Yahudi işgalciler sistemli olarak kayırıldı: 1948 ile 1969 arasında, sulamaya açılan toprak yüzeyi, Yahudi kesimi için 20 binden 164 bin hektara fırladı, Arap kesimi içinse 800 hektardan 4.100 hektara. Böylece sömürgecilik sistemi devam ettirildi ve daha da vahimleştirildi. Nitekim Doktor Rosenfeld, 1970 yılında Kudüs İbranî Üniversitesi tarafından yayımlanan Göçmen Arap İşçiler kitabında, Arap tarımının Britanya'nın manda döneminde bugünkünden daha müreffeh olduğunu kabul eder.

Ayırımcılık konut politikasında da kendini gösterir. İnsan Hakları İsrail Birliği Başkanı, Kudüs İbrani Üniversitesi profesörlerinden İsrael Şahak, İsrail Devletinde Irhçılık kitabında (s. 57),

[174] bize İsrail'de kanunun Yahudi olmayanların ikamet etmelerini resmen yasakladığı (Carmel, Nâsıra, İllith, Hatzor, Arad, Mitzphen - Ramen ve diğer) tam şehirlerin bulunduğunu haber veriyor.

Kültür meselesinde de aynı sömürgeci zihniyet hüküm sürüyor.

"*Millî Eğitim Bakanlığı, 1970'te, lise öğrencilerine "Yizkar"da (ölüler duası) iki değişik dua türü teklif ettİ. Birincisi, ölüm kamplarının "şeytan Nazi hükümeti ve katil Alman milleti" tarafından inşa edildiğini ileri sürüyor. İkincisi ise, "katil Alman milleti" diyerek daha genellemeci bir görüş ortaya atıyor... Her ikisinde de Allah'ı "kurbanların kanının intikamını gözlerimizin önünde almaya" çağıran bir paragraf bulunuyor.*"

Kaynak: "Aradıklanm Kardeşlerimdir",
Eğitim ve Kültür Bakanlığı, Kudüs, 1990.

Bu ırkçı kin kültürü meyvelerini vermede gecikmedi:

"*Kahana'nın ardından, sayıları gitgide artan, Soykırım hikâyesine iyiden iyiye inanmış askerler, Araplar'ın kökünü kazımak için her tür senaryolar hayal etmeye koyuldular" diyor ordu eğitim subaylarından Ehud Praver ve devam ediyor: "Soykırım'ın bir Yahudi ırkçılığını bu şekilde meşrulaştırması oldukça düşündürücüdür. Bundan böyle bilmeliyiz ki sadece Soykırım meselesini ele almak yetmez, ayın zamanda faşizmin yükselişi meselesini anlatmamız,faşizmin mahiyetini ve demokrasi açısından tehlikelerini de izah etmemiz gerekmektedir. Praver'e göre, "çok fazla sayıda asker Soykırım'ın yüz kızartıcı her türlü eylemi mazur gösterebileceğine inanmaya başlamıştır.*"

Kaynak: Tom Segev, age., s. 473.

Bu mesele İsrail devletinin ortaya çıkmasından bile önce çok net bir şekilde ortaya konmuştu. "*Millî Yahudi Fonu*" Müdürü Yossef Weitz daha 1940'ta şunları yazıyordu :

"*Bu ülkede iki halka yer olmadığını açıkça bilmemiz gerekir. Eğer Araplar terkeder giderlerse, burası bize yeter (...). Onların*

[175] *yerini değiştirmekten başka çare yoktur; tek bir köyün, tek bir kabilenin bırakılmaması lâzımdır... Roosevelt'e ve bütün dost devlet başkanlanna izah etmek gerekir ki, bütün Araplar çekip giderse ve sınırlar Litani ırmağı boyunca kuzeye doğru ve doğuya, Golan tepelerine doğru biraz ileri itilirse, İsrail toprağı fazla küçük sayılmaz.*"

Kaynak: Yossef Weitz, Günlük, Tel-Aviv, 1965.

İsrail'in büyük gazetesi *Yediot Aharonoth*'ta, 14 Temmuz 1972 tarihinde, Yoram Ben Portath ulaşılacak hedefi kuvvetle hatırlatıyordu: "*Zamanın unutturduğu birtakım vakıaları kamuoyuna açıkça ve cesaretle izah etmeleri İsrail yöneticilerinin görevidir. Bunlardan birincisi, Araplar bertaraf edilip topraklarımüsadere edilmedikçe, siyonizmin, kolonileri yerleştirmenin, İsrail devletinin olmayacağı vakıasıdır.*"

Bu metinde hâlâ, siyonist sistemin en keskin mantığı içinde bulunuyoruz. Bu mantık da şudur: Yerli Filistinli bir Arap topluluğunun doldurduğu bir ülkede Yahudi çoğunluğu meydana getirmek için ne yapmalı?

Siyasî siyonizm, bu konuda, kendisinin sömürgeci programından kaynaklanan tek bir çözüm üretebilmiştir: Filistinliler'i kovarak ve Yahudiler'i göçe teşvik ederek, yeni yerleşim birimleriyle nüfusu çoğaltmak.

Filistinliler'i kovmak ve topraklarına el koymak, kasıtlı ve sistemli bir girişim olarak yürütülmüştür.

1917'deki Balfour Bildirisi sırasında, siyonistler toprakların ancak yüzde 2.5'uğuna sahiptiler, Filistin'in "taksim" kararı zamanında ise yüzde 6,5'uğuna. 1982 yılına gelindiğinde, bu toprakların yüzde 93'ünü ellerinde bulunduruyorlar

Yerliyi toprağından mahrum etmek için kullanılan usuller, en acımasız sömürgeciliğin kullandığı usullerdir. Tabiî bu yöntemler, siyonizmin en belirgin ırkçı rengiyle de boyanmış olarak kullanılmışlardır.
[176]

Birinci safha, klâsik sömürgecilik özelliklerine sahipti, yani yerlileri işçi olarak çalıştırıp sömürmek söz konusuydu. Bu yöntem Baron Edouard de Rothschild'in metoduydu: Tıpkı Cezayir'de üzüm bağlarında felIahların ucuz iş gücünü sömürdüğü gibi, Filistin'de de, etki alanını genişleterek, bağlarda Cezayirliler'den başka Araplar'ı istismar ediyordu.

1905 Devrimi'nin ezilişinin ertesinde Rusya'dan yeni bir göç dalgası geldiğinde, 1905 yıllarında, bir dönüm noktası yaşandı. Ülkelerinde, diğer Rus devrimcilerin yanında mücadelelerine devam etmek yerine, mağlup edilen devrimin kaçkınları Filistin'e garip bir "siyonist sosyalizmi" ithal ettiler. Filistinli fellahları saf dışı ederek bir işçi sınıfına ve Yahudi tarımına dayanan bir ekonomi meydana getirmek üzere zanaatçı kooperatifleri ve köylü Kibbutz'ları kurdular. Klâsik (lngiliz veya Fransız tipi) sömürgecilikten, böylece bir nüfuslandırma sömürgeciliğine geçiliyordu. Bu işlem, bir göçmen akışını içeren siyasî siyonizmin mantığı içinde -ki bu mantık (Prof. Klein' e göre) göçmenlerin "lehine" idi, fakat kimsenin "aleyhine" değildi- yürütülüyordu. Toprak ve işin sadece bu göçmenlere ayrılması gerekiyordu.

Bu büyük harekâtın kalkış noktası, 1901'de "Millî Yahudi Fonu"nun kurulmasıdır. Bu fon, diğer sömürgeci anlayışlara nisbetle bile oldukça orijinal bir karaktere sahipti: Bu fon sayesinde alınan toprak, Yahudi olmayan birine bir daha satılamaz, hatta kiraya dahi verilemezdi.

Keren Kayemet ("Millî Yahudi Fonu") ile ilgili 23 Kasım 19S3 tarihli kanun ve Keren Hayesod ("İmar Fonu") ile ilgili 10 Ocak 19S6'da kabul edilen kanun olmak üzere iki ayrı kanun bulunmaktadır. "Bu iki kanun, /diye yazar Profesör Klein) kendilerine birtakım imtiyazların '-erildiğini gören bu kuruluş lann dönüşüm geçirmesine imkan sağlamıştır." Profesör bu imtiyazları saymaksızın, basit bir "açıklama"da bulunur: "Millı Yahudi Fonu" tarafından sahip olunan topraklar "İsrail Toprakları"
[177] olarak ilân edilmiştir. Ayrıca temel bir kanun bu toprakların dokunulmazlığını hükme bağlamıştır. Bu kanun, 1960'ta çıkarılan (İsrail'in kuruluşundan 50 sene sonra bile, hâlâ mevcut olmayan müstakbel bir anayasanın unsurlarından) dört "temel kanun"dan biridir. Değerli hukukçunun, alışılagelen açık ve net olma kaygısına rağmen, bu "dokunulmazlık" konusunda hiçbir yorum yapmaması üzücüdür. Hatta bunun tarifini bile vermemektedir. Gerçekte bu "dokunulmaz toprak" şu demektir: Yahudi Millî Fonu tarafından "kurtarılmış" bir toprak (toprağın [dinî anlamda fidye verilerek] kurtuluşu), "Yahudi"leştirilmiş bir topraktır. O yüzden de, "Yahudi olmayan" birine asla satılamaz, "Yahudi olmayan" birine kiralanamaz ve "Yahudi olmayan" biri tarafından işletilemez.

Bu temel kanunun ırk ayırımcılığı yapan özelliğini inkâr etmek mümkün müdür?

İsrailli yöneticilerin tarım politikası, metodlu olarak Arap köylüsünü soyma politikasıdır.

Kamu yararına istimlâk hakkındaki 1943 arazi nizamnamesi, İngiliz manda döneminin mirasıdır. Bu kanun ayırımcıbir tarzda uygulanarak anlamından saptırılmıştır. Meselâ 1962'de Deir el-Arad, Nabel ve Be'neh'te 500 hektar istimlâk edilmiştir. Bu istimlâklardaki "kamu yararı", sırf Yahudilde ayrılmış olan Karmel şehrinin kurulmasından ibarettir.

Bir başka yöntem: İngilizler'in Yahudiler ve Araplar'a karşı 1945'te çıkardıkları "olağanüstü kanunlar"ın kullanılışıdır. 124 sayılı kanun Askerî Vali'ye, bu sefer de "güvenlik" bahanesiyle, yer değiştirmeleri dahil, bütün vatandaşlık haklarınıaskıya alma yetkisi

vermektedir: Ordunun "*devlet güvenliği açısından*" bir yasak bölge ilân etmesi, askerî valinin müsaadesi olmadan bir Arab'ın kendi topraklarına gidememesi için kâfidir. Eğer bu müsaade reddedilirse, o zaman arazi "ekilmeyen toprak" olarak ilân edilir ve Tarım Bakanlığı "*ekimlerini sağlamak üzere ekilmemekte olan arazilere sahip*" olabilir.
[178]

1945'te İngilizler, Yahudi terörizmine karşı mücadele edebilmek için, bu acımasız sömürgeci yasayı ilân ettiklerinde, hukukçu Bernard (Dov)]oseph, bu "hükümdar fermanı" sistemine karşı itiraz ederek şöyle diyordu: "*Hepimiz resmî teröre boyun mu eğeceğiz?.. Hiçbir vatandaş sorgusuz sualsiz ömür boyu hapse mahkûm edilmekten masun değil... yönetimin herhangi bir kimseyi sürgün etme yetkileri sınırsız... Belli bir suç işIemenize gerek yok, bir büroda alınmış bir karar kâfi...*"

Aynı Bernard (Dov) Joseph, İsrail Adalet Bakanı olunca, Araplar'a karşı bu kanunları uygulayacaktır.

Tel-Aviv'de 1946'da yapılan aynı protesto mitinginde, aynı kanunlar hakkında, J. Şapira daha sert ifadelerle (Hapraklit, Şubat 1946, s. 58-64) şöyle diyordu: "*Bu yasayla sağlanan düzenin medeni ülkelerde bir örneği daha yoktur. Nazi Almanya'sında bile böyle kanunlar mevcut değildi*." İsrail devleti Başsavcısı, sonra da Adalet Bakanı olduğunda aynı J. Şapira, bu kanunları Araplar'a karşı tatbik edecektir. Çünkü bu terör kanunlarını mazur göstermek için, "olağanüstü hal" 1948'den beri İsrail devletinde asla kaldırılmamıştır.

Şimon Peres, 25 Ocak 1972'de, *Davar* gazetesinde şöyle yazıyordu:

"*Askerî hükümetin temel aldığı 125 sayılı kanunun kullanılışı, Yahudi yerleşim ve Yahudi göçü için yapılan mücadelenin doğrudan devamıdır.*"

Ekimi yapılmayan arazilerin ekimiyle ilgili, 1949'da değiştirilen, 1948 tarihli nizamname, aynı yönde, fakat daha doğrudan bir yolla kullanılmaktadır: "Kamu yararı" veya "askerî güvenlik" bahanesi bile aranmaksızın, Tarım Bakanlığı terkedilmiş her araziye el koyabilir. İmdi, 1948'deki Deir Yasin, 29 Ekim 1956 Kafr Kasım veya Moşe Dayan tarafından kurulan ve uzun süre Ariel Şaron tarafından komuta edilen "101 birliği"nin "kıyımları" gibi terörler yüzünden Arap nüfusun kitle halinde göçüyle, sahiplerinden veya Arap işçilerinden boşaltılmış,
[179] geniş araziler böylece "kurtarıldılar" ve Yahudi işgalcilere verildiler.

Nathan Weinstock'un *Siyonizm İsrail'e Karşı* kitabında belirttiği gibi, fellahları mülklerinden etme mekanizması, 30 Haziran 1948 tarihli düzenleme, "sahibi bulunmayan" mülkiyetlerle ilgili 15 Kasım 1948 tarihli olağanüstü karar, "sahipsiz araziler"le ilgili kanun (14 Mart 1950), arazi edinme kanunu (13 Mart 1953) ve yerlerine Yahudi kolonileri kurmak üzere, Araplar'ı kendi topraklarını terke mecbur ederek hırsızlığı meşrulaştıran daha bir sürü tedbirlerle tamamlandı.

Filistinli çiftçi halkın varlığını hatırasına kadar silmek ve böylece "ıssız ülke" efsanesine itibar kazandırmak için, Arap köyleri evleri, çitleri, mezarlıkları ve mezarlarıyla birlikte yıkılıp yok edildi. Profesör İsrael Şahak, 1975'te, 1948'de mevcut olan 475 köyden buldozerlerle yıkılıp ortadan kaldırılmış 385 Arap köyünün listesini kaza kaza sundu. "*İsrail'den önce Filistin'in bir "çöl" olduğuna inandırmak için, yüzlerce köyevleri, çitleri, mezarlıklan ve kabirleriyle birlikte buldozerlerle silinip süpürüldü.*"

Kaynak: İsrael Şahak, *İsrail Devletinin ırkçılığı*, s. 152 ve devamı.

İsrail kolonileri 1979'dan beri coşkuyla Batı Şeria'ya yerleşmeye devam ediyorlar. En klâsik sömürgeci geleneğe uygun olarak da, bu kolonilerde yaşayanlar her zaman silâhlılar.

Genel sonuç şöyledir: Bir buçuk milyon Filistinli kovulduktan sonra, "Millî Yahudi Fonu" yetkililerinin ağzıyla "Yahudi toprağı" 1947'de yüzde 6.5 iken bugün Filistin'in yüzde 93'ünden daha fazlasını temsil ediyor (bunun yüzde 75'i devletin, yüzde 14'ü Millî Fon'undur).

Bu operasyonun bilânçosu, Güney Afrika *Afrikaner*'lerinin ırk ayırımcılığı (*apartheid*) konusunda uzman gazetesi *Die Transvaler*'de çok önceden dikkate değer (ve manidar) bir şekilde özetlenmişti: "*Yahudi olmayan halklar arasında kendisi olarak kalmaya çabalayan İsrail halkının takındığı tavırla,*
[180] *oldukları gibi kalmayı deneyen Afrikaner'lerin tavrı arasında ne lark vardır?*"

Kaynak: Henry Katzew, *South Africa: a Country Without Friends*. Zikreden: R. Stevens (Zionism, South Africa and Apartheid).

Aynı apartheid sistemi toprakların müsaderesinde olduğu gibi kişi statüsünde de kendini gösteriyor. İsrailliler'in Filistinliler'e lutfettikleri otonomi, Güney Afrika Siyahileri için tanınan "Bantoustan"ların dengidir.

"Dönüş" kanununun neticelerini tahlil eden Klein sorularına cevap arar: "*Eğer Yahudi halkı, İsrail devletinin nülusunu hayli aşıyorsa, o zaman buna karşılık, İsrail devletinin bütün nüIusunun Yahudi olmadığı, zira ülkenin esas itibariyle Arap ve Dürziler'in oluşturduğu Yahudi olmayan önemli bir azınlığa sahip olduğu söylenebilir. Karşımıza çıkan soru, nülusun bir kısmının göçünü kolaylaştırıp kayıran (dinî ve etnik bağlantısına göre belirlenmiş) bir Dönüş Kanunu'nun varlığının ne ölçüde ayırımcı olarak değerlendirildiğini bilmektir.*"

Kaynak: Claude Klein, Kudüs İbrani Üniversitesi Mukayeseli Hukuk Enstitüsü Müdürü. *İsrail Devletinin Yahudi Karakteri*, Ed. Cujas, Paris, 1977, s. 33.

Irk ayırımcılığının bütün şekillerinin ortadan kaldırılması hakkındaki (Birleşmiş Milletler Genel Asamblesi tarafından 21 Aralık 1965'te kabul edilen) Milletlerarası Anlaşma'nın Dönüş Kanunu'na tatbik edilip edilmediğini kendi kendine sorar. Seçkin hukukçu, takdirini okuyucuya bırakacağımız bir diyalektik kullanarak, bu tesbitlerini şu zekice ayırımla bitirir: Ayırırncılık yapılmaması konusunda "*özel bir grup aleyhine bir tedbir alınamaz. İsrail'e yerleşmek isteyen Yahudiler lehine alınmış olan Dönüş Kanunu, hiçbir grup veya milliyet aleyhine alınmamıştır. Bu kanunun ne ölçüde ayırımcı olduğu anlaşılmamaktadır.*"

Kaynak: Klein'in age., s. 35.

[181]

İnsanın hatırına şu meşhur "bütün vatandaşlar eşittir, fakat bazı vatandaşlar diğerlerinden daha eşittir" esprisini getiren, en azından cüretkar nitelikteki bu mantıktan kafası karışabilecek olan okuyucuya, Dönüş Kanunu'nun ortaya çıkardığıdurumu müşahhas bir şekilde gözler önüne serelim. Milliyetle ilgili bir Kanun (5712-1952) bundan yararlanamayanlar için öngörülmüştür; bu (madde 3) "*devletin kurulmasının hemen öncesinde Filistin vatandaşı olan ve (Yahudiler'le alâkalı olan) 2. maddeden ötürü İsrail vatandaşı olmayan her ferd*"le ilgilidir. Bu dolaylı ifadenin belirlediği (ve "*daha önce hiç milliyeti olmamış*", yani irsen yurtsuz olarak kabul edilen) kimseler, bu toprakta şu veya bu dönemde ikamet etmiş olduklarınıispatlamak (kimlikler savaş ve İsrail devletinin kuruluşuna eşlik eden terör döneminde kaybolduğundan, belgeye dayalı delil çoğu zaman imkânsızdır) zorundadırlar. Bu olmadığı takdirde, vatandaş olabilmek için, geriye "yurttaş olma" yolu kalıyor ki, bunun için de sözgelimi "*İbrani dilini belli bir ölçüde bilme*" gerekmektedir. Bundan sonra, İçişleri Bakanlığı "*yararlı görürse*" İsrail vatandaşlığına alır (veya reddeder).

Kısacası, İsrail'in kanunu gereği, Patagonyalı bir Yahudi Tel-Aviv havaalanına daha ayağını basar basmaz İsrail vatandaşı olur; Filistinli anne babadan Filistin'de dünyaya gelmiş bir Filistinli yurtsuz sayılabilir. Burada Filistinliler *aleyhinde* hiçbir ırk ayırımı yoktur ; sadece Yahudiler *lehine* bir tedbir vardır!

Öyleyse, BM Genel Asamblesi'nin siyonizmi "*ırkçılık ve ırk ayırımcılığı şekli*" olarak tarif eden 10 Kasım 1975 tarihli Kararı'na (Karar 3379- xxx) itiraz etmek zordur.

Asında, İsrail'e gelip yerleşenler "vaad"i gerçekleştirmek için gelen azın azı kimselerdir. "Dönüş Kanunu" pek az etkili olmuştur. Bereket versin ki böyle olmuştur, zira dünyanın bütün ülkelerinde Yahudiler kültür, bilim ve sanatların bütün alanlarında çok kıymetli bir roloynadılar, o yüzden Yahudi düşmanlarının hedefledikleri şu amaca siyonizmin ulaşması
[182] üzücü olurdu: Yahudiler'i bulundukları bütün ülkelerden koparıp onları bir dünya gettosu içine hapsetmek. Fransız Yahudiler'inin örneği manidardır; 1962 Evian mutabakatından ve Cezayir'in istiklâline kavuşmasından sonra, Cezayir' i terkeden 130 bin Yahudi'nin sadece 20 bini İsrail'e gitmiş ve geriye kalan 110 bini Fransa'ya yerleşmiştir. Bu hareket Yahudi düşmanı bir baskının sonucu değildi, çünkü Cezayir'deki Yahudi olmayan Fransız kolonilerinden Cezayir'i terkedenlerin oranı da aynı idi. Bu ayrılışın sebebi Yahudi düşmanlığı değil, Fransa'nın önceki sömürgeciliğinin neticesiydi ve Cezayir'in Fransız Yahudiler'i Cezayir'in diğer Fransızlar'ıyla aynı kaderi paylaşmışlardı.

Özetlersek, İsrail'deki Yahudi göçmenlerin hemen hemen tamamı oraya Yahudi düşmanı baskılardan kurtulmak için gelmiştir.

1880'de Filistin'deki 500 binlik nüfusun 25 bini Yahudi idi.

1882'den itibaren, Çarlık Rusya'sının büyük kıyımlarının ardından yoğun göçler başlar.

1882'den 1917'ye kadar Filistin'e böylece 50 bin Yahudi gelir. Arkasından, iki savaş arasında, zulümden kaçan Polonya ve Mağrip muhacirleri gelir.

Fakat en önemli kitle, Hitler'in iğrenç Yahudi düşmanlığından ötürü, Almanya'dan geldi; yaklaşık 400 bin Yahudi böylece 1945'ten önce Filistin'e geldi.

1947'de, İsrail devletinin kuruluş arefesinde, Filistin'deki toplam 1 milyon 250 bin nüfusun 600 bini Yahudi idi.

Derken, Filistinliler'in metodlu olarak sökülüp atılmaları başladı. 1948 savaşı öncesinde, İsrail devleti olacak olan topraklarda yaklaşık 650 bin Arap ikamet ediyordu. 1949'da bunlardan geriye 160 bin kişi kalmıştı. Çok çocuk yapmalarından ötürü, bu kimselerin zürriyeti 1970 sonunda 450 bine ulaştı. İsrail İnsan Hakları Birliği, II Haziran 1967'den 15 Kasım
[183] 1969'a kadar, 20 binden fazla Arap evinin İsrail ve Batı Şeria'da dinamitlendiğini açıklıyor.

Britanya'nın 31 Aralık 1922'de yaptırdığı sayımda, Filistin'de 757 bin kişi yaşıyordu. Bunların 663 bini Arap (590 bini Müslüman Arap ve 73 bini Hıristiyan Arap) ve 83 bini Yahudi idi (yani: yüzde 88 Arap ve yüzde 11 Yahudi). Yeri gelmişken hatırlatalım: Bu sözde "çöl", hububat ve narenciye ihraç ediyordu.

1891'den başlayarak, Filistin'i ziyaret eden (Ahad Ha'am takma adıyla "Halktan Biri" kitabını yazan) en erken siyonistlerden biri olan Asher Guinsberg şu şahadette bulunur :

"*Dışanda bizler Eretz-İsrail'in bugün hemen hemen çöl, ekim yapılmayan bir çölolduğuna ve toprak almak isteyen herkesin buraya gelip canının istediği kadar arazi alabileceğine inanmaya alıştık. Fakat gerçekte burası hiç de öyle değil. Ülkenin bütün sahalan içinde, işlenmemiş tarlalar bulmak zor. Tek ekilmemişalanlar kum tarlalan ve taşlık dağlardır ki buralarda ancak meyve ağaçları yetişebilir, bu da ağır bir emek ve büyük temizleme ve telali çalışmasından sonra mümkün olabilir.*"

Kaynak: Ahad. Bütün Eserleri (İbranca),
Tel-Aviv, Devir Publ. House, 8. baskı, s. 23.

Gerçekten de, siyonistlerden önce, "bedeviler" (aslında hububatçılar) her sene 30 bin ton buğday ihraç ederler; Arap meyve bahçelerinin yüzölçümü 1921'den 1942'ye üç katına çıkar; portakal ve diğer turunçgiller bahçelerinin yüzölçümleri ise, 1922 ile 1947 arası yediye katlanır; üretim 1922 ile 1938 arasında on kat artar.

Yalnızca narenciye örneğini verınekle yetinecek olursak, Temmuz 1937'de, sömürgelerden sorumlu devlet bakanı tarafından Britanya Parlamentosu'na sunulan Peel Raporu, Filistin'deki portakal bahçelerinin hızlı ilerleyişini temel alarak, gelecek on yılda dünya tüketiminin ulaşacağı otuz milyon kafes
[184] kışlık portakalın üretici ve ihracatçılarının şöyle olacağını tahmin etmektedir :

Filistin: 15 milyon
ABD: 7 milyon
İspanya: 5 milyon
Diğer ülkeler (Kıbrıs, Mısır, Cezayir, vb...): 3 milyon.

Kaynak: "*Rapport Peel*", bölüm 8, § 19, s. 214.

Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın 20 Mart'ta bir Kongre komisyonuna teslim edilen bir incelemesine göre, "*iki yüz binden Iazla İsrailli şimdi (Golan ve Doğu Kudüs dahil) işgal edilmiş topraklara yerleşmiştir. Onlar bu topraklardaki nülusun "yaklaşık olarak" yüzde 13'ünü oluşturuyorlar.*"

Bunlardan 90 bin kadarı, "*İsrailli otoritelerin topraklann neredeyse yansını ellerinde bulundurdukları*" Batı Şeria' daki 150 yerleşim biriminde oturuyor.

Amerikan Dışişleri Bakanlığı tesbitlerini şöyle sürdürüyor: "*Doğu Kudüs'te ve belediyeye bağlı Arap banliyölerdeki oniki kadar mahalleye yaklaşık 120 bin İsrailli yerleşmiştir. İbrani devletinin zaten yoğun nüluslu toprakların yüzde otuzunu müsadere etmiş olduğu Gazze şeridinde, 3 bin İsrailli onbeş kadar yerleşim biriminde kalmaktadır. Golan teplerinde ise, otuz kadar mıntıkaya dağılmış 120 bin kişi bulunuyor.*"

Kaynak: *Le Monde*, 18 Nisan 1993.

İsrail basınının en fazla tiraja sahip *Yedioth Aharonoth* gazetesi şunları yazıyordu:

"*Yetmişli yıllardan beri, topraklarda böylesi bir inşaat hızı hiç görülmedi. Ariel Şaron (Konut ve Inşaat Bakanı), yeni yerleşim birimleri kurmak, önceden mevcut olanlan geliştirmek, yollar yapmak ve inşaata elverişli yeni yerler parseller hazırlamakla ateşlice meşguloluyor.*"

Kaynak: Bu İsrail metinleri 18 Nisan 1991 tarihli *Le Monde*'dan alınmıştır.

[185]

(Hatırlatalım ki Lübnan'ın istilâsına komuta eden General olan Ariel Şaron, Sabra ve Şatila adlı Filistin kamplarında "kıyımlar" yapan Falanjistler'i silâhlandırmıştır. Bu katliamı araştırmakla görevlendirilen İsrail komisyonunun bile açıkladığıüzere, Şaron bu aşınlıklara gözyummuş ve bu işte onların suçortağı olmuştur.)

İşgal altındaki topraklarda bu kolonilerin devam ettirilmesi, onların İsrail ordusu tarafından korunması ve bu kolonilerde oturanların (tıpkı eskiden Amerika'daki Far West maceracıları gibi) silâhlandınıması, Filistinliler'e sağlanacak her hakikî "otonomi"yi hayalî hale getirmekte ve fiilî işgal devam ettiği sürece de barışı imkânsız kılmaktadır.

Koloni yerleştirmenin ana çabası, Kudüs'e yöneliktir. .Bu hususta zaten itiraf edilmiş olan amaç da, Birleşmiş Milletler tarafından (Amerika Birleşik Devletleri de dahil!) oybirliği

ile kınanmış olmasına rağmen, Kudüs'ün tamamının ilhakı kararını geri döndürülemez hale getirmektir.

İşgal altındaki topraklarda koloniler kurmak, milletlerarası kununların ve özellikle de 12 Ağustos 1949 tarihli Cenevre Sözleşmesi'nin apaçık bir ihlalidir. Bu Sözleşme'nin 49. maddesi açıkça belirtir: "*Işgalci devlet kendi sivil halkının bir kısmını işgal ettiği araziye nakletme teşebbüsünde bulunamayacaktır*."

Bu milletlerarası kanunu Hitler bile çiğnememişti: Fransız köylülerini kovduğu topraklara hiçbir zaman Alman sivil "koloniler" yerleştirmemişti.

"Güvenlik" bahanesi, İntifada "terörizmi" gibi bahaneler gülünçtür. Çünkü bu hususta elde bulunan rakamlar anlamlıdır:

"*9 Aralık 1987'de ortaya çıkan İntifada'nın (taşlı isyanın) başından bu yana, asker, polis veya kolonilerde oturanlann açtıkları ateş yüzünden 1116 Filistinli ölmüştür. Yani, 1988 ve 1989'da 626, 1990'da 134, 1992'de 108 ve 1 Ocak ile 11 Eylül 1993 arasında da 155 kişi. İsrail İnsan Haklan Derneği Betselem*

[186] *taralından gerçekleştirilen bir incelemeye göre, öldürülenler arasında onyedi yaşından küçük 233 de çocuk bulunmaktadır.*

Askerî kaynaklar kurşunla yaralanan Filistinli sayısının yirmi bin civannda olduğunu belirtiyor, Birleşmiş Milletler Filistin Mültecilerine Yardım OIisi ise bu rakamı doksan bin olarak veriyor.

9 Aralık 1987'den beri otuz üç İsrail askeri ölmüştür, yani 1988'de 4, 1989'da 4, 1990'da 1, 1991'de 2, 1992'de 11 ve 1993'te 11 asker.

Ordu taralından tesbit edilen bir hesaba göre, çoğunluğu koloni sakini olmak üzere, işgal altındaki topraklarda kırk sivil öldürülmüştür.

Insanî örgütlere göre, 1993'te onbeş bin Filistinli, devlet cezaevlerinde ve ordunun tutuklama mekezlerinde hapistir.

İntifada'nın başından bu yana, İsrail hapishanelerinde, Betselem'in açıklamasına göre, bazıları henüz aydınlatılmayan şartlar altında olmak üzere, oniki Filistinli ölmüştür. Yine bu insani örgütün belirttiğine göre, askerî tutuklama merkezlerinde her yıl sorgulama sırasında en az yirmi bin kişiye işkence edilmiştir."

Kaynak: *Le Monde*, 12 Eylül 1993.

Milletlerarası kanun bir "kağıt parçası" olarak görüldüğü için habire çiğnenmektedir. Dahası, İsrael Şahak'ın yazdığı gibi "*Çünkü bu koloniler, yapıları icabı, bir soyma, ayırım ve ırk ayırımcılığı sistemine dayanmaktadır*."

Kaynak: İsrael Şahak: *İsrail Devletinde ırkçılık*, s. 263.

İsrail'in Allah'ı yerine İsrail devletini koymaktan ibaret olan putçuluk hakkında işte Profesör Şahak'ın şahadeti:

"*Ben İsrail'de yaşayan bir Yahudi'yim. Kendimi kanunlara saygılı bir vatandaş olarak görüyorum. Yaşım kırkın üzerinde olmasına rağmen, her yıl orduda kısa süreli eğitim döneminden geçiyorum. Fakat ben İsrail devletine veya bir başka devlete veya örgüte "candan bağlı" değilim! Ben ideallerime bağlıyım. Hakikati*

[187] *söylemek gerektiğine ve adaleti kurtarmak ve herkes için eşitliği sağlamak üzere gerekenin yapılmasına inanıyorum. İbrani şiir ve diline tutkunum ve eski peygamberlerimizin değerlerinin birkaçına mütevazice saygı duyduğumu düşünmekten zevk alıyorum.*

Fakat devlete karşı derin bir saygı duymak mı? Amos veya İşaya'yı düşünüyorum da, onlardan İsrail veya Filistin krallığına "candan bağlılık" istenseydi!..

Yahudiler inanır ve günde üç kere bir Yahudi'nin Allah'a ve ancak Allah'a sadakatle bağlı kalması gerektiğini söylerler: "Tannn Yahova'yı bütün kalbinle, bütün ruhunla ve bütün gücünle seveceksin" (Tesniye, böL. 6, cümle 5). Çok küçük bir azınlık hâlâ buna inanır. Fakat bana öyle geliyor ki Yahudi halkının büyük çoğunluğu Tanrı'sını kaybetti ve O'nun yerine bir put koydu, tıpkı bir heykelini dikmek için, uğruna bütün altınlarını vererek diktirdikleri altın buzağıya çölde taptıkları zamanki gibi. Onlann modem putunun adı İsrail devletidir."

Kaynak: Age. s. 93.

[189]

Üçüncü Bölüm

EFSANENIN SIYASÎ KULLANIMI

[191]

1. Amerika Birleşik Devletleri'nde lobi

"İsrail Başbakanı, Amerika
Birleşik Devletleri'nin Ortadoğu
ile ilgili dış politikasında, kendi
ülkesinde sahip olduğundan çok
daha fazla nüfuza sahiptir."
Paul Findley, *They dare to speak out* ([15]), s. 92

Böylesi efsaneler, iyi niyetli milyonlarca insanda zorlukla sökülüp atılabilecek inançları nasıl oluşturabildiler?

Cevap: Siyasilerin eylemini saptırabilecek ve kamuoylarını şartlandırabilecek yetenekteki her çeşit güçlü "lobiler"in meydana getirilmiş olması sayesinde.

6 milyon Yahudi'nin yaşadığı Amerika Birleşik Devletleri'nde, "Yahudi oyu" belirleyici olabilmektedir. Çünkü seçimde çoğunluğu elde etmek (oy kullanmayanların sayısının yüksek oluşu ve 2 parti arasında büyük çapta proje farklarının bulunmayışı yüzünden) önemsiz bir şeye bağlıdır ve zafer az bir farkla kazanılabilir.

Ayrıca, büyük ölçüde adayın "görünüş"ü veya televizyondaki anlatım kurnazlığıyla yakından alâkalı olan oyların uçar gezerliği, kendisinin siyasî "pazarlarna" komitelerine ve imkânlarına bağlıdır. "*1988'de, Amerikan Senato üyeleri seçimlerinde 500 milyon dolarlık bir seçİm bütçesi gerekti.*"

Kaynak: Alain Cotta, *Bütün
Yönleriyle Kapitalizm,*
Ed. Fayard, 1991,s. 158.

[192]

Capitole'de (Amerikan Temsilciler Meclisi ve Senatosu'nda) resmen tasdik edilmiş en güçlü lobi, A.I.P.A.C. (*American Israeli Public Affairs Committee*)'dir.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyonist güç, daha 1942'de öyle bir noktaya varmıştı ki, New-York'taki Baltimor Oteli'nde Bolşevik tipi bir Sözleşme, (Balfour Bildirisi ile vaad edilmiş, Britanya ve Amerika'nın himayesi altında arazi satın almalarla yavaş yavaş sömürgeleştirilmiş) "*Filistin'deki Yahudi Ocağı*"ndan *Egemen bir Yahudi devleti*'nin kurulmasına geçiş kararı içeriyordu.

Bütün siyonizm tarihinin çarpıcı özelliği olan iki yüzlülük, Herzl'in çabalarının sonuçlanması demek olan (1917'deki) "*Balfour Bildirisi*"nin "yorumlar"ında kendini gösterir. "*Yahudi Millî Ocağı*" Bazel Kongresi'nde tekrarlanmıştır. Lord Rothschild, "*Yahudi halkının millî ilkesi*"ni öngören bir bildiri tasarısı hazırlamıştı. Balfour'un nihâî bildirisi artık bütün Filistin'den bahsetmez, fakat sadece "Yahudi halkı için Filistin'de millî bir Ocak

[15] Bu eser Pınar Yayınları tarafından" ABD'de İsrail Lobisi" adıyla yayımlanmıştır.

kurulmasından" söz eder. Gerçekten de herkes, sanki manevi ve kültürel bir merkez söz konusu imiş gibi "ocak" der, fakat aslında "*devlet*"i düşünür. Herzl'in bizzat kendisi gibi. Lloyd George *The Truth About the Peace Treaties* (Ed. Gollancz, 1938, c. 2, s. 1138-39) kitabında yazar: "*O dönemde Kabine üyelerinin kalasında ne olduğu konusunda şüphe edilemezdi... Filistin bağımsız bir devlet olacaktı*." Savaş Kabinesi üyesi General Smuts'un 3 Kasım 1915'te, Johannesburg'ta yaptığı şu açıklama manidardır: "*Gelecek kuşaklar içinde, orada (Filistin'de) bir kere daha büyük bir Yahudi devletinin yükseldiğini göreceksiniz.*"

Daha 26 Ocak 1919'da Lord Curzon yazıyordu: "*Weizmann size bir şey dediği ve sizin "millî Yahudi ocağı"nı düşündüğünüz*
[193] *sırada, kendisinin kalasında tamamen lark lı bir şey vardı. O bir Yahudi devleti ve Yahudiler taralından yönetilen, boyun eğmiş bir Arap halkı tasarlıyor. Perde arkasından bunu gerçekleştirmeyi ve Britanya'nın garantili himayesini anyor.*"

Weizmann Britanya hükümetine, siyonizmin hedefinin (dört veya beş milyonluk Yahudi ile) bir "Yahudi devleti" kurmak olduğunu açıkça izah etmişti. Lloyd George ve Balfour kendisine teminat verdiler "*Balfour Deklarasyonu'nda, bizler "millî ocak" terimini kullanırken, bununla doğrudan ~oğruya bir Yahudi devletini kastediyorduk*".

14 Mayıs 1948'de, Ben Gurion Tel-Aviv'de bağımsızlığı ilân eder: "Filistin'deki Yahudi devleti İsrail adını alacaktır."

Ben Gurion gibi, dünyadaki her Yahudi için gelip bu devlete yerleşmesinin ödevi olduğunu düşünenler ile, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Yahudi faaliyetinin bizzat İsrail için dahi daha önemli olduğunu savunanlar arasındaki farklılığa rağmen, bu sonuncu eğilim üstün geldi: İsrail'e göç eden Amerikalı veya Kanadalı 35 bin kişiden sadece 5.400'ü bu ülkeye yerleşti.

Kaynak: Mdvin i. Wrofsky: *We are one! American Jewry and Israel*, New-York, 1978, Ed. Ander Press - Doubleday, s. 265- 266.

İsrail devleti Birleşmiş Milletler'e bu lobinin utanmazca baskıları sayesinde alınmıştır.

Eisenhower petrol üreten Arap ülkelerini kendisinden uzaklaştırmak istemiyordu ve petrol için "*Harika bir stratejik güç kaynağı ve dünya tarihinin en büyük zenginliklerinden biri*" diyordu.

Kaynak: Bick, *Ethnic Linkage and Foreign Policy*, s. 81.

Truman seçimle ilgili sebeplerden ötürü onun bu tedirginliklerini sildi süpürdü, ondan sonra gelenler de aynı yolu izledi.

Siyonist lobinin ve "Yahudi oyu "nun gücü hakkında, bir
[194] grup diplomat önünde, 1946'da bizzat Başkan Truman şu açıklamayı yapmıştı: "*Üzgünüm beyler, fakat siyonizmin zalerini bekleyen yüz binlerce insanı tatmin etmek zorundayım. Benim seçmenlerim arasında binlerce Arap yok.*"

Kaynak: William Eddy, *F.D. Roosevelt and Ibn Saoud*, N.Y. "American Friends of the Middle East", 1954, s. 31.

Britanya eski Başbakanı Clement Atlee şu şahadette bulunur : "*Amerika Birleşik Devletleri'nin Filistin politikası, Yahudi oyu ve birçok büyük Yahudi firmasının malî destekleriyle şekillenmişti.*"

Kaynak: Clement Atlee, *A Prime Minister*

Remembers, Heinemann, Londra, 1961, s. 181.

Eisenhover, Sovyetler'le mutabık kalarak, 1956'da İsrail'in Süveyş kanalına karşı (İngiliz ve Fransız yöneticiler tarafından desteklenen) saldınsını durdurmuştu.

Senatör J. F. Kennedy bu meseleye karşı hiçbir heyecan veya memnuniyet göstermemişti.

1958'de, Yahudi dernekleri "Başkanlar Konferansı", başkanları Klutznik'i, muhtemel aday Kennedy ile temasa geçmekle görevlendirdi. Kennedy'ye nobranca şöyle dedi: "*Demeniz gereken şeyleri söylerseniz, bana güvenebiIirsiniz. Yoksa size sırtını dönecek tek kişi ben olmayacağım*."

Demesi gereken şeyleri, Klutznik ona özetledi: Süveyş meselesinde Eisenhover'ın tutumu kötüydü, halbuki 48'de Truman doğru yoldaydı... Kennedy, 1960'da Demokrat Parti Kongresi tarafından aday gösterilince, bu "öğüdü" tuttu. Yahudi ileri gelenleri önünde, New York'ta yaptığı açıklamalardan sonra, seçim kampanyası için 500 bin dolar topladı, Klutznik'i danışman seçti ve Yahudi oyunun yüzde 80'ini aldı.

Kaynak: Melvin 1. Wrofsky,
age., s. 265-6 ve 271-80.

[195]

1961 baharında, Ben Gurion'la New York Waldorf Astoria otelindeki ilk buluşmasında, John F. Kennedyona şöyle dedi: "*Amerikan Yahudiler'inin oyları sayesinde seçildiğimi biliyorum. Seçilmemi onlara borçluyum. Yahudi halkı için ne yapabileceğimi bana söyleyin*."

Kaynak: Edward Tivnan, *The Lobby*,
S. 56 (zikreden : Ben Gurion'nun hayatını
yazan Michel Bar Zohar).

Kennedy'den sonra, Lyndon Johnson daha da ileri gitti. Bir İsrailli diplomat şöyle yazıyordu: "*Büyük bir dostumuzu kaybettik. Fakat ondan daha iyisine kavuştuk... Johnson Yahudi devletinin Beyaz Saray'da sahip olduğu dostlann en iyisidir*."

Kaynak: I. L. Kenan, *Israel's Defense*
Line, Buffalo, Prometheus book,
1981, s. 66-67.

Gerçekten de Johnson, 1967'deki "Altı Gün Savaşı"nı adamakıllı destekledi. Bundan böyle Amerikan Yahudiler'inin yüzde 99'u İsrail siyonizmini müdafaa ettiler. "*Bugün Yahudi olmak demek, İsrail'e bağlı olmaktır*."

Kaynak: Schlomo Avineri: *The Making of Modern*
Zionism, N.Y. Basic Books, 1981, s. 219.

Kasım 1967'de, Birleşmiş Milletler savaş sırasında işgal edilen toprakların boşaltılmasını gerektiren 242 sayılı kararı aldı. De Gaulle, bu saldırıdan sonra, İsrail'e gönderilecek silâhlara ambargo koydu. Amerikan Parlamentosu da bu ambargoya uydu. Fakat Johnson, Aralık ayında, bunu kaldırttı ve A.I.P.A.C.'-nin baskısıyla İsrail tarafından sipariş edilmiş olan Fantom uçaklarını teslim etti.

Kaynak: Bick, age., s. 65 ve 66.

Bunun sonucu olarak da İsrail, Vietnam'daki savaşı tenkit etmedi.

Kaynak: Abba Eban, *Otobiyografi*, S. 460.

[196]

Golda Meir 1979'da ABD'ye geldiğinde, Nixon bu kadını "*Tevrat'ın Debora*"sına benzetti ve İsrail'in refahı (boom) konusunda onu övgülere boğdu.

Kaynak: Steven L. Spiegel: *The Other Arab-Israeli Conflict*, University of Chicago Press, 1985, s. 185.

BM'in 262 sayılı kararını esas alan "Rogers Planı" Golda Meir tarafından reddedildi.

Kaynak: Kenan, age, s. 239.

Nixon İsrail'e 45 fantom uçağı daha verdi ve bunlara ilâveten 80 bombardıman uçağı Skyhawk takdim etti.

Nasır 8 Eylül 1970'de öldü ve Sedat İsrail'e barış teklif etti. Dışişleri Bakanı Abba Eban'a rağmen, Savunma Bakanı Moşe Dayan bu teklifi reddetti.

Bunun üzerine Sedat 6 Ekim 1973'te, Yom Kippur Savaşı adını alan taarruzu başlattı ve Madam Golda Meir'in namını söndürdü. Kendisi bundan dolayı LO Nisan 1974'te istifa etti, Moşe Dayan da aynısını yaptı.

Bununla beraber, Amerikan Meclis ve Senatosu'ndaki Yahudi lobisi, İsrail'in hızla silâhlandırılması yönünde büyük bir başarıya imza attı: Rakip Arap lobisiyle mücadele etmek bahanesiyle 2 milyar dolar kopardı.

Kaynak: Neff, *Warriors of Jerusalem*, s. 217.

Wall Street'in Yahudi bankalarının parası hükümet yardımına eklendi.

Kaynak: Bick, age., s. 65 ve Abba Eban, age., s. 460.

Senatör Hubert Humphrey için 100 bin dolardan fazla bağışta bulunan 21 kişinin 15'i Yahudi idi. Bunların ilk sıralarında ise, Lew Wasserman gibi "Hollywood'un Yahudi Mafyası"nın babaları bulunuyordu. Genellikle Demokrat Parti'nin seçim fonunun yüzde 30'undan fazlasını onlar temin ediyordu.

Kaynak: Stephen D. Isaacs, *Jews and American Politics*, N.Y. Ed. Doubleday, 1974, bölüm 8.

[197]

A.I.P.A.C. yeniden seferber oldu ve üç hafta içinde, 21 Mayıs 1975'te, Başkan Ford'dan kendileri gibi İsrail'i desteklemesini isteyen 76 senatörün imzasını aldı.

Kaynak: Shechan'daki tam metin. "*Arabs, Israelis, and Kissinger*", Reader's digest press, s. 175.

Jimmy Carter'ın yolu çizilmişti: New jersey'deki Elisabeth Sinagog'unda, mavi kadifeden cübbesini giydi ve konuştu :

"*Sizinle aynı Allah'a saygı duyuyorum. Bizler (babtistler) sizinle aynı Kitab-ı Mukaddes'i inceliyoruz." Ve noktaladı: "Israil'in ayakta kalması siyasete bağlı değildir. Bu ahlâkî bir ödevdir.*"

Kaynak: *Time,* 2l Haziran 1976.

Begin ve dinî partilerin İsrail'de iktidarı İşçi Partisi'nden aldıkları dönemdi : "*Begin kendisini İsrailli olmaktan çok Yahudi olarak görüyordu*" diye yazar Begin'in biyografı.

Kaynak: Silver, *Begin: The Haunted Prophet,* s. 164.

Kasım 1976'da, Dünya Yahudi Kongresi Başkanı Nahum Goldman, Washington'a Başkan ve danışmanları Vance ile Brzezinski'yi ziyarete geldi. Carter yönetimine şu beklenmedik tavsiyede bulundu: "*Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyonist lobiyi kırın.*"

Kaynak: *Stern,* New-York, 24 Nisan, 1978.

Goldman hayatını siyonizme ada dı ve Truman zamamndan beri "lobi"de birinci planda bir roloynadı ve bugün, kendi kurduğu Başkanlar Konferansı'nın "yıkıcı bir güç" ve Ortadoğu barışına "büyük bir engel" olduğunu söylüyordu.

Begin iktidardaydı ve Goldman, kendi baskı grubunu yıkmak pahasına, onun politikasını dinamitlemeye karar vermişti.

Altı sene sonra, bu karşılaşmanın muhataplarından biri
[198] olan Cyrus Vance, Goldman'm sözlerini teyit eder: "*Goldman bize lobiyi kırmamızı teklif etti, fakat Başkan ve Dışişleri Bakanı buna güçlerinin yetmeyeceği ve zaten bunun Yahudi düşman lığına yol açabileceği cevabını verdiler.*"

Kaynak: Cyrus Vance'ın Edward Tivnan'a mülâkatı: *The Lobby,* Ed. Simon and Schuster, 1987, s. 123.

İşçi Partililer'le iktidarı paylaşan Begin, Dışişleri Bakanlığı'na Şimon Peres'in yerine Moşe Dayan'ı atadı. Amerika'daki Yahudi Başkanlar Konferansı Başkanı Shindler bu değişikliği aşırılar lehine kabul ettirdi ve Dayan'ın oylardan yararlanma özelliğini vurguladı. İşçi Partililer'in destekçileri olarak gördüğü Amerikan siyonistlerinden Begin, belli bir süre, kaygıduymadı.

Fakat hahamların Begin üzerindeki nüfuzunu, bilhassa da (lşçi Partisi'nin devletçi müdahalelerinin aksine) Begin'in "*hür teşebbüs*"e bağlılığını müşahede eden Amerikalı iş adamları, Camp David uzlaşmalarını (Eylül 1978) alkışladılar. İsrail'le ayrı bir barış anlaşması yapan Sedat, Batı Şeria'ya (Begin'e göre "Tevrat" toprakları olan Judea ve Samaria) dokunmuyor ve sadece, Begin için "Tevrat toprağı" olmayan, Sina yarımadasını alıyordu.

Kaynak: Stephan D. Isaacs: *Jews and American Policy,* Doubleday, 1974, . s.122.

1976'da Carter Yahudi oylarının yüzde 68'ini aldı; daha sonra Mısır'a F 15 ve Suudi Arabistan'a "Awacs" uçakları sattığı için 1980'de ancak yüzde 45'ini elde edebildi. Halbuki bu uçakların İsrail'e karşı asla kullanılmayacağı, çünkü Amerikan ordusunun bütün verileri yerden denetim altında tutup yönlendirdiği güvencesini vermişti.

Neticede 1980'de Reagan tarafından yenildi. Carter'ın aksine Reagan, gelecek iki sene için 600 milyon kredi verdi.

Camp David'den sonra, Mısır tarafından arkadan vurulma-
[199] yacağından ve Suudi Arabistan'a satılan Awacs uçaklarının tamamen Amerikan denetimi altında bulunduklarından emin olan Begin, Amerikalılar'a önleyici bir savaşla iktidarını gösterebildi. Bu maksatla (tıpkıjaponlar'ın Pearl Harbour'a ve Altı Gün savaşlarında İsrailliler'in Mısır hava kuvvetlerine yaptığı gibi) bir imha hareketi gerçekleştirdi. Önceden savaş ilânında bulunmaksızın, Irak'ın Fransızlar tarafından inşa edilmişolan Ozirak nükleer santralini yerle bir etti. Begin hep aynıkutsal efsaneyi kullanıyordu:

"Artık asla bir başka Holokost olmayacaktır."

Kaynak: *Washington Post*, 10 Haziran 1981.

Ortadoğu'daki durumun vahimleşmesinden endişe eden Amerika'nın protestosunun zayıflığından cesaret alan Begin, bir ay sonra, 17 Temmuz 1981'de, Beyrut'un Batı'sını bombaladı. Bunun oradaki FKÖ üslerini tahrip için yapıldığını söylüyordu.

Bunun üzerine Reagan Suudi Arabistan'a 8 buçuk milyarlık Awacs ve başka füzeler satma projesini açıkladı. Bunların İsrail'i tehdit etmesinin kesinlikle mümkün olmadığı, çünkü tam Amerikan kontrolünde olacakları teminatını verdi.

O kadar ki Senato'da bu iyi ekonomik iş ve Körfez'de Amerikan hakimiyetinin bu pekişmesi çoğunlukla kabul edildi. (Suudiler Suriye, Ürdün ve elbette de İsrail üzerinde uçmamayı taahhüt etmişlerdi.)

Kaynak: *Facts and Files*, 20 Eylül 1981, s. 705.

Tevrat'a dayandınlan efsanevi "büyük İsrail" hülyasıyla her zaman olduğu gibi kendinden geçmiş bulunan Begin, Carter'm "yasa dışı" ve Birleşmiş Milletler'in 242 ve 338 sayılı kararlarına zıt olduğunu ilân ettiği (İşçi Partisi'nin başlattığı) Batı Şeria'ya İsrail kolonileri yerleştirmeye devam etti. Ne var ki Reagan İsrail'i Sovyetler Birliği'nin Körfez petrolleri üzerindeki emellerini önleyici bir araç olarak görüyordu. Kasım
[200] 1981'de, Begin'in Savaş Bakanı Ariel Şaron, Amerikalı meslektaşı Casper Weinberger ile görüştü ve onunla birlikte, bölgeden her türlü Sovyet tehdidini bertaraf edecek bir "strateji işbirliği" hazırladı.

Kaynak: *N.Y. Times*, 1 Aralık 1981.

14 Aralık'ta Begin Golan'ı ilhak eder. Reagan 242 sayılı kararın bu yeni çiğnenişini protesto eder. Begin isyan bayrağı açar: "*Biz bir muz cumhuriyeti miyiz? Sizinkine bağlı bir devlet miyiz?*"

Kaynak: Steven Emerson, "Dutton of Arabia"
New Republic'te, 16 Haziran 1982.

Ertesi yıl Begin Lübnan'ı işgal ediyordu. Savaş departmanı yöneticisi General Haig, Beyrut'a Hıristiyan bir hükümet dayatmaya matuf bu istilaya yeşilışık yakar.

Kaynak: Ze'ev Shiff ve Ehud Ya'ari: *Israel's Lebanon War*, N.Y. Simon and Schuster, 1984.

Pek az Amerikalı bu istilâyı tenkit etti, tıpkı pek az İsrailli'nin Vietnam savaşını eleştirdiği gibi. Fakat Şaron ve Ey tan' ın gözleri önünde ve onların suç ortaklığıyla yapılan

Sabra ve Şatila katliamı ve bunun televizyonlardan verilen görüntüleri, Yahudi lobisini sessizliğini bozmaya mecbur etti.

Dünya Yahudi Kongresi Başkan Yardımcısı Hertzberg ve çok sayıda Haham, Begin'i Ekim 1982'de tenkit ettiler. Bu tenkidini televizyonda yapmış olan Haham Shindler'i Begin "*Yahudi olmaktan çok Amerikalı*" olmakla suçlayıp payladı ve onun yardımcılarından birini de "hain" ilân etti.

Kaynak: Michael Kremer: "*American Jews and Israel. The Schism*", N.Y., 18 Ekim 1982.

A.I.P.A.C.'nin bir sözcüsü, kendisi gibi istilâyı tasvip edenlerin stratejisini açıkladı:
"*İsrail'de sağ kanada olan desteğimizi -"West Bank"ta ne olup*
[201] *bittiğini umursamayan, fakat Sovyetler Birliği'ni hedef alan kimselerle birlikte-güçlendireceğiz.*"

Kaynak: Tivnan tarafından yapılan görüşme (age.), s. 181.

Bu münasebetle, siyonist Hıristiyanlar İsrail saldırısını destekledilerler. Bunların başkanları ve Begin'in, sadece 6 milyon Yahudi'nin bulunduğu bir ülkede, "*60 milyon Hıristiyan'ı temsil eden adam*" diye adlandırdığı Jerry Falwell en yüksek siyonist nişanına lâyık görüldü. Kendisine İsrail'e yaptığı hizmetlerden ötürü, İsrail devleti 100 milyon dolardan fazla tutan Jabotinski ödülünü verdi ve 140 milyon dolar da Swaggert bağışı yapıldı.

Kaynak: *Time* "Power, glory - politics", 17 Şubat 1986.

Her şeyin alınıp satıldığı bir dünyada, malî ve dolayısıyla siyasî güç giderek daha belirleyici hâle geldi.

1948'den bu yana Amerika Birleşik Devletleri İsrail'e 28 milyar ekonomik ve askerî yardım sağladı.

Kaynak: *Time Magazine*, Haziran 1994.

1 Almanya ile Avusturya'nın ödedikleri "tazminatla";

2 Amerika Birleşik Devletleri'nin şartsız bağışları;

3 Dünyaya dağılmış "Diaspora" Yahudiler'in ödemeleri gibi dışarıdan İsrail'e boşanan para akışıyla rahatlamış bu lunan İsrailli yöneticiler, dış politikada, "büyük İsrail" yolundaki en ihtiraslı hedeflerini plânlayabiliyorlardı.

Kudüs'te *Dünya Siyonist Örgütü* tarafından yayımlanmakta olan Kivunim (Yönelişler) dergisindeki "*80'li yıllar için İsrail'in stratejik plânları*" ile ilgili bir makale, bu konuda bize çok net bilgiler vermektedir:

"*Merkezde yer alan gövde olması bakımından Mısır, özellikle Müslümanlar ile Hıristiyanlar arasındaki giderek sertleşen çatışmalar gözüne alınırsa, şimdilik bir kadavradır. Bu ülkenin ayn cOğrafi: eyalet/ere bölünmesi, bizim Batı cephesi üzerinde, 1990'lı yıllar için siyasî hedefimiz olmalıdır.*
[202]

Böylece Mısır bir kere parçalandıktan ve merkezî iktidardan yoksun bırakıldıktan sonra, Libya, Sudan ve diğer uzak ülkeler aynı çözülmenin içine gireceklerdir. Yukan Mısır'da bir Kıpti devletinin kurulması ve daha az öneme sahip bölgesel kimliklerin oluşturulması,

banş anlaşması yüzünden şimdilik geciktirilmiş, fakat uzun vadede kaçınılmaz olan bir gelişmenin anahtandır.

Dış görünüşüne rağmen, Batı cephesi Doğu cephesinden daha az problem çıkanyor. Lübnan'ın beş eyalete bölünmesi... Arap dünyasının bütününde meydana geleceklerin müjdesini veriyor. Suriye ve Irak'ın etnik veya dinî kıstaslar bazında belli bölgelere aynıması, uzun vadede, İsrail için öncelikli gaye olmalıdır. Bunun birinci safhası ise, söz konusu devletlerin askerî güçlerinin imha edilmesidir.

Suriye'nin etnik yapılan, kendisini parçalanmaya hazır hâle getiriyor: Suriye'nin deniz sahili boyunca bir Şiî devleti, Halep'te ve Şam'da birer Sünni devleti kurulabilir. Her halükarda Huran'la birlikte Ürdün'ün kuzeyinde -belki de bizim Golan'ımız üzerinde- kendi devletini oluşturmayı ümid eden bir Dürzi kimliği de ortaya çıkabilecektir... Böyle bir devlet, uzun vadede, bölge için bir banş ve emniyet garantisi olacaktır. Bu bizim rahatça gerçekleştirebileceğimiz bir hedeftir.

Petrolca zengin ve iç mücadelelerin pençesindeki Irak, İsrail'in nişan çizgisindedir. Onun dağılması bizim için Suriye'ninkinden daha önemlidir, zira Irak, yakın vadede İsrail için en ciddi tehlikeyi temsil etmektedir."

Kaynak: *Kivunim*, Kudüs, sayı 14,
Şubat 1982, s. 49-59.

(Bunun İbranca orijinaliyle tam metni benim şu kitabımda verilmiştir: Filistin, *İlâhi Mesajlar Diyarı*, Ed. Albatros, Paris, 1986, s. 377-387 ve 315. sayfadan başlayarak Fransızca tercümesi.)

Bu geniş programı gerçekleştirmek için, İsrail yöneticileri kısıntısız bir Amerikan yardımına sahiptiler. Lübnan'ın istilâsı
[203] arefesinde ellerinde bulundurdukları 507 uçaktan 457'si Washington'un onayladığı bağışlar ve ödünçler sayesinde Amerika Birleşik Devletleri'nden geliyordu. Amerikan lobisi, millî çıkarların aleyhine bile olsa, gerekli vasıtaları temin etme yükümlülüğünü, siyonist "lobi"nin baskısıyla, üzerine alıyordu.

Kivunim plânının hedefleri fazla uzak, çatışma da oldukça riskli görülünce, İsrail lobisi bu harekâtı Amerika Birleşik Devletleri'ne gerçekleştirtmeyi başarıyordu. Irak'a karşı yapılan savaş bunun en çarpıcı örneğidir.

"*İki güçlü baskı grubu Amerika Birleşik Devletleri'ni savaşı patlatmaya iterler.*

1 - "Yahudi lobisi", çünkü Saddam Hüseyin'in bertaraf edilmesi en güçlü Arap ülkesinin tehdidinden kurtaracaktı... Amerikan Yahudileri Atlantik'in öte yakasındaki medya sisteminde esaslı bir roloynarlar. Başkanla Kongre arasındaki sürekli uzlaşma Beyaz Saray'ı onlann isteklerini son derece dikkate almaya sevkeder.

2 - "İş çevreleri lobisi"... savaşın ekonomiyi atılıma geçireceği kanaatine varmıştır. İkinci Dünya Savaşı ve bunun Amerika Birleşik Devletleri'ne sağladığı devâsâ siparişler, içinden hiçbir zaman çıkamayacaklan 1929 krizini sona erdirmedi mi? Kore savaşı yeni bir ekonomik patlamaya yol açmadı mı?

Amerikaya refahı tekrar getiren mübarek savaş..."

Kaynak: Alain Peyrefitte:
Le Figaro, 5 Kasım 1990.

"1982'den 1988'e dörde kat/anmış (1982'de 1 milyar 600 milyon dolar; 1988'de 6 milyar 900 milyon dolar) bir bütçeye sahip... American Israeli Public Affairs Committee (A.I.P.A.C.)'nin siyasî nüfuzunu abartmak zordur."

Kaynak: *Wall Street Journal*, 24 Haziran 1987.

Siyonist yöneticiler lobilerinin bu rolünü gizlemiyorlardı. Ben Gurion açık açık söylüyordu: "*Amerika veya Güney Afrika'da*
[204] *bir Yahudi, Yahudi arkadaşlanna "bizim" hükümet dediği zaman, İsrail hükümetini kasteder.*"

Kaynak: *Rebirth and Destiny of Israel*, 1954, s. 489.

Dünya Siyonist Teşkilatı'nın 23. Kongresi'nde Ben Gurion, yabancı ülkedeki bir Yahudi'nin ödevleri konusunda açıklamada bulunur: "*Çeşitli milletlerin bütün siyonist örgütlerinin ortak görevi, Yahudi devletine, herhalükarda, kayıtsız ve şartsız yardım etmektir. Hatta böyle bir davranış, içinde bulunduklan milletlerin otoriteleriyle çelişse bile.*"

Kaynak: Ben Gurion: "Tasks and character of a modem sionist", *Jerusalem Post*, 17 Agustos 1952 ve "*Jewish Telegraphic Agency*", 8 Agustos 1951 ([16])

İsrail'in Allah'ının yerini almış İsrail devletine şartsız bağlanmayı içeren siyasî siyonizm ile (diğer her din gibi saygıya değer) din olarak Yahudilik'in bu şekilde birbirine karıştırılması, elbette Yahudi düşmanlığını körükleyecektir.

ABD Dışişleri Bakanlığı buna tepki göstermek zorunda kaldı. "*Amerikan Yahudi Konseyi*"ne gönderilen ve burası tarafından 7 Mayıs 1964'te kamuoyuna açıklanan bir mektupta, Dışişleri Bakanı Talbot, siyonist yöneticilerin yaptıkları isteklerle hiçe saydıkları bizzat Amerikan Anayasa'sının ilkelerine dayanarak, hatırlatıyordu ki, ülkesi "*bağımsız devlet olması hasebiyle İsrail devletini ve İsrail devleti vatandaşlığını tanır. Bu konuda başka hiçbir bağımsızlık veya vatandaşlık tanımaz. Amerikan vatandaşlannın dini kimliğine dayalı siyasî-yasal ilişkileri*
[205] *kabul etmez. Dinleri konusunda Amerikan vatandaşlan arasında hiçbir ayınm yapmaz. Sonuç olarak, Dışişleri Bakanlığı'nın' "Yahudi halkı" kavramını milletlerarası bir hukuk kavramı görmediğinin açıkça bilinmesi gerekir.*"

Kaynak: Zikreden: George Friedman, *Yahudi Halınnın Sonu*, Gallimard 1956, Idées poche, s. 292.

Zaten bu katıksız bir plâtonik bildiriden öte geçmemiştir, çünkü bu apaçık hukukî uyarı, lobiye karşı hiçbir tedbirle takip edilmemiştir.

Pollard hadisesi bunun bir örneğini verir.

Kasım 1985'te, deniz kuvvetleri kurmayında analist olan, Amerikalı siyonisı bir militanjonathan Pollard, evine bazı gizli belgeleri götürürken yakalanıp tutuklanır. F.B.I. tarafından sorguya çekildiğinde, 1984 başından beri bu belgeleri İsrail'e nakletme karşılığında 50 bin dolar aldığını itiraf eder.

---

[16] Yarım asırdır bu tavırda hiçbir değişiklik olmamıştır. Fransa Başhahamı jozef Sitruk, Kudüs'te İsrail Başbakanı İzak Şamir'e şunu söylüyordu: "*Her Fransız Yahudi'si İsrail'in bir temsilcisidir... Emin olunuz ki Fransa'da her Yahudi sizin savunduklannızın savunucusudur.*"
Kaynak: İsrail Radyosu, 9 Temmuz 1990. Haber, 12 ve 13 Temmuz 1990 tarihli "*Le Monde*"da yer almış ve Fransa Yahudi Cemaati'nin 12 Temmuz 1990 tarihli günlük gazetesi "*Jour J*"de şu ilâve ile tekrarlanmıştır: "*Benim kafamda çifte baglılık diye en ufak bir düşünce yoktur.*" Doğrusu buna şaşardık!

"*Pollard hadisesi durup dururken âniden ortaya çıkmadı. Bu hadise, tedbirsiz davranışlara fırsat veren aşın bir bağımlılıkla kendini gösteren Amerikan-İsrail ilişkilerinin - gitgide sağlıksızşu anki sistemi içinde yer alır.*

Bu durum 1981 'de oluşturuldu. Çünkü o dönemde Reagan Yönetimi İsrail'e, kendisini savunma bahanesiyle, onun askerî macerasına bir "açık çek" olarak yorumlanan tavizi verdi... Bunun ilk neticesi Lübnan'ın istilâsı oldu.

... Böylesi bir kibarlığın Kudüs'ün küstahlığını tahrik edeceği tahmin edilebilirdi... Sıkı bağlılığın bağlannın hınç ve saldırganlık ürettiği çok iyi bilinir... İsrail tarafından bu hınç düşüncesiz şekiller alır, Tunus'a yapılan hava saldınsı bunlardan biridir, Pollard olayının bunun bir başkası olması mümkündür."

Kaynak: *Washington Post*, 5 Aralık 1985.

"Onlarca yıldır, Amerikan Yahudileri, İsrail'e karşı şartsız desteklerinin Amerika Birleşik Devletleri'ne olan sadakatIerine zarar vermediğine Amerikan kamuoyunu inandırmak için gayret
[206] *sarfediyorlar. Şimdi bu hususta onlara güven vermenin zor olacağı görülüyor ve artık "çifte bağlılık"tan söz edenler karşılannda kibar davranan kulaklar bulacaklar.*"

Kaynak: *Haaretz*, 1 Aralık 1985.

İsrail lobisinin Amerika Birleşik Devletleri'ne Amerikan menfaatlerine zıt, fakat İsrail politikası için yararlı bir tutumu zorla kabul ettirmeyi başardığı örnekler pek çoktur.

İşte bunlardan birkaçı:

Senato Dışişleri Komisyonu Başkanı Senatör Fullbright, belli başlı siyonist yöneticileri bir Komite önüne çıkartmaya karar verdi. Bu Komite onların yeraltı faaliyetlerini aydınlığa kavuşturdu. Senatör, 7 Ekim 1973'te, C.B.5. televizyonunun "Milletin Karşısında" programındaki mülâkatta yaptırdığı soruşturmanın sonuçlarını açıkladı: "*İsrailliler Kongre'nin ve Senato'nun politikasını kontrol ediyorlar.*" Şunu da ekledi: "*Senato'daki meslektaşlanmızın yüzde 70'i, kararlannı hürriyet ve hukuk ilkeleri olarak tasavvur ettikleri kendi görüşlerine dayanmaktan ziyade bir lobinin baskısı altında veriyorlar.*"

Bir sonraki seçimlerde, Fullbright senatör koltuğunu kaybetti. Senatör Fulbright'ın araştırmasından bu yana, siyonist "lobi" Amerikan politikası üzerindeki hakimiyetini durmadan artırdı.

1985'te Lawrence Hill and Company tarafından neşredilen *They Dare to Speak Out* ("Onlar konuşmaya cesaret ettiler", Türkçesi: *ABD'de İsrail Lobisi*, Pınar Yayınları) kitabında, Amerika Birleşik Devletleri Kongresi'nde yirmi iki yıl milletvekilliği yapmış olan Paul Findley, şimdiki siyonist "lobi"nin işleyişini ve gücünü anlatır. Bu hakiki "*İsrail hükümetinin şubesi*" Kongre ve Senato'yu, Devlet Başkanlığı'nı, Dışişleri Bakanlığı'nı ve Pentagon'u, tıpkı "medya"yı kontrol ettiği gibi kontrolü altında bulundurmakta ve Üniversitelerde olduğu kadar Kiliselerde de nüfuzunu yürütmektedir.
[207]

İsrail'in isteklerinin Amerika Birleşik Devletleri'nin çıkarlarından önce geldiğini gösteren deliller ve örnekler boldur: 3 Ekim 1984'te, Temsilciler Meclisi, Ticaret Bakanlığı'nın ve bütün sendikaların aleyhteki raporuna rağmen, yüzde 98'lik bir ekseriyetle İsrail ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki alışverişIerde her türlü sınırlamayı kaldırır (s. 31). Her sene, bütçenin diğer bölümlerindeki kısıtlamalar ne olursa olsun, İsrail'e krediler artırılır. Casusluk ve en gizli dosyalar İsrail hükümetinin elindedir. Adlai Stevenson (Amerika Birleşik Devletleri Başkanlığı eski adayı), *Foreign Affairs*'in kış 75-76 sayısında yazar: "*İsrail hükümetince anında bilinmeden, İsrail'i ilgilendiren hiçbir karar fiilen alınamaz veya ıcra organı düzeyinde tartışması dahi yapılamaz*" (s. 126). Lübnan'da tam saldırı halindeki İsrail'e,

sivillere yönelik silâh olan, misket bombalarının teslim edilmesini, Savunmayla ilgili Devlet BakanlığıAmerikan kanunlarına dayanarak reddetmiş olmasına rağmen, İsrailliler Reagan'dan bunu koparırlar ve halkı katletmek üzere bunları Beyrut'ta iki defa kullanırlar (s.143).

1973'te, Amerikalı Amiral Thomas Moorer (ordulararası genelkurmay başkanı) anlatıyor: Washington'daki İsrail askerî: ataşesi Mordekai Gur (geleceğin İsrail silahlı kuvvetleri başkomutanı), Amerika Birleşik Devletleri'nden (Maverick adlı) çok sofistike bir füze ile donatılmış uçaklar ister. Amiral Moorer, Gur'a şunları dediğini hatırlar: "*Size bu uçaklan teslim edemem. Onlardan elimizde sadece bir filotillâ var. Hem bizler Kongre önünde bunlara ihtiyacımız olduğuna dair yemin ettik. Gur bana şöyle dedi: Uçaklan bize verin. Kongreye gelince, onu bana bırakın. Amiral ilâve eder: Böylece Mavericks'le donatılmış tek filotillâmız İsrail'e gitti*" (s. 161).

8 Haziran 1967'de, İsrail hava kuvvetleri ve donanması, Golan'ı istilâ plânlarını ortaya çıkarmasını önlemek için, oldukça sofistike detektörlerle techizatlı Amerikan "Liberty" gemisini bombalar. 34 bahriye askerî ölür ve 17l'i yaralanır. Geminin
[208] üstünde uçaklar 6 saat uçar ve 70 dakika boyunca bombalar. İsrail hükümeti bu "yanlış"tan ötürü özür diler ve olay kapatılır. Ancak 1980'de, olayın görgü tanıklarından biri, "Liberty"nin güverte subayı Ennes hakikati yerli yerine oturtur. Amiral İsaac Kid'in başkanlığını ettiği dönemin Araştırma Komisyonu tarafından resmen tasdik edilmiş olan resmî "yanlış" ifadesini mahveder. Ennes saldırıda kasıtlı ve bir cinayetin söz konusu olduğunu ispatlar. Ennes'in kitabı siyonist "lobi"nin ihtimamlarıyla hasıraltı edilir. Amiral Thomas L. Moorer bu cinayetin niçin örtbas edildiğini şöyle izah eder: "*Başkan Johnson Yahudi seçmenlerin tepki göstermesinden çekiniyordu..." Amiral ekler: "Amerikan halkı ne olup bittiğini bilse çıldırır*" (s. 179).

1980'de, işgal edilmiş topraklarda koloniler kurmaya devam etmemesi için İsrail'e ayrılan askerî yardımdan yüzde 10'luk indirim isteyen bir değişiklik önergesini desteklemiş olan Adlai Stevenson, Amerikan yardımının yüzde 43'ünün, yeryüzündeki 3 milyar aç insanın zararına olarak, silâhlanması için (3 milyon nüfuslu) İsrail'e gittiğini hatırlatıyordu.

Adlai Stevenson sözlerini şöyle bağlar: "*İsrail Başbakanı, Amerika Birleşik Devletleri'nin Ortadoğu ile ilgili dış politikasında, kendi ülkesinde sahip olduğundan çok daha fazla nüfuza sahiptir*" (s. 92).

Örnekler hayli çoktur:

"*1967 yılından beri (adım adım) İsrail İşçi Partisi için değerli olan tırmanan ilhak taktiğini uzun zamandır terketmiş olan Rabin, kolonileşmeyi hızlandırmanın ve Şehri Yahudileştirmenin vakti geldiğine inandı. Doğu Kudüs (zaten İsrail 1967'den itibaren sırf Yahudiler kullanılmak üzere bölgenin üçte birine el koymuştu) kesiminde 53 hektardan daha fazla araziyi müsadere etti. Gaye öyle bir durum meydana getirmekti ki, 1996 yılında öngörülen müzakereler sırasında, "artık müzakere edilecek hiçbir şeyolmasın" idi.*

Bu yeni provokasyon, Senatör Dole'ün (1990'da İsrail'e
[209] *"şımarık çocuk" muamelesi yapan da aynı kişiydi) Amerika Birleşik Devletleri Büyükelçiliği'ni Kudüs'e nakletme teklifinden ötürüzaten incinmiş olan Arap ülkelerinin sert protestolanna yol açtı. Arap Birliği Güvenlik Konseyi'nin âcilen toplanmasını istedi, 2 Mayıs'ta da Fransa aynı istekte bulundu. Oturum sonunda, üye devletlerin 15'inden 14'ü Rabin'in bu müsadere projesinden vazgeçmesini isteyen bir karar lehinde oy kullandı. Bunun üzerine ABD, 1972 yılından bu yana 30. sefer, İsrail'i desteklemek için, veto hakkını kullanmaya karar verdi...*

Amerika'nın bu tek kalışı, ABD'deki lobinin bazı temsilcilerini endişelendirdi. Nitekim Thomas Friedman kaygılannı şöyle dile getirdi: "Can alıcı mesele Kudüs'ün statüsü meselesi değildir. Kudüs zaten her halükârda İsrail'in başşehri olarak kalacaktır... Evet asıl mesele İsrail Arap çatışmasında ve Filistinliler ile müzakerelerin sürdürülmesinde tek aracı

durumundaki Amerika Birleşik Devletleri'nin inandıncılığı meselesidir" (N. Y. Times, 15.5.95).

Kaynak: Dany Rubinstein, *Haaretz*, Mayıs 1995.

Davet edildiği A.I.P.A.C.'nin yıllık Toplantı'sında, Başkan Clinton Amerika Birleşik Devletleri'nin İsrail'e askerî yardımının genişliğine dikkat çekti :

"*Amerika Birleşik Devletleri vaadlerini tutmuştur: İsrail'in askerî gücü bugün her zamankinden daha "etkili"dir. İkmal yapmadan uzun süre uçabilen dünyanın en iyi uçaklan olan F 15 Is'lerin satışına olurumuzu verdik. Körfez Savaşı'nın ardından başlayan, 200 uçak ve savaş helikopterinin teslimini sürdürdük. İsrail'i her türlü yeni füze saldırısından koruyacak olan Arrow'un üretimine 350 milyon dolarlık katkıda bulunmaya söz verdik. Ayrıca İsrail'e çok sayıda füze atıcı ultra modem bir sistemi de teslim ettik...*

Yüksek teknoloji kapasitesini artırmak için İsrail'e süper bilgisayarlar verdik ve uzaya araç gönderme piyasamıza girmesini
[210] *de sağladık ki bu, Amerika Birleşik Devletleri tarafından sunulmuş ve daha önce bir örneği bulunmayan bir imkandır.*

... Strateji ve bilgi alışverişi konusundaki işbirliğimiz hiçbir zaman bu kadar sıkı olmamıştır. Bu sene birlikte büyük çaplı manevralar yaptık ve İsrail'deki askerî malzeme stoklama tesislerimizi genişletmeyi öngörüyoruz. İsrail şirketlerinden yüksek teknoloji ürünü malzeme alımı için, Pentagon 3 milyon dolardan fazla tutan mukaveleler imzalamıştır..."

Kaynak: *Middle East International*, 26.5.1995.

Siyonist "lobi" için her yol mübahtır: Mali: baskıdan ahlâkî şantaja, bu arada medya ve yayınevleri boykotundan ölümle tehdite kadar...

Paul Findley tesbitlerini şöyle noktalıyordu: "*İsrail politikasını tenkit eden kişi, üzücü ve sürekli misillemelere ve hatta İsrail "lobi"sinin baskıları yüzünden geçim vasıtalannı dahi kaybetmeye hazırlanmalıdır. Başkan onlardan korkuyor. Kongre onların bütün isteklerine boyun eğiyor. En itibarlı üniversiteler programlarında bu lobiye ters düşecek her şeyi bertaraf etmeye özen gösteriyorlar. Dev medya kuruluşları ve askerî komutanlar onun baskı/arına teslim oluyorlar*" (s. 315).

Kaynak: *Hearings*, Bölüm 9.23 Mayıs 1963.

[211]

2. Fransa'daki lobi

"Fransa'da, nüfuzunu özellikle
basın yayın çevrelerinde gösteren,
İsrail yanlısı güçlü bir lobi mevcuttur."
General de Gaulle

Fransa'da, sadece General de Gaulle şöyle bir açıklamada bulunma cesareti gösterebilmiştir: "*Fransa'da, nüfuzunu özellikle basın yayın çevrelerinde gösteren, İsrail yanlısı güçlü bir lobi mevcuttur. Bu iddia o zamanlar skandal etkisi yarattı. Oysa bu beyan, hala güncelliğini koruyan bir hakikat payıiçermektedir*."

Kaynak: Philippe Alexandre, "İsrai
yanlısı peşin hüküm", *Le Parisien
Libéré*, 29 Şubat 1988.

O zamandan beri, hangi partiden olursa olsun, Michel Rocard'dan Jacques Chirac'a ve Mitterand'a varıncaya kadar, Fransa Cumhurbaşkanlığı'na aday olan hiçbir kimse yoktur ki, medya beratını almak için İsrail'e gitmemiş olsun.

Bugün yönetici merkezi "L.I.C.R.A." (ırkçılığa ve Yahudi düşmanlığına karşı Milletlerarası Birlik) tarafından oluşturulan Lobi'nin medya gücü öylesine fazladır ki kamuoyunu canının istediği gibi yönlendirebilir. Fransa'daki Yahudi nüfusu
[212] Fransız halkının yaklaşık yüzde 2'sini oluşturduğu halde, siyonizm medyanın siyasî karar organlarının çoğunluğu üzerinde egemenliğe sahiptir. Televizyon, radyo, ister günlük gazete, ister haftalık dergi olsun, yazılı basın, -özellikle Hollywood'un istilâsı ile birlikte- sinema ve hatta (okuyucu komiteleri aracılığıyla veto edebildikleri) yayınevleri onların ellerindedir, tıpkı "medya"nın finans çarkı olan reklâmın da onların ellerinde olduğu gibi...

Olayların yönünü İsrail lehine çevirme söz konusu olduğunda, medyanın hemen hemen tamamının aynı koro içinde yer alması bunun apaçık delilidir. Nitekim bunlar zayıflar şid" dete başvurduğunda ona "terörizm" damgasını basar, güçlüler şiddet kullandığında onlarınkine "terörizme karşı mücadele" adını verirler.

Kötürüm bir Yahudi, FKÖ'nün satılmış bir militanı tarafından "Achille Lauro" gemisinden denize atıldı. Bunun terör eylemi olduğuna kimse itiraz edemez. Fakat buna misillerne olarak, İsrail hava kuvvetleri Tunus'u bombaladı ve pek çoğu çocuk olmak üzere 50 kişinin ölümüne sebep oldu. Medya bu vahşeti "Terörizme karşı mücadele, kanun ve düzeni savunma" olarak sundu.

İster Kopernik sokağındaki Sinagog'a karşı yapılan saldırı, ister Carpentras mezarlığında kabirlerin açılıp kirletilmesi, isterse Lübnan'ın istilâsı veya Irak'ın imhası söz konusu olsun, sanki görünmez bir orkestra şefinin çubuğuyla hareket ediyorlarmışcasına, bütün "medya"da aynı müzik icra ediliyor.

Bizzat kendim yaşadığım olayı da aktarabilirim: 1982 yılına kadar, en büyük yayınevleri, televizyon, radyo, büyük gazete ve dergiler ile serbestçe alışverişim vardı.

Lübnan'ın istilâsı ve katliamlar sırasında, 17 Haziran 1982'de *Le Monde* gazetesinde, parası ödenmiş tam sayfalık bir ilânı Genel Müdür Jacques Fauvet'den kopardım. Rahip Michel Lelong ve Papaz Matthiot ile birlikte bu ilânda biz "*Lübnan*
[213] *katliamından sonra, İsrail saldınsının anlamı*" üzerinde duruyorduk.

İlânda, bu istilâ ve katliâmın bir kusur değil, aksine İsrail devletinin dayandığı siyasî siyonizmin iç mantığının bir neticesi olduğunu ispatlıyorduk.

Bu ilânın ardından adını vermeyen kişiler tarafından gönderilen mektuplar ve açılan telefonlarla dokuz ölüm tehdidi aldım.

L.I.C.R.A. bizi "Yahudi düşmanlığı ve ırk ayırımcılığı kışkırtıcılığı" ile suçlayarak mahkemeye verdi.

Jacques Fauvet'nin avukatı, Yahudi cemaati ve hele hele Yahudi inancı ile İsrail devletini birbirine karıştırmamak gerektiğini, bu devletin Lübnan'daki zulümlerinin Mendès France ve Nahum Goldman gibi yüksek Yahudi şahsiyetler tarafından da kınandığını hatırlattı.

Bizim, yani Rahip Lelong, Papaz Matthiot ve benim savunmamız, bizzat ilân metninde apaçık göründüğü şeklinde oldu: Yahudi Peygamberlerinin getirdikleri dine hayatımızın neler borçlu olduğunu belirttik.

Ne var ki siyasi: siyonizm İsrail'in Allah'ı yerine İsrail devletini koymuştu.

Bu devletin Lübnan ve Filistin'de iğrenç karışımlar meydana getirerek takındığı tavır, dünyanın gözünde Yahudiliğin değerini düşürmektedir. Şu halde bizim siyasî siyonizme karşı verdiğimiz mücadele, Yahudi düşmanlığına karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemez.

Kendi payıma ben, mahkeme önünde, Filistin, *İlâhî Mesajlar Diyarı* adlı incelememdeki tahlilleri tekrar sundum: Theodore Herzl tarafından kurulan (ve o sıralarda dünyadaki bütün hahamlar tarafından Yahudi dinine ihanet olarak mahkûm edilen) siyasî siyonizm, kaynağını Yahudi dininden değil, aksine milliyetçilikten ve 19, yüzyıl Avrupa sömürgeciliğinden almaktadır.
[214]

Güney Afrika'da olduğu gibi Filistin'de de sömürge ci işgal ve yerleşimin son artıkları, (BM tarafından resmen açıklanmış ve kınanmış) ırkçılıkları yüzünden yerli halkın sömürge ci işgalciye karşı direnişiyle yüzyüze gelmektedir.

Her sömürgecilikte ve her işgal rejiminde olduğu gibi (ki biz bunu Fransa'da Hitler'in işgali sırasında yaşadık), baskının adı "düzeni sağlama", direnişin adı ise "terörizm"dir.

Bana bir Yahudi düşmanı portresi çizmeye çalışan L.I.C.R.A.'nın avukatını dinlerken, 1967'de, Kudüs'te Ağlama Duvarı'nda ve ardından o zaman Dünya Yahudi Kongresi BaşkanıNahum Goldman'ın evinde bana eşlik eden İsrailli Bakan Barzilai'yi düşündüm.

Bizim gibi sürgün arkadaşlarımıza benim "İsrail Peygamberleri" derslerimi hazırlarnama yardımcı olan (sonradan L.I.C.R.A. haline gelecek) L.I.C.A.'nın kurucusu dostum Bernard Lecache ile toplama kamplarında geçirdiğimiz günleri düşündüm.

Bernard'la ben (Kitab-ı Mukaddes'teki) Amos'tan bazı metinler okuduktan sonra, komünist militan ve Tarn'lı tanrı tanımaz o ihtiyarın, "*Bu sözler insanı yüreklendiriyor!*" şeklindeki sözlerini zihnimden geçirdim.

İsrail siyonizminin Amerika ve Fransa medyasının neredeyse tamamına hakim oluşu, dünyaya şu anlam tahribatınızorla kabul ettirmektedir: Londra'da bir İsrailli diplomat saldırıya uğrar (bizzat Bayan Thatcher Avam Kamarası'nda saldırganın FKÖ ile alâkası bulunmadığını ispat eder): Bunun adı"terörizm"dir. İsrail ordusu Lübnan'ı işgal eder ve orada binlerce kişiyi katleder: Bu harekâtın adı ise "Galile'de Barış! "tır.

1 Ocak 1989'da, televizyonda "taşlı isyan"ın bilânçosunu dinliyorum: Filistinliler arasında (çoğunluğunu çakıl taşları atan çocukların oluşturduğu) 327 kişi ölmüş, İsrail tarafında ise (çoğunluğunu kurşun sıkan askerlerin oluşturduğu) 8 kişi. Aynı gün bir İsrailli bakan demeç veriyor: "*Filistinliler şiddet*
[215] *hareketlerinden vazgeçmedikleri sürece görüşmeler olmayacaktır.*" Acaba ben mi rüya görüyorum? Yoksa bu tenkitçi ruhun uyuşturulmuş olması ortak bir kâbus mu? Anlamsızlığın zaferi!

Daha 1969'da, General de Gaulle, basından televizyona, sinemadan yayınevlerine kadar bütün medyada siyonist lobinin "aşırı nüfuzu"nu ifşa ediyordu. Bugün, bu "aşırı nüfuz", zayıfların teknik yönden fazla gelişmemiş direnişine "terörizm" ve güçlülerin son derece öldürücü şiddetine ise "terörizme karşı mücadele" adını vermek suretiyle, tam bir anlam tahribatı yapmayı başarmış bulunuyor.

İşte biz bu anlam saptırmasını, bu yalanı ortaya çıkardığımız için, Rahip Lelong, Papaz Matthiot ve ben suçluyduk. Paris asliye hukuk mahkemesi, 24 Mart 1983 tarihli kararıyla "*ırkçı kışkırtma değil, bir devletin politikasının ve bu politikanın ilham aldığı ideolojinin meşru bir tenkidi söz konusu olduğu görüldüğünden... L.I.C.R.A.'nın bütün taleplerini reddeder ve onu mahkeme masraflarını ödemeye mahkûm eder.*"

L.I.C.R.A bu karar üzerine kudurdu ve temyize başvurdu. 11 Ocak 1984'te Paris Yüksek Mahkemesi hükmünü açıklar.

Temyiz Mahkemesi, makalemizden İsrail'i ırkçılıkla suçladığımız bir pasajı alıntılar.

Mahkeme, "*bildiriye imza koyanlar tarafından ortaya atılan görüşün, sadece İsrail kanunlarıyla belirlenen Yahudilik'in dar anlamıyla ilgilendiği nazan itibara alınarak... L.I.C.R.A 'nın bütün taleplerini reddeden ve L.I.C.R.A 'yı masrafları ödemeye mahkûm eden karan tasdik eder*".

L.I.C.R.A. bir üst mahkemeye başvurur. Yargıtayın 4 Kasım 1987 tarihli kararı, siyonistlerin bizi yasal yoldan aşağılamaya yönelik bütün umutlarını söndürür: Mahkeme "*itirazıreddeder ve davacıyı mahkeme masraflarını ödemeye mahkûm eder*".

Örtbas etme harekatı bu sefer hukukun ötesinde sürdürülür.
[216] Siyonist "lobi"nin elinde imkânlar vardır. Eğer biz mahkûm olsaydık, Yahudi düşmanları olarak âleme karşı rezil etmek üzere bütün basında manşet haber olarak verilecektik. Halbuki L.I.C.R.A.'nın bütün mahkemeler tarafından tasdik edilen mahkûmiyeti sistemli bir şekilde hasıraltı edildi. Hatta eski Genel Müdürü Fauvet'nin bu mücadeleye bizimle birlikte katılmış olmasına rağmen, *Le Monde* bile haberi anlamsız ve önemsiz bir şekle sokup geçiştirdi.

Buna karşılık benim beklediğim ablukam şahane bir şekilde gerçekleşti. Siyonist sömürgeciliğin mantığı hakkında *Le Monde*'da çıkan bildiriye iki satır eklemiş ve okuyucuları bu ilânın masraflarını karşılamaya davet etmiştim. Bu duyuru beş milyon santime malolmuştu. Yüzlerce küçük çekle bana yedi milyon gönderildi. Bağış yapanların ikisi haham olmak üzere, üçte biri Yahudi idi.

Fakat bu hadiseden sonra medyanın soluğumu kesme taarruzu başladı. Artık televizyonda boy göstermem imkânsızdı, basın yayın organlarına gönderdiğim makaleler reddediliyordu. Gallimard'dan Seuil'e, Plon'dan Grasset'ye ve Laffont'a varıncaya kadar bütün

büyük yayınevlerine kırk kitabımı yayınlatmıştım. Bu kitaplarım yirmi yedi dile tercüme edilmişlerdi. Bundan böyle ise bütün kapılar yüzüme kapandı. En büyük yayımcılarımdan biri, kendi yönetim kuruluna şöyle denildiğini duyar: "*Eğer Garaudy'nin bir kitabını yayımlarsanız, bir daha Amerikan eserlerinin tercüme hakkını alamazsınız.*" Benim kitabımı neşretmeyi kabul etmesi demek, yayınevinin tuz buz olması demekti. Bir diğer "büyük", bir başka eserimle ilgili olarak, kitabım çok hoşuna gittiği için, çalışmamı tamamlamamda bana üç ay yardım etmiş, emek vermiş olan yayınevinin edebiyat dizisi müdiresine şöyle der: "*Bu yayınevinde Garaudy'yi istemiyorum.*"

İşte bir adamın etrafının duvarlarla çevrilişinin kısa hikâyesi.

[217]

Bizim anlamsızlığa karşı, saçmalığa karşı direniş ağlarımız gizliliğe mahkûm edildi. Bense edebî ölüme. Umut suçundan ötürü.

Bu anlattıklarım, sadece siyonizmin "anlamı tersine çevirme ve tahrip etme" konusundaki becerisini gösteren ve bizzat kendi şahit olduğum bir örnektir.

Örnekleri çoğaltmamız mümkün, fakat herbirimiz, her gün bunun en çarpıcı örneğiyle yüzyüzeyiz ve bunun şahidiyiz: Nitekim Hitler'in bütün insanlığa karşı işlediği cinayetin anlamı bile, siyonist propaganda ile saptırılmış ve bu insanlığa karşı cinayet, kurbanları sadece ve sadece Yahudiler olan geniş çaplı bir katlima indirgenmiştir.

* * *

Ardından bir adım daha atılacak, adalet dağıtmakla görevli kişiler, tarihî hakikatin hâkimleri yapılacak, basın hürriyetiyle ilgili önceki kanunlara rağmen, bu "karakuşî hükümler" kanun yoluyla zorla kabul ettirilecektir..

Fikir suçu bundan böyle, Mayıs 1990'da çıkarılan (bu lânet kanuna vaftiz babalığı eden komünist milletvekilinin adı ile) "Gayssot kanunu" olarak bilinen (43 sayılı) Fabius kanunu ile yasal hale getirilir.

Bu, 1881 yılında kabul edilmiş basın hürriyeti kanununa mükerrer bir 24. madde koymaktan ibarettir ve şöyle denilmektedir:

"*8 Ağustos 1945 Londra mutabakatına dahil edilen Milletlerarası Askerî Mahkeme'nin statüsünün 6. maddesinde belirlendikleri haliyle insanlığa karşı işlenmiş bir veya birkaç suçun varlığına... itiraz edecek olanlar, 24. maddenin 6. bendinde öngörülen cezalara çarptınlacaklardır.*"

Kaynak: Millet Meclisi tarafından kabul edilen
kanun teklifi, bu teklif MM Başkanı tarafından,
Senato Başkanı'na havale edilmiştir, 3 Mayıs
1990 tarihli otummun tutanağına eklenmiştir, no 278.

Mösyö (milletvekili) Asensi'nin raporu aydınlatıcıydı

[218] (s.21): "Revizyonizm"le ilgili olarak sizden yeni bir suçlama ortaya koymanız istenmektedir.

Ayrıca rapor, "*kanunun çiğnenmesi durumunda derneklere müdahil taraf olarak verilen dava etme yetkilerinin genişletilmesini*" de tavsiye ediyordu (madde 7).

Daha giriş kısmında, raportör güdülen gayeyi belirliyordu : "*Mevcut zecrî müdafaa imkânlarını tamamlamak, ceza yasasının... yıldırma ve bastırma rolünü tam olarak oynamasını sağlamak*" (s. 5).

Kaynak: 26 Nisan 1990 oturumunun
tutanağına ek, 1296 sayılı rapor.

Daha önce gözler önüne serdiğimiz üzere, Nürnberg Mahkemesi otorite kurma yetkisine başka herhangi bir mahkemeden daha az lâyıktır.

Bir sene sonra, Mösyö Toubon tarafından bu kanuna boşuna bir değişiklik önergesi verildi: "*Basın hürriyeti hakkındaki 29 Temmuz 1881 tarihli kanunun mükerrer 24. maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.*" Bu teklif, "revizyonist" tarihçilere karşı Gayssot tarafından öngörülen baskıyı ortadan kaldırıyor ve tarihi tenkit etmeyi ırkçılık veya Hitler'i övme ile aynı düzeye koymayı reddediyordu.

Toubon görüşünü şu mantıkla savunuyordu:

"*Komünist grubun, ilk imzayı Gayssot'un attığı, bir kanun teklifinin esası üzerinde 1990'da tartıştığımız zaman, tarihî hakikati tarihin söylemesine bırakmak yerine kanunla tesbit ettirmekten ibaret olan bu yasa metninin prensibine itiraz etmiştim itiraz eden tek kişi ben değildim-.*

Bazıları, hakikati ortaya çıkaran tarih ise, bunun kanunla dayatılamayacağını ileri sürdüler. Bazı sözler çok ileri gider ve bunların ifade edilmesine izin vermemek gerekir. Fakat bu, hissedilmeyecek şekilde siyasî suça ve fikir suçuna doğru kayar gider.

Ek 24. madde, bence çok vahim bir siyasî ve hukukî yanlıştır.

[219] *Aslında o olağanüstü durum kanunu niteliği taşımaktadır ve bundan dolayı çok üzgünüm. Aradan bir yıl geçti. Bizler bir Carpentras olayları ayında değiliz. Hatırlıyorum da, sunuluşundan kırk sekiz saat sonra alelacele başkanlar toplantısıyla gündeme sokulmuş ve kaydına Meclis Başkanı Fabius şahsen karar vermiş olduğu için derhal tartışılmış olan bir yasa metnini tetkik etmek gereği duymadık. Bir sene sonra, soğukkanlılıkla meseleye baktığımda, geçenlerde yaptığım gibi, bu kanunun geçerliliğini, mükerrer 24. madde tarafından öngörülen revizyonizm suçunun geçerliliğini tetkik edebiliyor ve Simone Weil ile birlikte, bu suçun yersiz olduğu sonucuna vanyoruz.*"

Kaynak: 22 Haziran 1991 tarihli resmî gazete, s. 3571. Parlamenter tartışmalan, 2. oturum, 21 Haziran 1991.

Gerçekten de, bundan böyle Nürnberg Mahkemesi'nin vardığı sonuçları tartışma konusu yapması her tarihçiye yasaktır. Halbuki o mahkemenin Amerikalı Başkanı bu Mahkeme ile "savaşın son safhası"nın söz konusu olduğunu ve "*o yüzden delil ve mahkûm etme hususunda normal mahkemelerin hukuki kurallanna uyulmadığı*"nı dürüstçe itiraf etmişti.

* * *

Bu lânet kanunun izinde yürüyerek, Jacques Chirac'ın 16 Temmuz 1995 pazar günü verdiği demeç, tarihimizin önemli bir anını işaretler. Çünkü bu demeç feragat yarışı yapayım derken millî birliği zedelemektedir. Gerçekten de Cumhurbaşkanı "*işgalcinin cani çılgınlığl Fransızlar ve Fransa devleti tarafından yardım görmüştür*" demekle Fransa'ya karşı çifte suç işlemektedir :

— Önce, Vichy'den Fransa devleti gibi bahsetmekte ve ona böylelikle bir meşruiyet kazandırmaktadır.

— Sonra, işgalciye hizmet eden köle ruhlu yöneticilerle Fransız halkını birbirine karıştırmak suretiyle halkımızı aşağılamaktadır.

[220]

Böylece de, Bernard-Henri Levy'nin *Fransız İdeolojisi* kitabında savunduğu siyonist görüş resmen tasdik edilmektedir. Nitekim o bu kitabında şöyle yazmaktadır: "Bütün Fransız kültürü... bizim en kıymetli Fransız geleneklerimiz birer birer alçaklıktaki kıdemimize şahitlik ediyor."

Yazar, Fransa'yı "genellikle nasyonal sosyalizmin vatanı" yapan, "Fransız düşüncesinin kalbine" sinmiş bu "eski cerahat artığını" yakından takip etmeye çağırır.

Kaynak: Bemard-Henri Lévy, *L'idéologie française*, Grasset, 1981, s. 61, 92 ve 125.

Meselenin doruk noktası, Fransa Başhahamı Sitruk'un yönettiği âyinde, 8 Temmuz 1990'da, İsrail'de İzak Şamir'e (ki bizzat bu adam Hitler'e hizmet etmiş ve kendisinin siyaseti, tabil yöneticilik ettiği devletinin de siyaseti, durmaksızın milletlerarası kanunları çiğnemek ve BM kararlarından hiçbirini hesaba katmamak olmuştur) söylediği şu sözlerdir: "*Her Fransız Yahudi'si İsrail'in bir temsilcisidir... Emin olunuz, Fransa'daki her Yahudi, sizin savunduklarınızın bir savunucusudur.*"

Bir de şöyle diyordu: "*Hem de "çifte bir bağlılığı" düşünmek sizin.*"

Kaynak: *Le Monde*, 9 Temmuz 1990.

Hitler'e ittifak teklifinde bulunmuş olan kişi karşısında söylenen bu sözler, aslına bakarsanız, Şamir'i başkanlar arasında olmaktan ziyade tövbekarlar arasına çok haklı olarak yerleştirmiş oluyordu.

Elbette Fransız halkının (Chirac tarafından) bu aşağılanışı, C.R.I.F (Fransa Yahudi Kurumları Temsil Konseyi) yöneticileri tarafından coşkuyla selamlanmış ve aynen şu ifade kullanılmıştı: "*(Konseyimiz) Fransız devletinin 1940 ve 1944 arasında devam ettiğinin, en yüksek Fransız yetkilisi tarafından nihayet kabul edildiğini görmekten ötürü son derece memnundur.*"

Utanç verici bir başka davranış da, Fransa'nın bütün partilerinin
[221] başkanlarının, *Figaro*'dan *Humanité*'ye kadar, halka seslenen yayın organlarında, Chirac'ın bu inkarını tasvip etmiş olmalarıdır.

De Gaulle Vichy'yi hiçbir zaman bir devlet olarak görmemişti. "*Hitler Vichyyi yarattı*" diyor (Hatıralar, c. 1, s. 389) ve "Vichy'nin figüranları"ndan bahsediyordu (age., I, s. 130).

"Düşmanın keyfine bağlı bir rejimin gaynmeşruluğunu ilân ettim" (c. 1, s. 107). "Tam anlamıyla Fransız hükümeti mevcut değildir" (c. 1, s. 388, Brazzaville'de).

28 Mart 1940'ta İngiltere ile yapılmış, her türlü ayrı ateşkesi reddeden (c. 1, s. 74) anlaşmaya dayanarak açıkça şöyle diyordu: "*Vichy'de bulunan ve bu adı (devlet) taşıdığını iddia eden teşkilat, anayasaya aykırıdır ve istilacının buyruğundadır... Bu teşkilat, Fransa'nın düşmanları tarafından kullanılabilen ve gerçekten de kullanılmış olan sadece bir âlettir*" (c. 1, s. 342).

De Gaulle bu tavrını bütün savaş boyunca sürdürdü. 23 Eylül 1941'de, Fransız Millî Komitesi'ni kuruluş kararnamesiyle, şunları ilân ediyordu :

"*27 Ekim ve 12 Kasım 1940 tarihli emirlerimiz, 16 Kasım 1940 tarihli örgüt bildirimimizin bütününü göz önünde bulunduran;*

Savaş haline bağlı olan durumun millî temsilin her türlü hür ifadesini ve her türlü toplantıyı engellemeye devam ettiğini dikkate alan;

Gerek düşman faaliyetleriyle gerekse onunla işbirliği yapan yetkililerin tecavüzleriyle, hem bütün anayurtta hem de İmparatorluk topraklannda, Fransız Cumhuriyeti'nin anayasası ve kanunlarının çiğnenmeye devam edildiğini dikkate alan;

Fransız milletinin ezici çoğunluğunun şiddet ve ihanet yoluyla dayatılan bir rejimi kabul etmekten uzak olduğunu, sayısız delilin apaçık gösterdiğini dikkate alan (Komitemiz), Hür Fransa'nın otoritesinde kendi dilek ve isteklerinin ifadesini görür..."

Kaynak: *Hatıralar* (*Mémoires*) c. 1, s. 394.

[222]

De Gaulle böylece Fransız halkını yöneticilerinin kulluğundan kurtarıyordu.

"*Yöneticilerinin şahsında Vichy'nin mahkûm edilmesi, Fransa'yı millî kimliğinden geçmek demek olan bir siyasetten ayınyordu*" (c. 3, s. 301).

Paris halkının ayaklanışını yad ederken de şunları yazar :

"*Ne düşmanımız arasında, ne de dostlarımız yanında bilmeyen yoktu ki, dört yıllık baskı başşehrin ruhuna boyun eğdirememişti; ihanet sağlam kalmış bir vücudun yüzeyinde iğrenç bir köpükten ibaretti; Paris'in sokakları, evleri, fabrikalan, atölyeleri, büroları, şantiyeleri, kurşuna dizilmeler, işkenceler, tutuklamalar pahasına, Direniş'in kahramanca gayretlerinin gerçekleştirildiğini görmüşlerdi.*"

Kaynak: *Hatıralar*, c. 3, s. 442.

"*En kötü anlarda bile, halkımız hiçbir zaman kendi kimliğini feda etmedi*" (c. 3, s. 494).

İşte bunlar Chirac'ın, o birkaç kelimeyle, siyonist yöneticilerin medya iktidarını kollamak ve böylelikle de siyonist lobinin pençesindeki Amerika Birleşik Devletleri'ne kulluğunu ilân etmek için inkar ettiği hakikatlerdir. O Amerika ki daha önce de Chirac'ı, Fransa'nın yıkımı demek olan Maastricht'e muhalefetinden vazgeçinti. Halbuki bu, ("Milletlerarası Ticarî Uzlaşmalar" diye yeniden isimlendirilmiş) G.A.T.T.'ın Amerikan diktalarına teslimiyetini tasdik demekti. Bu diktalar, Üçüncü Dünya ülkeleriyle olan ilişkilerinde yaptığı köklü değişiklikle birlikte, Fransa'nın bağımsızlık ve yenilenme imkânlarını yok etmekteler.

* * *

İsrail'e karşı sürekli bir tehdidin varlığına ve İsrail'in yardımına koşmak gereğine inandırmak için siyonizm, Yahudi düşmanlığı öcüsünü sürekli işlemektedir. İsrail'in yapacağı zulümleri örtbas etmek için, birkaç gün öncesinden yapılan provokasyonlar
[223] hiç eksik olmaz. Bu yöntem hep aynıdır, hiç değişmez. Nitekim Sabra ve Şatila katliamları münasebetiyle yazdığı yazıda yazar Tahar Bin Cellun (Tahar Ben Jelloun) bu hususa dikkat çekiyordu:

"*Hep aynı ana rastlamış olan olaylar vardır, bunların sık sık tekrar etmesi, sonunda ister istemez insana son derece önemli bir ipucu verir. Şu an artık Avrupa'da Yahudi düşmanı bir suikastın neye hizmet ettiği ve bu cinayetten kimin yarar sağladığı çok iyi biliniyor: Böyle bir suikast, Filistinli ve Lübnanlı sivil halkın kasıtlı bir katliamı için kullanılıyor. Bu tür suikastIarın Beyrut'u kan deryasına çevirmenin ya öncesinde, ya hemen peşinde veya aynı zamanda meydana geldikleri rahatça gözlenebilir. Bu terörist eylemler öyle plânlanmakta ve öyle mükemmel bir şekilde icra edilmektedir ki, şimdiye kadar bunların hepsi de güdülen siyası hedefe dolaylı veya dolaysız isabet etmiştir. Bu hedef, Filistin meselesinin biraz anlayış kazanır, hatta biraz sempati toplar gibi olduğu her seferinde dikkatleri saptırmaktır. Kurbanları cellat/ar ve teröristler yapmak için sistemli olarak durumun tersine çevrilmesi söz konusu değil midir? Filistinli1er'i "terörist" yaparken, onlar tarihten ve dolayısıyla da hak ve hukuktan kovulup atılmaktadır.*

9 Ağustos'taki Rosiers Sokağı katliamı, Beyrut üzerine boşalan her türlü bomba tufanından birkaç saat önce meydana gelmedi mi?

Beşir Gemayel'in katlini, iki saat sonra, İsrail ordusunun Batı Beyrut'a girişi takip etmedi mi (bu durum aynı zamanda Yaser Arafat'ın Papa ile tarihî görüşmesini de dikkatlerden kaçırmadı mı)?

Cardinet Sokağı'nda bomba konulmuş arabanın havaya uçurulması ve ertesi gün Bruxelles sinagogu önünde silâhla tarama, Sabra ve Şatila kamplarında benzeri görülmemiş katliamla aynı zamana rastlatılmadı mı?"

Kaynak: *Le Monde*, 22 Eylül 1982, s. 2.

[224]

Ders almamız gereken tarihî emsaller vardır: Irk merkezli bir' "bilgi ve haber aktarımı" ile zihinleri tıka basa doldurarak, kamuoyunu yönlendirmek için gösterilen sistemli gayret Yahudi düşmanlığını besler.

"*Berlin'de tiyatro, gazetecilik, vb... Yahudi tekelindeydi. "*Berliner Tageblatt*" Almanya'nın en önemli gazetesiydi, ondan sonra da "*Vosiche Zeitung*" geliyordu. Birincisi Mosse'ye aitti, ikincisi ise Ulstein'a, her ikisi de Yahudi idi. Sosyal demokratların baş gazetesi "*Vorwärts*"ın Genel Müdürü Yahudi idi. Almanlar basını Yahudi "*Judenpress*" olmakla suçladıkları zaman, bu saf hakikatti. "*

Kaynak: Y. Leibowitz : *İsrail ve Yahudilik*, Desclée de Brouwer, 1993, s. 113 (Yahudi düşmanlığının kaynaklan hakkındaki bölüm).

Bu manevraların ve bunların medya tarafından istismar edilmesinin en yeni örneği, Carpentras (Karpantra) Mezarlığı hadisesidir.

Mayıs 1990'da, Carpentras Yahudi mezarlığında, bazı kabirler deşilmişti. Ölülerden birinin cesedi kazığa oturtulmuşve bir başka mezara nakledilmişti.

İçişleri Bakanı Pierre joxe derhal şu demeci veriyordu: "*Canilerin kim olduklarını, bu "iğrenç ırkçılığın" suçlularını bilmek için polis araştırmasına gerek yok.*" Halbuki, aradan beş sene geçmesine ve araştırıcı, hakim veya polis, onlarca soruşturma heyetinin incelemesine rağmen, bugün bu alçaklığın suçlularının kimler olduğunu söyleyememektedir.

Bütün bilinen, Yahudi mezarlığına saldırıldığı ve bunun bir "kurgu" olduğudur. Zira araştırmayı yürütenlerin birkaç gün sonra açıkladıkları üzere, Mösyö Germon'un cesedi kazlğa otunulmamıştı. O halde sormak gerekir: Kim? Niçin? Olayın dehşetini anırmak ve kamuoyunun kinini tahrik etmek için bu "kurgu"dan yararlanmak isteyen kimdi?

Aynı yöntem (Romanya'nın) Timişoara şehrinde de kullanıldı :

[225] Fotoğrafları bütün dünyaya yayılınca, sözde kitle katliamlarına karşı daha fazla kin ve daha fazla öfke duyulsun diye morgdan kadavralar çıkarıldı.

Jean-Marie Domenach (*Esprit* dergisi eski yazıişleri müdürü), 31 Ekim 1990 Çarşamba günü *Le Monde*'da "Carpentras Üzerindeki Sessizlik" başlığı altında şunları yazıyordu: "Carpentras Yahudi mezarlığı kirletileli neredeyse altı ay oldu... Altı ay sonra hâlâ canilerin kimler oldukları bilinmiyor. Daha da şaşırtıcı olan husus: Bu iğrenç olayı, yüz binlerce göstericiyi sokaklara döken ve Fransa'nın itibarına dış ülkelerde gölge düşüren bir skandalolarak sunan yazılı ve görsel basın organları, araştırma ve soruşturmanın üzerine gitmediler ve susuyorlar. Hiçbir parlamenter, hiçbir ahlâk veya fikir otoritesi hükümeti sorguya çekmeye cesaret edemiyor. Carpentras, suçluları tanınmadan ve tam olarak ne olup bittiği bilinmeden, milletin yüzkarası olmuş gibi gözüküyor. Carpentras hakikati konusunda kimse bir şey söyleyemiyor veya söylemeye cesaret edemiyor."

Jean-Marie Domenach tarafından ifşa edilen garip "Carpentras üzerindeki "garip" sessizlik", ilk günlerde medyanın kopardığı o müthiş gürültüyle tam bir tezat teşkil ediyor.

14 Mayıs 1990'da düzenlenen protestoda, polise göre seksen bin, düzenleyicilere göre ise 200 bin kişi Paris'te gösteri yapmıştı. Notre- Dame'ın büyük çanı onların şerefine çalmıştı.

Aslında, Carpentras iğrençliğinin faillerinin kimler olduğunu kimse bilmiyordu. Öyleyse, kime karşı gösteri yapılıyordu?

Kime karşı? Bunu ancak soruşturma söyleyebilirdi, ama söylemedi.

Fakat bu gösteri kimin yararına idi?

İşte bu apaçık ortadaydı: İsrail bayrağı göstericilerin başları üzerinde dalgalanıyordu.

Georges Marchais'nin kasıla kasıla François Léotard'ın elini
[226] sıktığı bu Gösteri sırasındaki bu garip "Millî Birlik", İsrail'i her türlü milletlerarası kanunların üstüne yerleştiren dogmalardan şüphesi olan kimselere karşı toplu bir saldırı yapma imkânı veriyordu. Gösterinin anlamını açıklayan kısa nutkunda Başhaham sitruk tabiî ki haykırabilirdi: "*Kimsenin ulu orta konuşmasına müsaade etmeyelim! "Revizyonist" profesörlere, sorumsuz siyaset adamlarına derslerini verelim!*"

Kaynak: *Le Méridional*, Pazartesi,
14 Mayıs 1990. Carpentras

Mezarlığı'na yapılan saygısızlık konusundaki hakikat, bununla beraber hâlâ onaya çıkarılmadı, çünkü soruşturmayı yapanlara telkin edilen bütün ipuçları içinde, tek bir ipucu, aslında hakikate en yakın olanı hep gözardı edildi.

En kaçınılmaz şahit olması gereken kişilere niçin susmaları emredildi?

"*Carpentras Sinagog'unun bekçisi ve mezarlığın anahtarını elinde bulunduran Bay Kuhana, Félix Germon'un cesedini ilk görmüş kişilerden biri olduğu halde, bizimle konuşmayı niçin reddediyor? Niçin bize "Siz Vali bile olsanız, ben hiçbir şey söylememe emri aldım" diyor? Hahamlar Kurulu Başkanı onun konuşmasını yasaklamış. "Çünkü televizyonda rastgele şeyler söyleyebilir" diye onu haklı çıkarıyor Doktor Freddy Haddad, zaten kendisi de, tıpkı Haham Amar gibi, bu saygısızlık ve kirletilme konusunda son derece ağzı sıkı davranıyor ve hiçbir şey söylemiyor.*"

Kaynak: *Var Matin Magazine*, 15 Nisan
1995 Pazartesi, röportajı yapan Michel
Letereux ve Michel Brault'nuu makaleleri.

Kendisine mezarlarından çıkarılan cesetlerin tekrar kutsanıp kutsanmayacakları sorulduğunda, Carpentras Haham'ı niçin "*Bu benim yetkim dahilinde değilı*" cevabı veriyor? Hahamlar Kurulu Başkanı da "*Tekrar kutsanmaları için hiçbir sebep yok!*" karşılığını veriyor. Belediye Başkanı ise "*Benden hiçbir talepte bulunulmadı*" diyor.

Kaynak: *Var Matin*'ıtı aynı makalesi,
15 Nisan 1995 pazartesi.

[227]

Niçin hiçbir Fransız gazetesi, daha önceki böylesi bir mezara "saygısızlık" örneğinin -tıpatıp aynısının- daha önce yapılmış olduğunu hatırlatmadı? Sözünü ettiğimiz "saygısızlık", Tel-Aviv yakınındaki Rişon Letzion İsrail mezarlığında, 2 Man 1984 gecesi yapılmıştı. Bir kadının cesedi mezardan çıkarılmış ve Yahudi mezarlığının dışına atılmıştı. "Barbar Yahudi düşmanlığı eylemi" diye derhal yaygarayı bastılar dünyadaki Yahudi cemaatleri. İsrail polisi birkaç gün sonra, bu çirkin saldırının gerçek sebebini ortaya çıkardı: Bu kadar utançverici muameleye tabi tutulan kadavra, bir Yahudi'nin karısıolmakla beraber, Hıristiyan menşeli olan Madam Teresa Engelowicz'indi. Bağnaz Yahudiler onun cesedinin orada bulunuşunu Yahudi mezarlığının kirlenmesi olarak görüyorlardı ve Rişon Letzion daha önce o kadavranın oradan çıkarılması talebinde bulunmuştU.

Niçin hiçbir Fransız gazetesi bu iki olayarasındaki paralelliğe dikkat çekmedi? Evet, yine gece vakti kadavrası kabrinden çıkarılıp atılmış ve omelun kazığa oturtma "kurgu"suna konu edilmiş olan Mösyö German da, Hıristiyan bir kadınla evlenmiş olmaktan ötürü "suçlu"

idi ve onun cesedi yakındaki bir mezarın üstüne, bir Katalik erkekle evlenmiş olmaktan suçlu Madam Emma Ullman'nın kabri üstüne götürülüp atılmıştı.

İsrail'de, İsrail kurulmazdan önce Filistin'in bir "çöl" olduğuna inandırmak için, buldozerlerle yüzlerce köyün evlerinin, çitlerinin, *mezarlıklarının* ve kabirlerinin yıkılıp düzlenip yok edildiklerini niçin kimse hatırlatmadı?

Kaynak: Israel Şahak, *İsrail Devletinin ırkçdığı / Le Racisme de l'Etat d'Israël*, s. 152 ve devamı.

Kudüs İbrani Üniversitesi'ndeki "Demokrasi Günü"nün ertesinde, Yahudi üniversite öğrencileri şu hakiki soruyu sordular:
[228]

"Kudüs'teki Agron Sokağı ve Tel-Aviv'deki Hilton Oteli'nin Müslümanlar'ın yıkılmış mezarları üzerine inşa edildiklerini öğrendiğinizde niçin protesto etmediniz?"

Kaynak: "İsrail Sosyalist Örgüt Öğrencileri: Matzpen", P.O.B. 2234, Kudüs.

[229]

3. "İsrail mucizesi" efsanesi: İsrail'in dış finansmanı

"Yahudi yumrugunun güca,
azerini kaplayan Amerika'nın
çelik eldiveninden ve bu eldivenin
içinde astar vazifesi gören dolarlardan gelir. "
Yeşayahu Leibowitz, *Yahudilik ve*
İsrail / Judaïsme et Israël, s. 253.

Almanya tarafından İsrail devletine ödenen paralarla ilgili olarak, sözü tazminat tutarı konusunda baş müzakereci olarak bulunmuş olan Nahum Goldman'a bırakıyorum. Nahum Goldman, 23 Nisan 1971'de, bu tarihten iki sene önce, Altı Gün Savaşı sonrasında, onun ricası üzerine, Nasır nezdinde yerine getirmiş olduğum özel görevlerden dolayı teşekkür etmek üzere, bana adamış olduğu "Terceme-i Hal"inde bu müzakerelerin ayrıntılarını anlatır:

"*1951 yılı başında, Dört Müttefik'e iki nota vererek ilk defa sahneye çıktı. Bu notalar yeni Almanya tarafından ödenmesi gereken zarar ve ziyanlarla ilgili Yahudi isteklerini içeriyordu. Yarısı Batı, yarısı da Doğu Almanya tarafından ödenmek üzere bu miktar bir buçuk milyar doları buluyordu. Bu yekun şu hesaplamaya dayanıyordu:*

İsrail yaklaşık beş yüz bin Yahudi'ye kucak açtı, bir firarinin ekonomiye yeniden girmesi ise yaklaşık üç bin dolar masrafı gerektiriyordu. Bu kurbanları nazizmden kurtardığı ve devlet olarak
[230] *çok ağır bir malî yükü omuzlamak zorunda kaldığı için, İsrail kendi halkı adına bu isteklerin yerine getirilmesinde kendini hak sahibi görüyordu. Gerçi bunun yasal bir dayanağı yoktu, zira nazi rejimi sırasında Yahudi devleti mevcut değildi" (s. 262).*

"İşte bu hal ve şartlar altında, İsrail Dışişleri Bakanı, Filistin için jews Agency'nin başkanı olmam sıfatıyla, 1951 yazında bana müracaat etti ve benden Amerika Birleşik Devletleri, Britanya Commonwealth ülkeleri ve Fransa'daki büyük Yahudi örgütlerini, İsrail'in isteklerini desteklemek ve bunları kabul ettirmek için bir çare bulmak üzere bir konferansa davet etmemi istedi" (s. 263).

"Öngördüğümüz müzakerelerin çok özel bir mahiyette olması gerekiyordu. Bu müzakerelerin hiçbir hukukî dayanağı yoktu..." (s. 268).

"Büyük bir cesaret ve asaletle, Federal Almanya Başbakanı bir milyar dolarlık miktarı tartışmaya temel olarak kabul etmişti. Fakat ben böylesi büyük bir rakama karşı hükümet içinde hasım bir kesimin oluşmakta olduğunu biliyordum. Bunlar arasında siyasî partilerin

liderleri, bankacılar ve sanayiciler de vardı. Çok çeşitli taraflardan bana söz konusu rakama yakın bir meblağ üzerinde bile anlaşmaya varmaya güvenmemin boş olacağı tekrarlandı durdu."

"Almanlar ile Claims Conference heyeti arasındaki görüşmelerin ilk safhasında, zarar ve ziyanı ödeme ve tazminatı düzenleyen mevzuat konusunda genel bir mutabakata varıldı. Beş yüz milyon markık bir tutara yükselen genel hak isteği meselesi bir ileriki safhaya bırakıldı..."

"Uzun konuşmalardan sonra, görüşmelerin bu kısmı, İsrail'in üç milyar markık (bu, bizim istediğimizden yüzde 25 daha az bir miktar idi) bir isteğinin hükümet nezdinde tavsiye edilmesini taahhüt eden Alman heyetinin oluruyla sonuçlandı" (s. 272).

"Bonn'a 3 Temmuz'da tekrar gitmek zorunda kaldım ve orada şu tavizi verdim: Beş yüz milyonun yüzde 10'u nazizmin Yahudi
[231] *olmayan kurbanlarına tahsis edilecek ve bu para bizzat ALman hükümeti tarafından dağıtılacaktı" (s. 282).*

"... anlaşmalar 10 Eylül 1952'de Lüxembourg'da imzalanacak; şansölye Almanya'yı temsil edecekti, Moşe Şaret İsrail'i ve ben de Claims Conference'ı" (s. 283).

"... Alman ödemeleri şu son yıllarda İsrail'in ekonomik sıçrama yapmasında kesin bir etken olmuştur. Eğer Almanya taahhütlerini yerine getirmeseydi, ekonomisinin kritik anlarında, İsrail'in kaderi ne olurdu bilmem. Demiryolları, telefonlar, liman inşaatlan, sulama sistemleri, sanayi ve tarımın bütün kolları, AImanların tazminatı olmasaydı şimdiki hallerinde olamazlardı. Son olarak, nazizm kurbanı yüzbinlerce Yahudi, bu son senelerde tazminat kanunu adı altında önemli meblâğlar aldı" (s. 286).

"Geldiğim günün sabahı, İsrail Başbakanı David Ben Gurion'un yanına gittim, kendisi bana muzaffer bir eda ile yaklaştı ve şöyle dedi: "Sen ve ben, biri İsrail devletinin kurulması, diğeri Almanya ile anlaşmanın imzalanması olmak üzere, iki mucizeyi yaşama mutluluğuna erdik. Birincisinin sorumlusu ben oldum, ikincisinin de sen" (s. 284).

Kaynak: Nahum Goldman: *Autobiographie*,
Ed. Fayard, Paris, 1969.

Kitaplarından bir başkasında, *The Jewish Paradox*'ta, Nahum Goldman sadece Almanya ile müzakereleri anlatmaz, Avusturya'dan ve Şansölye Raab'dan "tazminat"ı nasıl kopardığını da hikâye eder. Şansölye 'ye "*Yahudiler'e tazminat ödemelisiniz!*" der.
— "*Fakat biz de Almanya'nın kurbanı olduk!*" der Raab.

Ve Goldman bunun üzerine şu tehditte bulunur: "*Bu durumda, Viyana'nın en büyük sinemasını kiralayacak ve orada her gün Alman ordularının ve Hitler'in Mart 1938'de Viyana'ya girişlerini gösteren filmi oynatacağım.*"

Raab o zaman "*Tamam, paranızı alacaksınız!*" der.

İstenilen miktar 30 milyon dolardı. Çok geçmeden Goldman
[232] geri gelir: "*30 milyon daha lâzım!*"
— "*Ama, der Raab, sadece 30 milyon üzerinde anlaşmıştık."*

"Şimdi, daha fazlasını vermeniz gerekiyor!" der, Goldman ve istediği parayı alır. Üçüncü defa gelir ve aynı miktarı tekrar alır (31. 8507).

Hem ekonomik plânda, hem de, çoğunlukla kullanılan dev Calut (Goliath) karşısına sapanıyla dikilen küçük bir Davud imajını gülünç duruma sokan İsrail devletinin (nükleer dahil) devâsâ silâhlanmasında, bazılarının "İsrail mucizesi" diye adlandırdıkları şeyin başka iki finansman kaynağı da oldu. Günümüzdeki savaşlarda kuvvet, seferber edilebilen askerlerin miktarıyla değil, aksine ordunun teknik techizatıyla ölçülüyar. Ülkenin üzerine boşanan malî yardım seli sayesinde İsrail ordusu, bütün Arap ülkelerinin toplam askerî kudretinden sonsuz derecede üstün bir vurucu güce sahip bulunuyor.

"Tazminatlar"dan ayrı olarak İsrail, silâh ve para bakımından fiilen sınırsız bir ikmal ve destek görmektedir. Bu ikmal ve destek, çok güçlü lobisinin apayrı bir nüfuza sahip bulunduğu özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nden gelmekte ve artı "Diaspora", yani dünyaya yayılmış Yahudi cemaatlerinin yaptıkları bağışlardan sağlanmaktadır.

Dönemin İsrail Maliye Bakanı Pinhas Sapir, 1967'de Kudüs'te, "Milyarder Yahudiler Konferansı(!)"nda, İsrail'in 1949 ile 1966 yılları arasında 7 milyar dolar bağış aldığını açıkladı.

Kaynak: "*The Israeli Economist*", Eylül 1967, No 9.

İsrail Başbakanlık özel kalem müdürü Doktor Yaakov Herzog, yaptıkları toplantıların gayesini şöyle belirtir: *"İsrail'e en önemli yatırımları nasıl çekmek gerektiğini tetkik etmek ve dışarıda ikamet eden Yahudi sermaye sahiplerini, doğrudan doğruya sorumluluk ve bir iştirak hissi taşımaları için, İsrail'in ekonomisine sıkı bir şekilde karıştırmak... Şimdi yeni bir şey plânlıyoruz : Yabancılar içinde asimilasyona uğramaya karşı yapılan mücadele*
[233] *çerçevesinde, Diaspora'nın İsrail ile özdeşleştirilmesi doğrultusunda bir çeşit muhteşem bir diyalog.*"

Bu gayret hayli para getirici bir işlem olarak kendini gösterdi, çünkü Amerikan Yahudi örgütleri her sene İsrail'e ortalama bir milyar dolar gönderiyorlar. ("Hayrî" olarak görülen bu yardımlar, bağış yapanın vergi borcundan düşülebiliyor. Yani bunlar, Amerikan vergi yükümlülerinin sırtlarına yükleniyar, isterse bu yardımlar İsrail'in "savaş çabası"na omuz vermiş olsun... Fakat asıl yardım, doğrudan doğruya Amerika devletinden gelmektedir ve bu "yardım" senelik üç milyar doların üstüne çıkmaktadır).

Bu -resmî- yardımın yarısına yakını bağışlar ve çok çabuk "unutulmuş" olan "ödünçler"den meydana geliyor... Geri kalanı, İsrail'in dış borcuna eklenmektedir, ki bu borç hızla artmakta ve günümüzde yirmi milyar dolara yaklaşmaktadır. Yani kişi başına onalama beş bin dolar gibi benzersiz bir rakamıbulmaktadır.

Bu yıllık yardımın esasını silah teslimleri oluşturuyor. Çarpıcı niteliğini sınırlamaya özen gösteren ve halkın tenkitlerini önlemek isteyen Kongre, bu askerî yardımlar için 1976 yılında, Arms Export Control Act'ı içinde özel bir finansman tarzıöngörmüş bulunmaktadır.

Bu dış malî desteklerin anlamını daha iyi kavrayabilmek için, şunu hatırlamak yeter: 1948 ile 1954 arasında Batı Avrupa 'ya ayrılan Marshall yardımı, onüç milyar dolara ulaşmıştır. Buna kıyas edersek, iki milyondan daha az nüfusa sahip İsrail devleti, iki yüz milyon Avrupalı'nın aldığı yardımın yarısını almıştır. Bu ise, kişi başına Avrupalılar'dan yüz kat daha fazla yardım demektir.

İkinci mukayese unsuru: 1951-1959 dönemi süresince "az gelişmiş ülkeler"in aldıkları yıllık ortalama yardım 3 milyar 164 milyon doları aşmamıştır. Oysa İsrail (aynı dönemde), 1 milyon 700 bin nüfusuyla, 400 milyon dolar almıştır. Bunun
[234] anlamı, yerkürenin "az gelişmiş" nüfusunun binde biri kadar olan İsrail, toplam yardımın onda birine konmuştur. İki milyon İsrailli, iki milyarlık Üçüncü Dünya'dan, fen başına, yüz kat daha fazlasına sahip olmuştur.

Yine açık mukayese örnekleri sunmak için belinelim: İsrail tarafından onsekiz yılda bağış olarak alınan yedi milyar dolar, komşu Arap ülkeler (Mısır, Suriye, Lübnan, Ürdün) bütününün çalışmasının yıllık millî gelir toplamından daha fazlasına tekabül eder. İsrail'in komşusu olan bütün bu ülkelerin 1965 yılındaki toplam millî geliri altı milyar idi.

Sadece Amerika'nın katkısı hesaba katıldığında görülür ki, Amerika Birleşik Devletleri 1948'den 1967'ye kadar her İsrailli'ye 435 dolar ve her Arab'a da 36 dolar vermiştir. Yahut bir başka anlatımla, nüfusun yüzde 2.5'uğuna, geri kalan yüzde 97.5'a verilen yardımın yüzde 30'u veriliyor.

Kaynak: "Uzun vadede milletlerarası sermaye akışı ve kamu yardımları" (1951-1959) içinde yayımlanan Birleşmiş Milletler istatistiklerine göre. Alıntılayan: Georges Corm, "*İsrail'in Finanslan*", (IPS, 1968).

Fakat İsrail devletinin finansman yöntemleri daha da ihtiraslı ve iddialıdır. Nitekim bu yöntemler arasında, bu devlet lehine, yatırımların yönlendirileceği bir dünya finans ağı oluşturmak da bulunmaktadır. (Bu fikir 1967'de yapılan ilk "Milyarder Yahudiler Konferansı" münasebetiyle onaya atılmıştır).

Paris II. Üniversitesi'ne, Jacques Bendelac tarafından sunulmuş ve "*İsrail'in Dış Fonları*" başlığıyla neşredilmiş yeni bir doktora tezi, İsrail'in bu değişik finans yönleri hakkında, itiraz edilemeyecek kesin kaynaklardan alınmış net rakamlar vermektedir.

Kaynak: Jacques Bendélac: *Les fonds extérieurs d'Israël*, Ed. Economica, Paris, 1982.

Yazar, asıl itibariyle, Diaspora'nın katkıları ile Amerikan
[235] hükümetinin doğrudan yardımı arasındaki ilişkilerin incelenmesi üzerine eğiliyor.

Bu ilişkilerin gelişimini şu şekilde belirliyor: "*Yakın bir tarihe (70'li yıllara) kadar Diaspora İsrail sermayesinin başlıca temin edicisi idiyse de, şimdiki eğilim, Amerikan hükümet yardımının (senede yaklaşık 2 milyar dolar), Diaspora'nın malî katkı larını (yılda yaklaşık 900 milyon dolar) hayli gerilerde bıraktığınıgösteriyor.*"

Nitekim, 1980 vergi yılı için, İsrail yararına bir milyar dolarlık silâh satış izni verilmiştir. Fakat, bu teslimler yapılır yapılmaz, miktarın yarısı -ödünç şekli altında verilen beş yüz milyonu- silinmişti... ve geri kalanı İsrail'in Amerikan hükümetine olan borcunu biraz daha şişirmiş oluyordu... Geri ödemesi için on seneden fazla bir sürelik bir mühletten yararlanılan bir borç. Ayrıca, 1973'ten beri İsrail'in ekonomik durumunun devamlı vahim hal alması göz önüne alındığında, bu geri ödemeler, tediyeler Amerika Birleşik Devletleri tarafından artan yeni bir yardımla derhal telâfi edildikleri ölçüde, hayalîdir.

Kaynak: T. StaufIer, *Christian Science Monitor*, 20 Aralık 1981.

Daha önce de, İsrail'in 1956'da Mısır'a saldırması sırasında, Amerika'nın silâh yönünden katkısı devâsâ boyutlardaydı; siyonist Michel Bar Zohar yazar: "*Haziran ayından itibaren, son derece gizli bir anlaşma uyarınca, çok miktarda silâh, araç ve gereçler İsrail'e akmaya başladı. Bu silah teslimatı ne Washington, ne Ortadoğu'daki güç dengesini gözetlemekle görevli İngiliz-Fransız- Amerikan örgütü, ne de Fransa ile Arap müşterileri arasında kalmış olan bağları da koparıp atacak olan, İsrail ile fazla riskli bir yakınlaşmaya son derece karşı Quai d'Orsay (Fransa Dışişleri Bakanlığı) tarafından tanınacaktı.*"

Kaynak: Michel Bar Zohar: *Ben Gurion, Silâhlı Peygamber / Ben Gourion, le Prophète armé*, Ed. Fayard, Paris, 1966, Bölüm 27.

İkinci bir malî kaynak, İsrail'in devlet bonolarıyla oluşturuldu.
[236] Dış ülkelerde bunlar dolar üzerinden satıldı, fakat geri ödemeleri ve faizleri İsrail parasıyla yapıldı.

Bu bonolar (bunların 1951'de yüzde 99.8'i Amerika Birleşik Devletleri'nde ve 1978'de yüzde 80'i yine aynı ülkede satıldı) İsrail ekonomisinin hizmetine 5 milyar dolardan fazla imkân sundu.

Kaynak: *State of Israel Bonds*, Jerusalem-

New-York, America. *Jewish Yearbook*,
1972, s.273; 1978, s. 205; 1980, s. 153.

"Bağışlar" ile "bonolar" arasında, siyonist devlet 1948'den 1982'ye kadar yaklaşık onbir buçuk milyar dolar elde etti.

Kaynak: *Statistical Abstract of Israel*
(yıllık) ve *Bank of Israel*, Annual Reports.

Böyle bir başarı ve böylesi bir etkililik, Bendélac'ın "*iktidar ile finans dünyası arasındaki gizli anlaşma*" adını verdiği şeyi siyonist hareketin içine dahil eder. Mösyö Bendelac, 1982 Fransa'sı için, bunun çarpıcı bir örneğini verir:

"Guy de Rothschild, Birleşik Yahudi Sosyal Fonu ve A.U.J.F. başkanıdır ;

David de Rothschild, F.5.j.U. veznedarı ve Yahudi Ajansı Yönetim Konseyi'nin Fransız üyesidir ;

Alain de Rothschild, Fransa'daki Yahudi Kurumları Temsil Konseyi ve Merkez Yahudi Hahamlar Kurulu başkanlığı yaptı ;

Elie de Rothschild, A.U.J.F. ıcra Komitesi başkanıdır ;

Edmond de Rothschild, İsrail Bonoları Avrupa Teşkilatı başkanıdır ;

Son olarak Alix de Rotschild, "Aliya des jeunes'"ün dünya başkanı idi."

Kaynak: Bendélac, age., s. 76.

Fakat Amerikan hükümetine karşı bağımlılık, özellikle de 70'li yıllardan beri, daha da büyüktür.

"*Altı Gün Savaşı sırasında, dış açık 700 milyon dolara ulaştı ve yetmiş li yılların başında bir milyarı aştı. Dünya Yahudiliği'nin*
[237] *malî desteği, İsrail ekonomisinin sermaye ihtiyacını gidermeye artık yetmiyordu. O yüzden, Amerikan hükümetinin yardımına başvurulması gerekti. Amerika da ilkin askerî krediler sağladı, sonra Kippur savaşının ardından, yardımını ekonomi sektörüne de yaydı. Amerikan hükümetinin bu sermaye katkısı, İsrail'in dış borcunun şaşırtıcı bir artışı ile kendini gösterdi. ülkenin dış borcu 1982 yılında 20 milyar doları aşıyordu. Böylece, yetmişli yılların başından beri, Diaspora'nın malî yardımının bozulması, İsrail'in ekonomik bağımlılığının iki yönüne göre tahlil edilebilir: Amerikan hükümetinin yardımı ve dış borcun ağırlığı.*"

Kaynak: Bendélac, age., s. 79.

1948'den bu yana, Amerikan hükümetinin İsrail'e yardımı, 18 milyar dolar civarına ulaşmıştır. Bu yardım, üçte ikisi askerî gayelere tahsis edilmek üzere, ödünçler ve bağışlar arasında eşit kısımlara ayrılmıştır.

Kaynak: 1977'ye kadar: Hazine, dış mübadelelerin
taksimi. 1978'den 8l'e: Amerika Birleşik
Devletleri Büyükelçiligi (Tel-Aviv).

Bu yardımın hızı baş döndürücüdür: 1975'e kadar genellikle 100 milyon dolardan ve 1981'e kadar da 2 milyar dolardan aşağıdır. Ocak 1985'te İsrail devleti, 8 yıllığına Il,milyar dolar daha ister.

Dış borca gelince, 1973'te 6 milyar doları aşar, 1976'da 10 milyarı bulur, 1 Ocak 1981'de ise 17 milyara fırlar, yani kişi başına 4.350 dolarlık rekor bir borç yükü!

Yardım, özellikle havacılıkla ilgili olarak (sözgelimi, İsrail Uçak Sanayii F-4 ve F-15 uçakları için yedek parça imalatı mukaveleleri yapmaktadır), ikinci elden müteahhitlik kontratlarıyla arttıkça anar.

Nihayet, ekonomik yardım, İsrail'in Amerika'ya ihracatına sağlanan kolaylıkları da kapsamaktadır. İsrail, "gelişmekte olan ülkeler"in tercihli tarifesinden yararlanmakta ve bu sayede ihracatının yüzde 96'sını (bir milyar dolar) Amerika Birleşik
[238] Devletleri'ne her türlü vergiden muaf olarak yapmaktadır.

Kısacası, siyonist İsrail devletinin karakterini tarife bir tek rakam yeter: Amerika'dan tek başına aldığı resmî "yardım" tutarı, fert başına 1.000 dolardan fazlasına denktir. Bunun anlamı ise, zaten Mısır ve pek çok Afrika ülkesinin fert başına düşen gayri safi millî hasılanın üç katından fazla olan, kendi millî gelirine ilâve edilmiş bir bahşiş demektir.

İbni Meymun'un İmanı / La Foi de Maimonide (Fransızca'ya 1992'de çevrilmiş ve Paris'te Cerf Yayınları arasında çıkmıştır) hakkında çok önemli bir eser yazan ve yirmi yıl boyunca ıbrani Ansiklopedisi'nin telifini yöneten, Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Profesör Yeşayahu Leibowitz, Kudüs'te 1987'de İbranca yayımlanan (ve Fransızca'ya, ölümünden az önce 1993'te tercüme edilip Desclée de Brouwer Yayınları arasında çıkan) *İsrail ve Yahudilik /Israël et judaïsme* kitabında, 1934'ten beri Filistin'de yaşayan dindar siyonist inancı içinde incinmiş bir Yahudi'nin bakış açısıyla, siyasî siyonizm hakkındaki görüşünü şöyle özetler:

"*Bizim sistemimiz temelden çürümüştür" (s. 255). Bu da iki sebepten ötürüdür*:
1 - "Felâket, her şeyin Millet ve Devlet meselesine bağlı olmasından ileri geliyor" (s. 182). Eğer Devlet ve Millet, başlı başına bir gaye olarak ele alınıyorsa, o zaman "Yahudilik reddedilmiştir, çünkü en önemli olan İsrail Devleti'dir" (s. 182).

"Milliyetçilik insanın cevherinin imha edilmesidir" (s. 182). "İsrail devleti, bir ordusu olan bir devlet değil, aksine bir devleti olan bir ordudur" (s. 31).
2 - Amerika Birleşik Devletleri karşısında bu devletin bağımlılığı "Bizde toptan yıkım bir tek gecede başgösterebilir: Bütün varlığımızı Amerikan ekonomik yardımına bağlayan kusursuz aptallığın sonucu olacaktır bu" (s. 225).

"Amerikalılar burayla sadece Tsahal üniforması altında bir Amerikan paralı askerleri ordusunu ayakta tutmak düşüncesiyle
[239] *ilgileniyorlar" (s. 226). "Yahudi yumruğunun gücü, üzelini kaplayan Amerika'nın çelik eldiveninden ve bu eldivenin içinde astar vazifesi gören dolarlardan gelir" (s. 253).*

[241]

Sonuç

a) İnsan'm İnsanlaşması safhaları olarak efsanelerin iyi kullanımı hakkında

Bütün halklar, yazının bile icadından önce, bazen bir takım gerçek olaylara dayanan, fakat kökenlerinin, sosyal örgütlerinin, dinî ibadetlerinin, liderlerin iktidar kaynaklarının veya cemaatin gelecek projelerinin ekseriya şairane bir belgesini vermek gibi anak bir özellik taşıyan sözlü gelenekler oluşturdular.

Bir ilâhın veya efsanevî bir atanın başarılarının hikâyesinden hareketle, ayrıca kendi tecrübesinden veya umutlarından doğmuş olan somut örnekler yardımıyla, yetkilerinin ve görevlerinin, halihazırdaki durumunu aşma yeteneğinin bilincine varan İnsanın büyük başkaldırış anlarını anlatan bu büyük efsaneler, insanın insanlaşması destanInı belirler ve yönl endirirler. lnsan bu efsaneler sayesinde, bütün mutluluk ve "kurtuluş" hülyalarının gerçekleşeği gelecekteki en son hali aksettirir.
[242]

Çeşitli kıtalardan alınma birkaç örnekle sınırlı kalalım: Hindistan'ın *Ramayana*'sı, kahramanı Rama ve eşi Sitra'nın imtihanları ve zaferlerinin hikâyesi aracılığıyla, bize en üstün erkek ve kadın modelini, onların şeref duygusunu, lekesiz bir hayatın icaplarına sadakat nümunesini verir. Destanın kahramanı Rama'nın ismi bile, Ram adı verilen Tanrı'nın ismine yakındır. Bu efsanenin kudreti öylesine etkilidir ki, hikâyenin de çok ötelerine uzanır ve hayatlarının ufkuna insanın muhteşem bir resmini çizerek halkların hayatına binlerce yıl ilham kaynağı olur. Nitekim, en güzel sözlü gelenekleri yazıyla bir araya toplayan Valmiki'nin tesbit ettiği nüshadan asırlar sonra, ıs. yüzyılda, şair Tulsidas, *Ramayana*'yı, insanî yükseliş ve yücelişin bu bitmek bilmez şiirini, derin mistik bakış açısından hareketle, yeniden yazacak ve Gandi can çekişirken katiline hayır dua edeceği zaman, dudaklarından dökülecek olan son söz Ram ismi olacaktır.

Bhagavad Gita'da en yüksek nokta olan *Mahabaratha* için de aynı şey söz konusudur. Burada Hükümdar Arjuna, Kurukşetra Savaşı'nın tam ortasında, kendi kendine hayatın ve savaşlarının anlamının nihâî sorusunu sorar.

Bir başka medeniyette, yani insanın tabiatla, diğer insanlarla ve Allah ile olan münasebetleriyle ilgili başka bir anlayışiçinde yer alan *İlyada* (ki bu destanın bütün sözlü halk gelenekleri bir yazara atfedilmiştir. Bunlara yazılı bir şekil veren de Homer olmuştur. Tıpkı *Ramayana* için Valmiki'nin söz konusu olduğu gibi), insan hakkında çizilebilecek en yüce numuneyi aksettirir. Bunu da, sözgelimi, Hektor'un şahsiyeti aracılığıyla verir. Hektor, halkının selâmeti için önceden kararlaştırılmış olan ölüme doğru şaşmaz adımlarla yürür.

Aynı şekilde Eşil'in "*Promete*"si, iki bin yıl sonra, 19. yüzyılda, Shelley'in "Zincirinden Boşanmış Promete"si ile, özgürlükçü mücadelelerin ululuğunun ebedi sembolü haline gelecektir. Tıpkı Antigon'un şu "yazılı olmayan kanunlar"a çağırması
[243] gibi. Bu çağrının yankısı, "yukarda yaşamak"tan, yazılanların, iktidarların ve kanunların daha yukarısında olmayı anlayan bütün insanların kafasında ve kalbinde çınlamaya devam etmektedir.

Afrika'nın, *Kaydara* gibi, dinî esrarı içinde barındıran büyük efsaneleri de böyledir. *Kaydara*'yı, büyücü ve şairlerin sözlü geleneğinden alıp yazıya geçiren Hampate Ba, ister istemez Afrika'nın Homer veya Valmiki'si olmuştur. Aztek kabilelerinin Toplu Göç'ü ile ilgili anonim yazarlar da yukarıdaki efasenelerde yapılanların aynılarını yapmışlardır. Bütün hayatı boyunca, 19. yüzyıl Avrupa'sının bütün niyetlerinin efsanesini "Faust"ta olgunlaştıran Goethe de öyle. Prens Mışkin karakteriyle, "Budala" romanında, modern hayatın bütün putlarını kıran, Hazreti İsa'nın hayatının yeni bir yorumunu yazan Dostoyevski de aynı yoldadır. Dostoyevski'nin yaptığı, Ermiş Şövalye Don Quichotte'un maceraları aracılığıyla Hz. İsa'nın hayatının bir başka yorumuna benzemektedir. O Ermiş Şövalye, paranın yeni bir hükümranlığının doğduğunu gören bir asrın bütün kurumlarıyla cesaretini kaybetmeksizin habire çarpışır. Böylesi bir asırda, korku ve ayıplanma nedir bilmeden yapılacak bir âlicenaplık, artık sadece gülünçlük ve başarısızlıkla sonuçlanabilirdi.

Bunlar, Victor Hugo ile birlikte insanların kalk borusunu bir kere daha çalan bu "Asırların Efsanesi"nden sadece birkaç örnektir.

Bu efsanelerin hepsi, insanlığın hakikî "kutsal tarih"ini, başarısız teşebbüsler aracılığıyla bile olsa, alışkanlıkları ve iktidarları aşmak için ortaya atılan insanın azametinin tarihini meydana getirir.

"Tarih" adı verilen şey, galipler, imparatorluk sahipleri, insanların dünyasını tahrip eden generaller, büyük bilim ve teknik mucitlerinin dehasını kendi iktisadî veya askerî egemenlik çıkarına tabi kılan yeryüzünün zenginliklerinin malî yağmacıları tarafından yazılmıştır.
[244]

Taş anıtlarda, kalelerde, zafer taklarında, saraylarda, şanlarına ithaf edilmiş kitabelerde, Ramses'in vahşiliklerinin çizgi romanı niteliği taşıyan Karnak'taki gibi taşa oyulmuş resimlerde kaydedilmiş olarak işte bu kimselerden izler kaldı. TıpkıHaçlılar'ın çığırtkanı Guibert de Nogent gibi vakanüvislerin övgülerle dolu hatıralarında veya jül Sezar'ın "*Galya Savaşı*" gibi açgözlü egemenlik anılarında yahut da Las Cases'in kibar kalemiyle, aldığından daha küçük bir Fransa bırakmış olan Napolyon'un zaferlerini övdüğü "*Saint- Helene Hatıraları*" gibi.

Bu tarih, aynı zamanda, efsaneleri kendi zafer arabasına zincirleyerek, onları kendi hizmetinde kullanmaktan da çekinmez.

b) Tarih kılığındaki efsane ve siyasî kullanılışı

Bu *İsrail Politikasının Kurucu Efsaneleri* kitabının okuması ne dinî, ne de siyasî hiçbir karışıklık meydana getirmemelidir.

Tevrat'ın ve "tarihî kitaplar"ın (özellikle Yeşu, Samuel ve Krallar kitaplarının) siyonist yorumunun tenkidi, hiçbir şekilde Kitab-ı Mukaddes'in bir küçümsenişi ve onun insanlaşma ve insanın ilâhi yüceliğe erişme destanı konusuna kendi payına getirdiği açıklamaların bir horlanışı şeklinde değerlendirilemez. Hazreti İbrahim'in kurbanı, insanın geçici içgüdülerini ve kırılgan muhakemelerini, bunları göreceleştiren kayıtsız şartsız değerler adına aşmasının, onların ötesine geçmesinin ebedî bir modelidir. Aynı şekilde Mısır'dan Çıkış da, bütün köleliklerden kurtulmanın, Allah'ın hürriyete doğru karşı durulmaz çağrısının sembolü olarak devam edecektir.

Bizim reddettiğimiz nokta, bu metinlerin siyonist, kabileci ve milliyetçi okumalarıdır. Çünkü bu anlayış Allah'ın insanla, bütün insanlarla olan Ahdi ve herkesin kalbinde var oluşu gibi devâsâ bir düşünceyi basite indirgemek te ve bundan insanlık
[245] tarihinin şu en uğursuz fikrini çıkarmaktadır: Bütün hegemonyaları, bütün sömürgeleştirmeleri ve bütün katliâmları peşin peşin mazur ve hatta haklı gören, taraf tutan ve

kısmî özellik taşıyan (ve bu haliyle bir put olan) bir Tanrı tarafından seçilmiş halk. Sanki dünyada, İbraniler'inkinden başka "Kutsal tarih" yok.

İçinde kaynağı verilmemiş hiçbir halkası bulunmayan benim bu delilli ispatlı tezimden, asla İsrail devletinin imhasıfikri çıkarılamaz, fakat sadece bu devletin artık kutsal bir devlet olarak görülmemesi gerektiği fikri çıkarılabilir. Zira o toprak da, başka hiçbir toprak da, asla vaad edilmemiş, her asırdaki tarihî güç oranlarına bağlı olarak, Fransa, Almanya veya Amerika Birleşik Devletleri toprakları gibi, yalnızca fethedilmiştir.

Söz konusu olan, top atışlarıyla tarihi sonsuza dek yeniden yapmak değil, sadece orman kanunu ilişkilerini ebedileştirmeyen milletlerarası bir kanunun herkes için tatbikini istemektir. Yakın Doğu'nun özel durumuna gelince, bütün mesele, son savaş ertesinde BM tarafından alınmış taksim kararlarını ve komşu ülkelerin hem sınır kemirmelerini, hem de sularına elkonulmasını önleyen ve işgal edilen toprakların boşaltılmasını gerektiren 242 sayılı kararı uygulama alanına sokmaktan ibarettir. Kanunsuz olarak işgal edilmiş bölgelerde, İsrail ordusu tarafından korunan yeni yerleşim birimleri açmak ve buralarda yaşayanları silâhlandırmak, bir işgali fiilen devam ettirmek demektir. Bu işgal, hakiki bir barışı ve eşit ve bağımsız iki halkın barışık ve sürekli bir ortaklaşa yaşayışını imkânsız hale getirmektedir. Bu barış, İbrahimî üç dinin buluşma yeri olan Kudüs'ün tek başına sahibi olma iddir"ı taşımaksızın, karşılıklı saygıyla sembolleşebilecektir.

* * *

Aynı şekilde, *Holokost* efsanesinin tenkidirii yapmak, kurbanların sayısının iç karartıcı bir muhasebesini yapmak demek
[246] değildir. Dininden veya etnik bağından ötürü tek bir kişi bile zulme uğramış olsaydı, bu zulüm, bütün insanlığa karşı işlenmiş bir suç olmaktan geri kalmazdı.

Fakat birilerinin ıstırabının, bütün diğerlerinin ıstırabıyla kıyas kabul etmeyecek kadar büyük olduğunu ispatlamak ve bunu ("Holokost" gibi kelimeye dini bir anlam yükleyerek) kutsal bir hale sokmak için, keyfi olarak şişirilmiş rakamların, cinayetlerin işlendikleri sırada mevcut olmayan bir millet tarafından siyasi yönden istismar edilmesi, en vahşi soykırımıarı unutturmaya yönelik bir çabadan başka bir şey değildir.

Bu siyasi istismardan en büyük karı sağlayanlar, kendilerini tek kurbanlar olarak gösteren ve hemen ardından da bir İsrail devleti kuran siyonistler oldular. Bu savaşta 50 milyon insan ölmüş olmasına rağmen, İsrail devletini Hitlerciliğin hemen hemen yegane kurbanı gibi takdim ettiler ve böylelikle, bundan yola çıkarak, bu devletin her türlü iç ve dış zulümlerini meşru göstermek için, onu her türlü kanunun üstüne çıkardılar.

* * *

Bütün medya tarafından yayılan bu yalancı efsanelere inanmış ve mesela gaz odaları gaddarlığı ile öfkeden deliye dönmüş veya modern yorumundan tamamen habersiz olduğu için, Kitab-ı Mukaddes'in zahiri bir okumasından hareketle, bir seçilmiş halk'a yapılmış olan ilahi vaadlerin doğruluğundan emin olmuş, milyonlarca namuslu insanı kötü niyetli olarak suçlamak da söz konusu değildir. Dindar Hıristiyanlar, bin yıldan daha fazla bir süre (4. yüzyıldan Rönesans'a kadar), Constantin'in Papalık topraklarını Roma'daki Papa'ya "sunduğuna" inandılar. Bu yalan bin yıl devam etti.

Benim öz annem, iyi niyetli binlerce insan gibi, 2 Ağustos 1914 gecesi kanlı bir Haç'ın göğe doğru yükseldiğini gördü, kendi gözleriyle gördü. Ölünceye kadar da buna inandı.
[247]

Şu kitabımızın, Amerika tarafından kayıtsız şartsız desteklendiği için, şimdiye kadar 5 savaşın çıkmasına yol açan ve lobisinin Amerikan devleti ve dolayısıyla da dünya kamuoyu

üzerindeki nüfuzu sebebiyle, dünyanın birliğine ve barışa karşı sürekli bir tehdit oluşturan siyonist bir efsanenin zararlarını herkesin görüp değerlendirebilmesi için gerekli öğeleri herkese sunmaktan başka gayesi yoktur.

c) Kalpazanlar ve eleştirmed tarih

Nihayet, bizim için önemli olan, bir dini veya bir cemaati gözden düşürmeye ve ona karşı kin ve zulüm çağrısı yapmaya yönelik bütün kalpazanlıklardan -en ufak bilgi için dahi, kaynak ve iddia ettiğimiz şeyin delilini sunmak suretiyle- kesin olarak uzak durmamızdı.

Bu tür aşağılamanın örneği, "Siyonizmin Protokolları"dır. *Filistin, İlâhî Mesajlar Diyarı* eserimde ben bu kitabın uydurma polisiye yöntemlerden ibaret olduğunu uzun uzadıya ispatladım (s. 206 ile 214 arası). Bunu yaparken de Henri Rollin'in 1939 yılında *Çağımızın Kıyameti / L'Apocalypse de notre temps* (Gallimard, 1939) kitabında yaptığı reddedilmez ve çürütülemez ispat ve delillerinden ilham aldım. Hitler bu kitabı1940'ta imha ettirdi, çünkü nazilerin Yahudi karşıtı propagandalarının en gözde âletlerinden birinin değerini sıfıra indiriyordu (yeniden basımı, Allia, 1991).

Henri Rollin, "Siyonizmin Protokolları"nın aşırıldığı iki kitabı ortaya çıkardı. Rusya İçişleri Bakanı Von Plevhe'nin güvenlik güçleri, yüzyılımızın başında, o iki eserden intihal ile söz konusu "Protokollar"ı uydurmuştu:

1 - Fransa'da, 1864 yılında, Maurice joly tarafından 3. Napolyon'a karşı yazılmış bir yergi kitabı: "*Montesquieu ile Machiavel Arasında Cehennem Konuşmaları / Dialogue aux enfers entre Montesquieu et Machiavel.*" İmparator Napolyon'un

[248] diktatörlüğüne karşı yapılan ve her tür egemenlik siyasetine uygulanabilen bu kitaptaki bütün tenkitleri, "Protokollar"ın yazarı, paragraf paragraf, aynen kopye etmiş.

2 - Bir Rus muhaciri olan İlya Tsion tarafından, Rus Maliye Bakanı Kont Witte'e karşı yöneltilen bir deneme: "*Mösyö Witte'in Diktatörlüğü Rusya'yı Nereye Götürüyor? / Où la dictature de M. Witte conduit la Russie?*" 1895'te yazılmış olan bu eser de, daha önce Mösyö de Calonne'a karşı 1789'da kaleme alınmış yergi yazılarının olduğu gibi aşırılıp kopye edilmesiyle ortaya çıkmıştı. Bu kitaptaki tenkitler de maliye bakanlarının Milletlerarası Bankalar ile olan bütün ilişkilerine tatbik edilebilir. Özel bir duruma uygulandığında ise, Von Plevhe'nin nefret ettiği Witte ile hesaplaşmasını yansıtıyordu.

İğrenç türden bu polisiye roman maalesef geniş ölçüde kullanıldı (özellikle de, benim uzun zamandan beri ayıpladığım bazı Arap ülkeleri tarafından). Bu bakımdan da, siyonistlere ve İsrailliler'e, Ortadoğu'daki siyasetlerinin ve dünyadaki kendi baskı gruplarının her türlü eleştirisini, bu eleştiriyi yapanları o kalpazanlık işiyle özdeşleştirerek kınamak fırsatı verdi.

Onun için biz, delillerin ekseriya bıktırıcı zahmetinden yakasını kurtarıp bir an evvel sonuca varmada fazla aceleci okuru yormak ve bunaltmak pahasına da olsa, kaynaklarını vermediğimiz hiçbir tez ileri sürmedik.

* * *

Bir siyasetin hizmetine sunulmuş efsanelerle beraber onu da kutsallaştırma yoluna gitmeksizin, eleştirmeci tarihin söyleyebildikleri şeyleri özetleyelim.

Hitler, ırkçı ideolojisinden hareketle, ilk siyasî gösterilerinden itibaren komünizmden sonra Yahudildi hedef olarak aldı. Hitler kendisinin baş vazifesinin komünizmi yok etmek olduğunu söylüyordu (o yüzden Hitler, "Batı demokrasilerinin",

[249] sanayiciler tarafından ona silâhlanma araçlarının tesliminden tutun da, politikacılarının, sözgelimi Münih'te, halklarını teslime kadar varan müsamaha ve tavizlerinden uzun süre yararlandı). Yahudiler'e karşı mücadelesinde ortaya attığı ilk bahaneler, zaten bir birine zıt

şeylerdi. Nitekim bir yandan, Ekim İhtilâli'nin Yahudiler'in eseri olduğunu ve bu İhtilâl'in Yahudiler'in suç ortaklığıyla komünizmi Batı'ya yerleştirmek üzere Avrupa'yı tehdit ettiğini iddia ediyor ve dünya komünizminin ete kemiğe bürünmüş şekli olarak "Yahudi-Bolşevizm" temasını geliştiriyordu, diğer yandan ise, Yahudildi dünya kapitalizminin ete kemiğe bürünmüş şekli olarak ilân ediyordu.
Nasyonal Sosyalist Parti'nin programı çoktan ileri sürüyordu: "*Bir Yahudi yurttaş olamaz.*"

Kaynak: P.S. 1708.

Böylelikle, müzikten bilime kadar kültürün bütün dallarındaki en şanlı evlâtlarından bazılarını, Yahudi dininden oldukları bahanesiyle ve din ile ırkı birbirine kasıtlı olarak karıştırmak suretiyle Alman milletinden dışlıyordu.

Şair Heine'ı inkâr eden ve dahi Einstein'ı kovan bu canavarca dışlamadan hareketle Hitler, henüz 1919'da, dostu Gemlich'e gönderdiği 16 Eylül tarihli bir mektupta, daha o zaman "son hedef" (*letztes Ziel*) adını verdiği şeyin "Yahudiler'in uzaklaştırılması" olduğunu belirtiyordu. Bu "son hedef'ten, tıpkı kendi yıkımına sebep olan "bolşevizm"e karşı mücadelesi gibi, ölünceye kadar vazgeçmeyecektir.

Politikasının sabitelerinden biri olan bu "Yahudiler'in uzaklaştırılması", siyaset mesleğinin iniş çıkışlarına göre çeşitli şekiller alacaktır.

İktidara gelir gelmez, kendisinin ekonomi bakanı, (siyonist) Yahudi Ajansı ile 28 Ağustos 1933'te, bir anlaşma imzalar, Alman Yahudiler'inin Filistin'e "nakli"ni (İbranca'sı "*Haavara*") kolaylaştıran anlaşma.

Kaynak: Broszat, Jacobsen, Krausnick:
Devlet S.S.lerinin Anatomisi / Anatomie des S.S. Staates, Münih, 1982, c. 2, s. 263.

[250]

İki sene sonra, 15 Eylül 1935 tarihli Nürnberg kanunları, Reich yurttaşlığı ve "kanın savunması" ile ilgili olarak 24 Şubat 1920 tarihinde Münih'te belirlenen Parti programının 4 ve 5. maddelerine yasal değer kazandırırlar. Her iki madde de, Kitab-ı Mukaddes'teki Ezra ve Nehemya örneğinden ilham alınarak düzenlenmiştir (İspanya'nın "Katalik kralları" da, 16. yüzyılda, aynı muameleyi "kan temizliği ("*limpieza del sangre*") bahanesiyle Yahudiler ve "Mağribliler =Müslümanlar"a karşı yapmışlardı). Bu kanunlar Yahudiler'i devlet görevlerinden ve sivil toplumun önemli mevkilerinden atıp uzaklaştırma imkanı veriyordu. Yine bu kanunlar karma evlilikleri yasaklıyor ve Yahudiler'e yabancı statüsü kazandırıyorlardı.

Ayırım çok yakında, 1938'de, bir bahaneden hareketle Kristal Gecesi ile birlikte daha vahşi bir hal alacaktı.

7 Kasım 1938'de, Paris'teki Büyükelçilik Müsteşarı Von Rath, Grynspan isimli bir Yahudi genci tarafından öldürüldü. Nazi basını tarafından abartılan ve çığırından çıkarılan olay, 9 ilâ 10 Kasım gecesi gerçek bir Yahudi avı, soygun ve mağazaların yağmalanması, vitrin camlarının kırılması ("Kristal Gecesi" adı buradan gelir) şeklinde patlak verir.

Bilânço korkuçtur :

"815 mağaza, 171 ev, 276 sinagog, Yahudi cemaatine ait diğer 14 binanın yağmalanıp yıkılması, 20 bin Yahudi, 7 Ari ve 3 yabancının tutuklanması, 36 ölü ve 36 yaralı."

Kaynak: 11 Kasım 1938 tarihinde Heydrich'in Goering'e raporu, Nür. c. 9, s. 554. Bu belge kendi aleyhlerine delil olarak kullanılan Goering ve diğer sanıklar tarafından sahih olarak kabul edilmiştir.

Söz konusu olan, Alman halkının ihtiraslı bir tepkisi değil, aksine Nazi Partisi tarafından düzenlenmiş bir katliamdı. Bu katliamı düzenlemek ve iştirak etmekten ötürü, Heydrich'in emri üzerine 11 Kasım'dan itibaren tutuklanan 174 Parti üyesini yargılayacak olan soruşturma (Bel. P.S. 3063 üzerindeki
[251] tarih 13 Şubat 1939, Nur. c. 32. s. 29) ile görevli Nasyonal Sosyalist Parti'nin baş hakimi Walter Buch'ün raporu buna şahittir.

Fakat, 174 kişi arasında, sadece Parti'nin alt kademesindeki insanlar yer almaktadır.

Hükümet (cinayeti tasvip eden Goebbels hariç) ve bizzat Führer hadiseyi kınadı. Fakat bu talimatın "yukarıdan" gelmiş olduğu varsayımını ortadan kaldırmadı. Çünkü Goering derhal ayrımcılığı vahimleştiren üç karar daha aldı :

— Birincisi, Alman Yahudiler'ini bir milyar marklık toplu bir cezaya çarptırıyordu (P.S. 1412 Reichsgesetzblatt 1938, kısım 1, s. 1579);

— İkincisi, Yahudiler'i Alman iktisadî hayatından dışlıyordu (P.S. 2875 Reichsgesetzblatt 1938, kısım 1, s. 1580);

— Sonuncusu, sigorta şirketlerinin Kristal Gecesi'nde sebep olunan zararın ödemesini, ilgili Yahudi'ye değil de, devlete yapılmasını karara bağlıyordu (P.S. 2694 Reichsgesetzblatt 1938, kısım 1, s. 1581).

Almanya'daki Yahudiler ile Filistin'deki Araplar'ı ezmek için kullanılan bahaneler ve yöntemlerin tıpatıplığı şaşırtıcıdır: 1982'de Londra'da bir İsrail diplomatına karşı bir suikast yapıldı. İsrailli yöneticiler derhal suçu Filistin Kurtuluş Örgütü'ne yüklediler ve F.K.Ö.'nün üslerini yok etmek üzere Lübnan'ı istila edip 20 bin kişiyi öldürdüler. Begin ile Şaron, tıpkı eskiden Goebels'inki gibi, fakat çok daha büyük sayıda masumun kurban edilmesiyle kendi "Kristal Gece"lerini gerçekleştirdiler. .

Fark, İsrailli yöneticiler tarafından çok önceden tasarlanmış olan Lübnan'ın istilâsının başlatılmasındaki bahanededir. 21 Mayıs 1941'de Ben Gurion "Günlük"üne şunları yazıyordu:

"*Onun "Günlük"üne göre, Arap koalisyonundaki Aşil'in topuğu Lübnan'dı. Bu ülkedeki Müslüman üstünlüğü sunidir ve kolayca*
[252] *altüst edilebilir; bu ülkede Hıristiyan bir devletin kurulması gerekir. Onun güneydeki sınırı Litani ırmağı olacaktır.*"

Kaynak: Michael Bar Zohar, *Ben Gurion. Silahlı Peygamber / Ben Gourion, Le Prophète armé*, s. 139.

16 Haziran'da, General Moşe Dayan yöntemi açık açık ortaya koyar:

"*Bize topu topu bir subay bulmak kalıyor, basit bir yüzbaşı bile yeter. Onu davamıza kazanmalı, Maruni halkın kurtarıcısı olduğunu ilân etmesi için kendisini satın almalıyız. O zaman, İsrail ordusu Lübnan'a girecek, işgal ettiği topraklarda İsrail'in müttefiki bir Hıristiyan rejimi kuracak ve bundan sonra her şey kendiliğinden olup bitecektir. Lübnan'ın güneyindeki topraklar bütünüyle İsrail'e ilhak edilecektir.*"

Kaynak: İsrail eski başbakanı Moşe Şaret'in *Günlük'ü*, 1979'da İbranca olarak yayımlandı.

(Şaron'un gözleri önünde ve onun tarafından hazırlanmış ardı ardına yapılan katliamların da ötesinde) Lübnan cinayetini, bizzat prensibi itibariyle bile, çok daha iğrenç kılan husus, bu işgal ve katliamın bahanesinin dahi F.K.Ö.'nün üzerine atılamamasıydl.

Bayan Thatcher, Avam Kamarası önünde, (Lübnan işgaline bahane olarak gösterilen) bu cinayetin F.K.Ö.'nün azılı düşmanı biri tarafından işlenmiş olduğunun delilini sundu. Canilerin tutuklanışının hemen ardından ve göz önündeki polis soruşturmasından hareketle

Thatcher şu açıklamayı yaptı: "*Suikastı düzenleyenıerin üzerlerinde bulunan öldürülecek kişilerin listesinde, F.K.O.'nün Londra sorumlusunun ismi de yer alıyordu... Bu da İsrail'in iddialarının aksine, saldırganların F.K.O.'den destek almadıklarını ispatlamaktadır ... İsrail'in Lübnan'a saldırısının bu suikastla bağlıantılı bir misilleme hareketi olduğunu sanmıyorum: İsrailliler düşmanlıkları tazelemek için söz konusu suikastta bir bahane bulmuşlardır.*"

Kaynak: *International Herald Tribune*,
8 Haziran 1982.

[253]

İsrail propagandasına karşı yapılan bu yalanlama, Fransa'da hemen hemen pek farkedilmedi, halbuki bu tekzip, İsrail'in o yeni tecavüzü için bahane olarak kullanmış olduğu "meşru müdafaa" masalını temelinden çürütüyordu.

Zira bu savaş, 1srail devletinin bütün tecavüzleri ve zulümleri gibi, siyonist doktrinin iç mantığı içinde yerini alıyordu, tıpkı "Kristal Gecesi"nin Hitler ırkçılığının iç mantığı içinde yerini aldığı gibi.

"Kristal Gecesi"nden sonra, Yahudiler'in durumu gitgide dramatik bir hal alıyordu. "Batı demokrasileri", 1938'de 33 ülkeyi bir araya getiren Evian Konferansı'nı düzenlediler (SSCB ve Çekoslovakya bu konferansta temsil edilmedi; Macaristan, Romanya ve Polanya ise kendilerinin de içlerindeki Yahudiler'inden kurtarılmalarını istemek üzere sadece gözlemcilerle ka tıldılar).

Başkan Roosevelt, "Warm Springs" basın toplantısında, şunları söyleyerek egoizm örneği verdi: "*Amerika Birleşik Devletleri'ne göç kotasının gözden geçirilmesi veya artırılması diye bir şeyasla söz konusu değildir*."

Kaynak: Mazor, "Bundan Otuz Yıl Önce,
Evian Konferansı", *Le Monde Juif* içinde,
Nisan - Haziran 1968, no 50; s. 23 ve 25.

Evian'da, "*acı çekenlerin yükümlülüğünü üstüne almak, hatta onların kaderiyle ciddi bir şekilde ilgilenmek*"le kimse meşgul olmadı.

Kaynak: *Nazizm Üzerine on Ders /*
Dix leçons sur le nazisme, Yöneten
Alfred Grosser, Paris, 1976, s. 216.

1943 yılında, Gobels hâlâ işi alaya alabiliyordu:

"*Yahudi meselesinin çözümü ne olacak? Herhangi bir toprak üzerinde bir Yahudi devleti mi oluşturulacak? Bunu ilerde göreceğiz. Fakat kamuoylarının Yahudiler lehinde sesler yükselttiği ülkeler onları hâlâ kabul etmeyi reddediyorlar.*"

Kaynak: Léon Poliakov, *Kinin*
Elkitabı / Bréviaire de la haine, s. 41.

[254]

Polonya'nın bozguna uğramasından sonra, Yahudi meselesine geçici bir başka çözüm mümkün gibi gözüktü: 2l Eylül'de, Heydrich, "nihâî gaye"yi (*Endziel*) hatırlatarak, güvenlik şeflerine yeni SSCB sınırında, bir çeşit "Yahudi ardiyesi" meydana getirilmesini emretti.

Kaynak: Léon Poliakov, age., s. 41.

Fransa'nın yenilişi, nazilere yeni ufuklar açtı. Yahudi meselesi için, bunun "nihâî çözümü" için, Fransız sömürge imparatorluğu kullanılabilirdi.

Haziran 1940'taki mütarekeden itibaren, bütün Yahudiler'in Madagaskar'a sürülmesi fikri ortaya atıldı.

Daha Mayıs 1940'ta, Himmler, "*Doğu'da yabancı kişilere muamele hakkında bazı düşünceler" başlıklı notunda şöyle yazar: "Bütün Yahudiler'in Afrika veya bir sömürge ülkesine boşaltılmasıyla Yahudi kavramının silinip gideceğini görmeyi umuyorum.*"

Kaynak: *Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte*, 1957, s. 197.

24 Haziran 1940'ta, Heydrich Dışişleri Bakanı Ribbentrop'a, bundan böyle Yahudi probleminin "*toprak yönünden nihâî bir çözümünün*" (*eine territoriale Endlösung*) görülür gibi olduğunu yazıyordu.

Kaynak: Gerald Fleming: *Hitler und die Endlösung*, Wiesbaden - Münih, 1982, s. 56.

O andan itibaren, "Madagaskar projesi" teknik olarak hazırlandı: 3 Temmuz 1940'ta, Dışişleri Bakanlığı'nda Yahudi işlerinden sorumlu Franz Rademacher, içinde şunların belirtildiği bir rapor hazırladı :

"*Önümüzdeki zafer, Almanya'ya Avrupa'daki Yahudi meselesini çözme imkânını ve bence aynı zamanda ödevini veriyor. Temenni edilen çözüm: Bütün Yahudiler'in Avrupa dışına atılmasıdır ("*Alle Juden aus Europa*").*

Referat D III, Yahudi meselesinin çözümü olarak şunu teklif
[255] *eder : Barış anlaşmasıyla Fransa, Yahudi meselesinin çözümü için elverişli Madagaskar adasını teslim etmeli ve orada ikamet eden 25 bin Fransız'ı nakletmeli ve onların zarar ve ziyanlarını karşılamalıdır. Ada Alman mandası altına geçecektir.*"

Kaynak: N.G. 2586 -B. Bknz: "*Documents on German Foreign Policy (1918-1945)*". Seri D, c. 10, Londra, 1957, s. 111-113.

25 Temmuz 1940'ta, Polanya Genel Valisi Hans Frank, Führer'in bu boşaltma işine olur verdiğini, fakat bu kadar önemli bir denizaşırı nakliyatın, Britanya deniz kuvvetlerinin denizin anahtarını elinde tuttuğu sürece gerçekleşemez olduğunu belirttiğini doğruladı.

Kaynak: P.S. 22.33. I.M.T. c. 29, s. 405.

Onun yerine geçici bir çözüm bulmak gerekiyordu.

"Tutanak"ta şöyle denilmektedir :

"*Nihâî çözüm* (Endlösung der Judenfrage) *için, coğrafi sınırlar düşünülmeksizin, gerekli tedbirler bütününden* Reichsführer *ve Alman emniyet genel müdürü sorumlu olacaktır.*"

Kaynak: N.G. 2586 G.

Bundan böyle Yahudi meselesi, naziler tarafından işgal edilmiş Avrupa çapında ele alınıyordu.

Madagaskar projesi geçici olarak tehir edildiğinden "*Sovyetler Birliği'ne karşı savaş, nihâî çözüm için (*für die Endlösung*) yeni toprakları kullanma imkanı verdi. Dolayısıyla Führer, Yahudiler'i Madagaskar yerine Doğu'ya sürmeye karar verdi.*"

Kaynak: N.G. 5570.

Gerçekten de Führer 2 Ocak 1942'de şu açıklamayı yapmıştı: "Yahudi Avrupa'yı terketmelidir. En iyisi onlar Rusya'ya gitsiiiler."

Kaynak: Adolf Hitler: *Monologlar 1941-44*.
Albrecht Krauss Verlag, Hamburg 1980, s. 241.

[256]

Sovyet ordusunun baskısı altında Alman ordularının geri çekilmeleriyle, "Yahudi meselesi"nin çözümü "acımasız bir sertlik" gerektirdi.

Kaynak: H. Monneray: *Doğu Ülkelerinde Yahudilere Zulüm*, s. 91 - 92.

Mayıs 1944'te Hitler, 200 bin Yahudi'nin etrafı 10 bin SS muhafızı tarafından sarılmak suretiyle, silâh fabrikalarında veya toplama kamplarında çalıştırılmaları için emir verir. Öyle berbat şartlar altında iş gördürülürler ki tifüs salgınıarı on binlerce insanı kırar geçirir, o yüzden de ölü yakma fırınlarının sayıları habire çoğaltılır.

Sonra bu sürgünler, inşasını bizzat kendilerinin yapacakları yollara sevkedildiler. Buralarda bitkinlik ve açlık şartlarında öylesine yıpratıldılar ki onların çoğunluğu, on binlercesi, hayata veda etti.

Yahudi ve Slav sürgünlerin ölüm listeleri işte böyle oluştu. Hitlerci efendiler, onlara faydalı işçiler gözüyle bile bakmayıp insanî değer dahi taşımayan köleler muamelesi yaptılar.

Ne bu cinayetler küçümsenebilir, ne de kurbanların kelimelere sığmayan acıları. Onun için, bu korkunç tabloya ne Dante'nin cehenneminden alınma yangın alevlerini eklemeye ihtiyaç vardır, ne de bu gayri insanîliği zihinlere iyice nakşetrnek için, onları "Holokost" gibi dinî bir teminat ve kurbanla alâkalı ayrıca bir kefaletle takdim etmeye...

En az tumturaklı, en yapmacıksız tarih, kendi başına, efsaneden daha suçlayıcıdır.

Özellikle de tarih, milyonlar ve milyonlar, bu barbarlığa ellerinde silâhlarla direnirken can vermişken, 50 milyon ölüye malolan insanlığa karşı yapılmış hakiki bir cinayetin genişliğini, yalnızca tek bir masum kurbanlar sınıfına karşı işlenmişbir katliam boyutlarına indirgenemez.

[257]

* * *

Bu tarihî bilânço, tekrar edelim, hâlâ geçici bir bilânçodur. Her eleştirmeli tarih ve her bilim gibi, revize edilip düzeltilebilir ve de yeni ögelerin bulunması halinde tekrar gözden geçirilecektir. Çünkü tonlarca Alman arşivine el konulup Amerika Birleşik Devletleri'ne nakledilmiştir. Bu arşivler henüz bütünüyle incelenmemiştir. Uzun zaman ulaşılması yasak olan Rusya'daki diğer arşivler ise araştırmacıların tetkikine daha yeni açılmıştır.

Demek ki efsaneyi tarihle karıştırmamak ve bir tür entellektüel terörizmin bugüne kadar dayatageldiği gibi, araştırmadan önce hükümler vermemek şartıyla, daha geride yapılacak çok iş var. Zaten, Nürnberg metinlerinin "dokunulmaz kutsal değerler gibi ilân edilmeleri"nin temelsizliği artık apaçık ortaya çıkmıştır.

Tarih de, tıpkı bilimler gibi, dokunulmaz bir a priori'den hareket edemez.

Nürnberg, bazı rakamlar ortaya atmıştı. Bunların en önemlilerinin yalan olduğu apaçık meydana çıktı: Auschwitz'deki "4 milyon" ölü rakamı, "bir milyondan biraz fazla"ya indirildi ve "yetkililer" bile bu gözden geçirmeyi (revizyonu) kabul edip bu cinayeti yâd ettiren levhaları değiştirmek zorunda kaldılar.

Nihâî Çözüm / La solution finale kitabında, ölü sayısını 4.5 milyon olarak veren Reitlinger gibi, soykırımın en tavizsizsavunucuları tarafından dahi çoktan tartışma konusu

yapılmış bulunan "altı milyon" dogması, kamuoyu ve okul çocuklarına karşımedyatik bir propaganda konusu olarak kalmaya devam etse bile, artık bütün bilim topluluklarınca dışlanmış bulunuyor.

Bu deneysiz ispatsız aritmetik hesapların geçersizliği ni sergilerken, ölülerin gerçek bir sayımına girişmek ve bir ölüler muhasebesi ortaya koymak söz konusu değildir. Söz konusu [258] olan, bir yalanı devam ettirmek yolundaki kasıtlı iradenin, tarihin sistemli ve keyfî bir tahrifine ne kadar zorlanmış olduğunu göstermektir.

Yahudiler'i *bayağılaştırmamak* bahanesiyle, onları gerçek martirler veya gerçek kurbanlar listesi olarak sunmak için, bütün diğer martir veya kurbanları, meselâ 17 milyon Sovyet vatandaşı ile 9 milyon Alman'ı, ikinci plâna atmak gerekti. Bu kadarla da kalınmadı, bir de bu gerçek acılara, bütün diğer kurbanlardan esirgenen, (*Holokost* adı altında) kutsal bir nitelik de kazandırıldı.

Bu hedefe ulaşmak için, adaletin ve hakikati tesbitin bütün temel kurallarını bir bir çiğnemek gerekti.

Meselâ "nihâî çözüm"ün imha, "soykırım" anlamına gelmesi gerekiyordu. Halbuki hiçbir metin böyle bir yoruma elvermemektedir. O metinlerde, daima bütün Avrupa Yahudiler'ini ilkin Doğu'ya, sonra da Afrika'daki herhangi bir bölgeye topluca sürme söz konusudur. Zaten bu bile yeterince canavarca bir davranıştır.

Bunun için ayrıca, bütün belgeleri de tahrif etmek gerekti. Nitekim, "nakil" kelimesini "imha" kelimesiyle tercüme ettiler. Öyle ki, bu yorumlama "yöntemi" ile herhangi bir metne herhangi bir şeyi rahatlıkla söyletebilirsiniz. O yüzden iğrenç bir katliamın adı da "soykırım" olup çıktı.

Metinlerle bu kasıtlı oynayışa sadece bir örnek verelim: Jean-Claude Pressac *Auschwitz Ölü Yakma Fırınları / Les crématoires d'Auschwitz* (1993) kitabında, bu müthiş salgın hastalık kırımına ek bir dehşet katmaya öylesine düşkündür ki, Almanca "*Leichenkeller*", "kadavra mahzeni", yani "morg" kelimesiyle her karşılaştığında, onu "gaz odası" diye tercüme eder (mesela, s. 65). Cellat (Messing isminden) "*kadavra mahzeni "nin "gaz odası" olduğunu yazmak cesaretini gösteremedi*" (s. 74) diyerek, buraya dahi "şifreli dil" kavramını sokar.

Oysa, metinlere demesini istediklerini dedirtmek için sürekli [259] kullanılan bu "şifreli dil" varsayımının hiçbir dayanağı yoktur. Her şeyden önce, Hitler ve suç ortakları, daha önce gösterdiğimiz gibi (s. 107'den 124'e kadar), diğer suçlarını gizlemeye asla çalışmamışlar ve bunları hiç utanmadan apaçık bir dille ilân etmişlerdir. Sonra da, İngilizler şifreleri çözme teknik ve makinalarını çok çok ileri düzeye vardırmışlardı ve mesajları açık seçik bir şekilde okuyup anlıyorlardı. Bu durumda, milyonlarca insanın endüstriyel imhasını gibi devasa bir teknik girişimin yürütülebilmesi için gerekli çok sayıda mesaj olması gerekirdi.

Hitlerci metinlerde çok sık tekrarlanan "toprağa bağlı nihâî çözüm" ifadesini hesaba katmayı sistemli olarak reddetmek de, "altı milyon" ve "soykırım" şeklindeki peşin hükümleri haklı çıkarmayan her türlü tahlili reddetme iradesini açıkça ele vermektedir.

"Gaz odaları"nın varlığı hakkında "görgü tanıkları"nın çok sayıdaki beyanlarına rağmen, bunların Almanya topraklarında hiçbir zaman mevcut olmadıkları ispatlandığı zaman, onların Doğu kamplarındaki varlığına dair benzeri şahitlikleri itiraz edilmez deliller olarak sunmaya, aynı keyfilikle devam etmek gerekti.

Nihayet, teknik bilirkişi raporlarını hem ilmî hem de alenî bir şekilde tartışmayı reddetmek, onun yerine sadece baskı ve süküt yoluyla cevap vermek, şüpheyi sürdürmekten başka yarar sağlamaz.

Hitlerizme karşı tarihî hakikati tesbit etmekten daha etkili suçlama yoktur.

İşte biz bu dosya ile buna katkıda bulunmak istedik.

[263]

İsrail'deki "Yeni tarihçiler"

Kudüs İbrani Üniversitesi Cermen Araştırmaları Bölüm Başkanı Profesör Moşe Zimmerman ile 28 Nisan 1995'te *Yeruşalayim* gazetesinde yapılan bir görüşmeyi sunmak istiyoruz.

Profesör Zimmerman, diyor gazeteci takdim yazısında, Almanya'nın, Alman Yahudileri'nin, Üçüncü Reich'ın, Holokost'un uzmanıdır. Tarihî tahlilleri ve vardığı sonuçlar... onu son yıllarda, halk önünde yapılan çok sayıdaki bilimsel tartışmaların merkezine oturtmuştur... Onun geçmişle şimdi arasında kurduğu paralellikleri hazmetmek zordur. Meselâ işgal altındaki topraklarda gönüllü hizmet etmek isteyen Yahudi askerlerini S.S.'de hizmet etmek için gönüllü olmuş Almanlar'la mukayese etmesi... veya Halil kenti Yahudi yerleşim birimlerinin çocuklarının Hitlerci gençlik gibi eğitildiklerini söylemesi... yahut da Holokost'un İsrail tarafından kullanılışını kınaması gibi.

[264]

ZİMMERMAN

Holokost'un kullanışı ile ilgili verdiğim bir konferansta, Holokost'un İsrail'in kurulmasının ana sebebi olduğunun sıkça ve kibar bir şekilde söylendiğini hatırlattım. Eğer gerçekten böyle olsaydı, Siyonizm'e bu çok değerli katkısından ötürü... Hitler'e şükran borcumuz olması gerekirdi... Dinleyicilerden biri, "Haaretz" gazetesine, benim Hitler'e teşekkür etmem gerektir dediğimi yazmış, oysa ben tersini söylemiştim.

Soru

Yahudiler, *Mein Kampf / Kavgam'da,* imha edilmesi gereken bir mikrop olarak gösterilmiştir. Bu kitap her zaman Hitler'in Yahudiler'i imha niyetini ifade eden bir harekât plânı olarak görülmüştür.

ZİMMERMAN

Madem öyle, Nürnberg kanunlarını çıkarmak için neden iki buçuk yıl beklemiş?

Hem sonra, Yahudiler'i imha etmek gibi ön bir niyeti var idiyse, kanunlara niçin ihtiyaç duymuş?

Kristal Gecesi örneğini alalım.

1923 darbesinin yıldönümünde, konu Polonya Yahudiler'ini Almanya'nın dışına sürmekti. Verdiği nutukta Hitler, hiçbir şekilde onların öldürülmelerinden bahsetmedi. Fakat, bir Alman diplomatın bir Yahudi genci tarafından Paris'te katledilmesini bahane edinen Goebbels, kendini ön plâna çıkarmak için, katliamı düzenledi.

Soru

Bütün Almanlar'ın suçlu olduklarını düşünüyor musunuz? .

ZİMMERMAN

Son yirmi yılın araştırmaları gösteriyor ki, Almanya'da hüküm süren düzensizlik bahanesiyle, 1933'te Hitler'e oy vermiş olmaktan öte nazizmle başka bir bağları bulunmayanlar, rejimin

[265] *böylesi aşınıklara gideceğini düşünmediklerini söylese/er bile, bir ölçüde sorumludurlar. Fakat her ferdi canilikle suçlamıyorum... Nazizm, halkın büyük çoğunluğunun*

ilk zulümleri seçtiği veya bilmediği yahut da işbirliği ettiği bir durumu gösterir. Ben bu hadiseyi ince/edim ve İsrail'deki durumu bu ölçüyü esas alarak değerlendiriyorum: Nitekim, toprak işgali ahlâksızlığına karşı halkın protestolarını hiç duymuyorum. lşgali tasvip eden bir partiye oy vermek, büyük bir suç olarak görülmüyor. İşgal Altındaki Topraklar'da hizmet etmek üzere gönüllü giden askerler, kahramanlar olarak görülüyor, halbuki gerçekte bu gönüllülük, S.S.'de görev yapmak için gönüllü yazılan Almanlar'ınkiyle kıyas edilebilir.

Soru

Bizim işgalimiz ve kanunumuzu Filistinliler'e dayatmamız ile, nazizm tarafından işlenen vahşetler arasında hangi ölçüde bir paralellik kurulabilir?

ZİMMERMAN

Şu yaptığımız gibi davranmak için elimizde en iyi "bahaneler" var. Fakat herbirimizde bir de canavar var ve şayet her zaman haklı olduğumuzu iddia etmeye devam edersek, bu canavar büyüyebilir... Daha bugünden gittikçe büyük boyutlar kazanan bir hadiseyi düşünüyorum: Yahudi halkının bütün bir kesimi var ki, ben bu kesimi tereddütsüz Alman nazilerin bir kopyesi olarak tarif ediyorum. Halil kenti Yahudi yerleşim birimlerinde oturanların çocuklarına bakın, onlar tıpatıp Hitler gençliğine benziyorlar. Çocukluklarından itibaren onların kafaları her Arab'ın kötüolduğu ve Yahudi olmayan herkesin bize karşı olduğu fikriyle dolduruluyor. Rehevan Ze'evi (Şamir hükümetinde 1990 ile 1992 arasında bakanlık yapmış biri), bütün Filistinliler'in İşgal Topraklar'ından sürülmesini ("naklini") istiyor. Nazi Parti'sinin resmî programı da işte bu idi: Bütün Alman Yahudiler'ini sürmek.
[266]

Soru

Çok ileri gidiyorsunuz: Halil kentinde yaşamayan, Kahane Parti'sine oy vermeyen ve İşgal Toprakları'ndaki özel birliklerde görev yapmak için gönüllü olmayan Yahudiler'i ne yapıyorsunuz?

ZİMMERMAN

Özel birliklerin gönüllüleriyle askerlik vazifesini yapmaya çağrılmış askerler arasında bir ayırım yapıyorum... Fakat burada da, Ikinci Dünya Savaşı'ndaki Alman ordusuyla bir paralellik kuruyorum... Bizler, biz Yahudiler, hatırlamalıyız ki, o savaş esnasında, 100 bin Alman askerî kurşuna dizildi, çünkü onlar insanlığa karşı işlenen suçlara iştirak etmeyi reddetmişlerdi. Bazen de onlar, Yahudiler'i öldürmeyi reddettikleri için idam edildiler."

* * *

Üniversitedeki kürsüsünden kovulmakla tehdit edilen Profesör Zimmerman, ayrıca bu tehdit (Likud Partisi veya dinci entegrist partiler üyesi) 79 profesörün imzasını taşıyan bir dilekçeyle de desteklendiği için, 10 Mayıs 1995 tarihli *Haaretz* gazetesinde, aynı gazetenin 5 Mayıs tarihli sayısında çıkan Dan Margelis'ni vesile ederek cevap verir. Bu kovma girişimine karşı, "halkın sağduyusu" adına konuştuklarını iddia eden bu profesörlerin tutumunun, bazı nazi öğretim üyelerinin tavrına tıpatıp benzediğini, onların da "tek düşünce" muhaliflerini Üniversite'den kovma teklifinde bulunduklarını hatırlatarak protestoda bulunur.

"*Heine'ın "Kitaplar yakıldığı zaman, sonunda halkın kendisi de yakılacaktır" sözü sık sık dile getiriliyor. Bu iş daha da önce başlar: Düşünceyi meşru yollarla ifade etme hakkı tehdit edildiği zaman, nihayet kitaplar da yakılmış olurlar...*

Beni Üniversite'den kovmak isteyen kimse/erin, içinde yer alan fikirlerim sebebiyle benim kitaplarımı da yakmayı tavsiye edip etmeyeceklerini merak ediyorum. Her sene binlerce Üniversite
[267] öğrencisi onları okuyor. O halde onlar da mı odun yığınlarıüzerinde yakılmaya adaylar?

Baruch Goldstein'ın birinci ölüm yıldönümünü kutlamaya davet edilen Halil kenti çocuklarıyla ilgili olarak, ben bu âyini nazi gösterilerindeki âyine benzettim diye, benim söylediğim sözler korkunç, öyle mi?

Benim dediklerimin Hitler'in cinayetlerini küçük göstermek isteyenlerin tezleriyle hiçbir ilgisi yoktur... Nazizmin tarihini çok iyi bilen biri olarak, her çeşit gerçekliğin içinde mevcut potansiyel tehlikeye karşı kamuoyunun dikkatini çekebilmek istiyorum... Bazılarının benim Alman hükümeti tarafından kullanıldığımı düşünmelerine karşılık, tam aksine politikacıların ve resmî tarihçilerin revizyonist eğilimi reddettiklerini hatırlatmak lâzım. Nitekim bunun apaçık delili şudur: Revizyonistler 7 Mayıs 1995'te, 8 Mayıs 1945'in (nazilerin teslim oluş tarihi) sadece kurtuluş günü değil, aynı zamanda "Almanlar'ın Doğu'dan sürülme/erinin ilk günü" oldugunu hatırlatmak için bir miting düzenlemek istediklerinde, toplantı resmi zevatın baskısıyla yasaklanmıştır.

Öyleyse, İsrail'de hakikati ve dürüstlüğü, ifade hürriyetini ve eleştirmeci araştırmayı savunduklarını düşünenlerin, bu değerlerin düşmanlarıyla işbirliği etmekten ve bir linci hazırlamak için (heykellerin edep yerlerini örten) ideolojik bir asma yapragı gibi kendilerini kullandırtmaktan kaçınmaları daha iyi olacaktır."

* * *

Aynı tartışmaya katılan tarihçi Baruch Kimmerling de, 15 Mayıs 1995 tarihli "Yediot Aharonoth"da ifade hürriyetini ve eleştirmeci araştırmayı müdafaa eder. Profesör Zimmerman'ın kovulmasını isteyen dilekçenin yazarlarını suçlar: "*Bunlar İbrani Üniversitesi'nde entellektüel, politik ve ideolojik bir rejimi zorla kabul ettirmeyi denemek için, şiddet ve ideoloji zemininde yerlerini alıyorlar... Nazi ve bolşevik akademilerinin örneklerini* [268] *verdiği üzere, düşünce hürriyeti olmadan, bilim denebilecek bir bilimi geliştirmek mümkün değildir..."*

"Eğer Profesör Zimmerman ihraç edilirse, Senatör McCarthy'nin ruhu İbrani Üniversitesi'nin kampüsleri üzerinde dolanıp duracaktır."

* * *

Nazizm tarihi uzmanı Profesör Zimmerman'ın, işgal altındaki toprakların Yahudi serserilerini Hitler gençliğinin davranışlarıyla kıyas etti bahanesiyle, Üniversite'den ihraç edilmesi tasarısını Arieh Kaspy de 12 Mayıs 1995 tarihli Haaretz gazetesinde protesto eder: "*Bizim Şabak'ımızın işkence yaptığı ortaya çıktığında bu 79 imza veren kişiden hiçbiri dilekçe göndermedi. Sorgulama sırasında bazı insanlar öldüğünde onlar hiç şok olmamışlardı... Yerleşim birimlerindeki vatandaşlarımız Araplar'ıkatlettikleri zaman da hiçbir şey demediler... Onlar, Baruch Goldstein'ın Kiryat Arba'da mezarı üzerindeki "Kahraman Baruch" yazısı taşıyan anıtkabirin ortadan kaldırılmasını da istemediler. Goldstein'ın yaptığının bir daha tekrarlanmayacağı vaadinde de bulunmadılar.*"

Gazetenin bir notu, o insanlara gerekli cevabı vermenin, ilânların finansmanı sebeplerinden ötürü yavaş ve zor olduğunu ilave ediyor: "*Yahudi - nazizmi, Ingilizce konuşulan ülkelerdeki Yahudiler arasında, İsrail'dekinden çok daha fazla popülerdir: Basit bir telefon veya faksla herhangi bir Yahudi - nazi metninin yayımlanması için gerekli para toplanabilir. Buna karşılık Yahudi-nazizmi karşısında olanların bu masrafları kendi ceplerinden ödemeleri gerekir.*"

Arka Kapak Yazısı

Bu eser Fransa"da yasaklandı.
Roger Garaudy, hiçbir yayınevi kabul etmediği için, ağır hapis ve ağır para cezasını göze alarak, eserini "Samiszdat/Kendi Yayını" olarak piyasaya sürdü.
"Bu eseri okumakta ne mahzur var?" dediği için Fransa"nın "légion d"honneur/ liyakat nişanı" sahibi, dünya çapında ünlü, en saygın din adamı Rahip Pierre medyada maskara edildi ve kendisi saldırılara ancak üç ay dayandı, sonunda pes etti ve özür diledi.
Bu eserde, ucu bize de dokunan 50 yıllık bir yalanın perde arkası anlatılıyor.
Bu eserde, efsane veya mitlerin dünya siyasetinin nasıl yönlendirdiği sergileniyor. Bu eserde, Ortadoğu"daki terör ateşinin niçin sönmeyeceği açıklanıyor.
Fransa"da yasaklanmasına rağmen, bu eser kitabevlerinde tezgâh altında kapış kapış satılıyor.
Diğer dünya dilleriyle birlikte türkçemize kazandırılan bu kitabı okuyanlar, çok şaşırtıcı hakikatlerle karşılaşacaklar ve bazı konularda kendilerinin dahi şimdiye kadar nasıl kandırıldıklarını görecekler...